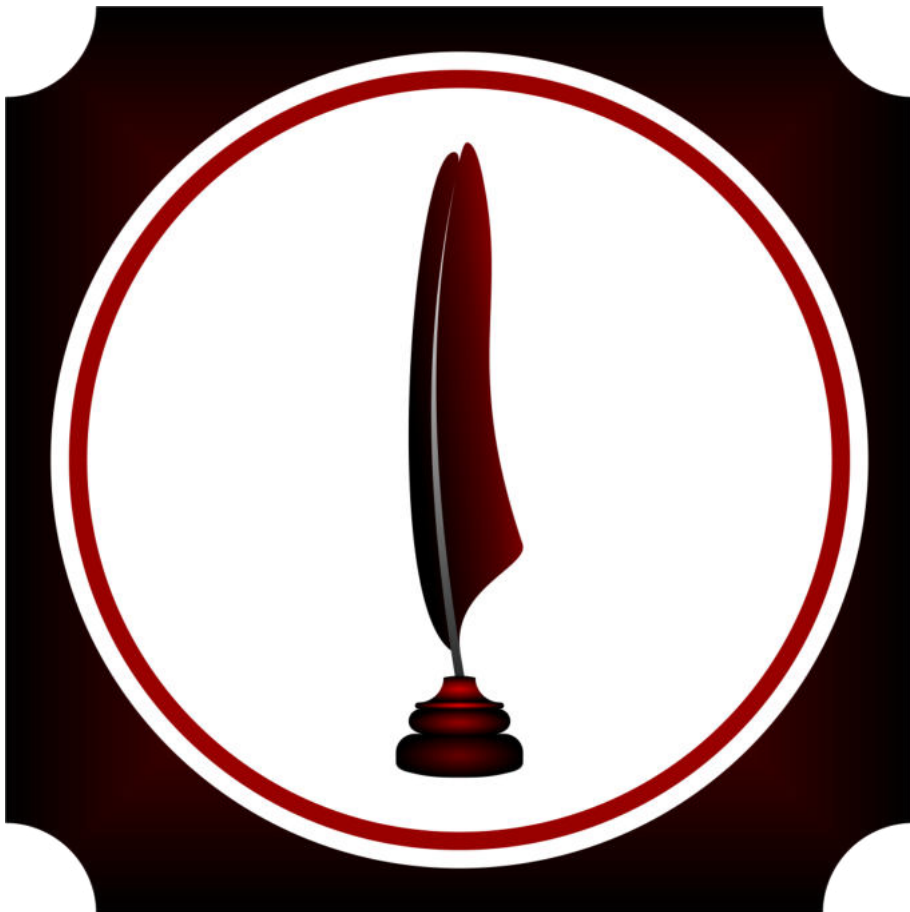

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Σείριος και Αμφιθέα

Θεατρικός δυόλογος

ΒΟΛΟΣ 2006

Σείριος και Αμφιθέα

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal stroke at the end.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Σείριος και Αμφιθέα

Θεατρικός δυόλογος

ΒΟΛΟΣ 2006

Περιεχόμενα

ΑΦΙΕΡΩΣΗ	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	10
ΤΟΜΟΣ Α΄	11
Πέμπτη 5-10-2006	11
Σάββατο 7-10-2006/09.20΄	12
Κυριακή 8-10-2006/08.48΄	14
Δευτέρα 9-10-2006/20.15΄	21
Τρίτη 10-10-2006/09.40΄	24
Τετάρτη 11-10-2006	28
Πέμπτη 12-10-2006/10.00΄	32
Παρασκευή 13-10-2006/13.45΄	37
Δευτέρα 16-10-2006/10.05΄	39
Τρίτη 17-10-2006/11.00΄	40
Τετάρτη 18-10-2006/10.15΄	44
Κυριακή 22-10-2006/20.26΄	46
Δευτέρα 23-10-2006/09.25΄	47
Τρίτη 24-10-2006/19.30΄	48
Παρασκευή 27-10-2006/13.00΄	50
[Κυριακή 29-10-2006/11.08΄	51
Δευτέρα 30-10-2006/13.15΄	52
Τρίτη 31-10-2006/09.55΄	54
Τετάρτη 1-11-2006/09.50΄	56
Πέμπτη 2-11-2006/09.05΄	57
Παρασκευή 3-11-2006/10.15΄	59
Σάββατο 4-11-2006/10.40΄	61
Κυριακή 24-12-2006/14.50΄	62
Δευτέρα 25-12-2006/20.00΄	63
Τρίτη 26-12-2006/10.20΄	64
Τετάρτη 27-12-2006/10.12΄	69
Πέμπτη 28-12-2006/10.10΄	73
Παρασκευή 29-12-2006/09.29΄	77
Σάββατο 30-12-2006/10.07΄	83
Κυριακή 31-12-2006/11.16΄	86
ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΜΟΥ Α΄	93
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	95

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στον απίθανο μικρό ΣΕΙΡΙΟ, το όνομα του οποίου δανείστηκα!

Στο «άγνωστο ... φιλαράκι μου», την δεκαοχτάχρονη «Λένα», την ΑΜΦΙΘΕΑ. Τη «μούσα μου», που τα πανέμορφα κατάμαυρα μάτια της, εκείνη την «ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ», αληθινά με μάγεψαν και στάθηκαν η αφορμή, για να γράψω τον «δυό-λογο» τούτο!

Στην Αναστασία

Στη Χαρά και για το όνομα της ΑΜΦΙΘΕΑΣ.

Στην Άννα , για τις πολυτιμότητες ... διαφωνίες της.

Στην Έρρικα, στον Στέλιο και στον Κώστα.

Σ' ΕΚΕΙΝΑ που ήταν και δεν είναι,
σ' εκείνα που δεν θέλω αλλά είναι,
σ' εκείνα που ΘΕΛΩ και δεν είναι,
σ' εκείνα που θα είναι και δεν είναι,

και κυρίως, σ' εκείνα που ήταν, είναι και θα είναι για πάντοτε μαζί μου! ...

... ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με τη Χαρά, συζητούσαμε πολλές φορές τόσο φιλοσοφικά, όσο και άλλα επιστημονικά ζητήματα. Η βασική μας οπτική όμως, ήταν εντελώς διαφορετική. Εγώ, προσπαθούσα σχεδόν πάντα να τα εκλογικεύσω. Εκείνη, γοητευόταν περισσότερο με τη συναισθηματική τους πλευρά. Έτσι όμως οι συζητήσεις μας, γινόταν αρκετά περίπλοκες κι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

Το γεγονός αυτό, μου δημιούργησε την ιδέα πως όλ' αυτά που λέγαμε, θα μπορούσαν εξαιτίας της ενδιαφέρουσας «αδιαιτερότητάς τους», κάποια στιγμή να καταγραφούν. Κι αφού εγώ δεν ήμουν κατάλληλος για τη συγγραφή τους, το ζήτησα από κείνη, η οποία όμως ... δεν συμμερίστηκε αναλόγως το δικό μου ενδιαφέρον! Ωστόσο η ιδέα μου, από τότε είχε εδραιωθεί ασφαλώς στη «μνήμη των εγκεφαλικών μου συναισθημάτων».

Το βασικό της σχέδιο, είχε διαμορφωθεί. Το όνομα του Λυκοδαίμονα, το είχα αποφασίσει γρήγορα. «ΣΕΙΡΙΟΣ»! Το όνομα εκείνου του απίθανου μικρού, που περνούσε απ' το κατάστημά μου με τη μητέρα του. Για τη συνομιλήτριά του, χρειαζόμουν ένα όνομα, που να σημαίνει και να καταδεικνύει τη σφαιρική αντίληψη του Όλου! Σ' αυτό, με βοήθησε η Χαρά «ΑΜΦΙΘΕΑ»! Ο τίτλος λοιπόν ήταν έτοιμος: «ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ»! Η συγγραφή, ζήτημα χρόνου ...

Και ... «Σάββατο 22-7-2006/14.20' !!! ... Δυο πανέμορφα μαύρα μάτια, που όμοιά τους μέχρι τότε δεν είχα ξαναδεί, ταρακούνησαν άγρια και μάταια (λόγω της ηλικίας ... τους ...) τα θεμέλια του πιο άγριου εαυτού μου ... του Έρωτα ... !!!»

Η ηλικία της φυσικά, εκείνη τη «ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ», ήταν εντελώς απαγορευτική για μένα! Εξάλλου κι εκείνα τα ... ερωτικά θεμέλια, μου τα 'χαν ήδη ... κατεδαφίσει! Οπότε τα μαύρα της μάτια, όταν καρφώθηκαν στα δικά μου ... απλώς τα ΙΣΟΠΕΔΩΣΑΝ! ... Μια πανέμορφη και ... υγιέστατη ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ! ... Πάντως θεωρώ τον εαυτό μου, πολύ τυχερό που «ο προσωπικός μου Ερωτικός κύκλος», έκλεισε εκείνη τη «ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ» με μια τόσο απλή, δροσερή, νεανική και δυνατή Αναλαμπή! Κυρίως δε, με σχετικώς ανώδυνο τρόπο! ...

Ελπίζω και εύχομαι, τα μαύρα της μάτια, να τα θυμάμαι για πάντα μ' ευγνωμοσύνη! Αφού εκτός των άλλων, ήταν κι αυτά που στάθηκαν η αφορμή, για τη συγγραφή του «δυο-λόγου» μου τούτου, ο οποίος δεν είναι, παρά ένα ... «αυτοβιοψυχογράφημα»! ... Ως εκ τούτου, ο κάθε σεβαστός αναγνώστης που θα τον πάρει στα χέρια του, θα γίνει κατά συνθήκη ο εξομολόγος μου κι ο πνευματικός μου σύντροφος! Όντας λοιπόν απ' τη θέση αυτή, ελπίζω με τη δέουσα σοβαρότητα να τον κατανοήσει και κυρίως, ... αναλόγως να τον σεβαστεί κι εκείνος! ...

Φυσικά, αφού είναι το πρώτο ολοκληρωμένο λογοτεχνικό μου έργο, δεν είναι δυνατόν να μην επισημάνετε την όποια ... λογοτεχνική μου ατέλεια. (Χμ! ... Στην έκθεση, ήμουν πάντοτε απ' τους χειρότερους μαθητές!). Εύχομαι όμως και φιλοδοξώ, πως με τη γόνιμη κριτική σας, θα με κάνει καλύτερο ... άνθρωπο! ...

... Καλό διάβασμα! ...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΕΙΡΙΟΣ, η λογική! ΑΜΦΙΘΕΑ, ο συναισθηματισμός!

«Η σύνθεση ... των αντιθέτων(;)», που σε «ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ», θα προσπαθήσουν να ... «θυμηθούν και να ταυτοποιήσουν» το σύνολο των εμπειριών τους, αναζητώντας το λόγο της υπάρξεώς τους, στον άπειρο χώρο και στον άχρονο χρόνο τους! ...

Όλη η δράση, θα βασιστεί καταρχήν στην αναζήτηση της θέσης τους στο χώρο, εξερευνώντας κάθε στοιχείο που θα προκύψει εντελώς αυθόρμητα στη συζήτησή τους, χωρίς κανένα απολύτως προκαθορισμένο σχέδιο. Θα ταξιδέψουν ενδοσκοπώντας τους εαυτούς τους, προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν και να κατανοήσουν τελικά, ... το «ΛΟΓΟ», ... «της αυθύπαρκτης συνυπάρξεώς τους»! ...

Θ' ακολουθήσουν οποιονδήποτε δρόμο, αναζητώντας την ισόρροπη ΕΠΑΦΗ μεταξύ τους κι ευελπιστώντας, να καταλήξουν κάποτε στον στόχο τους!

... Την ευτυχία τους! ...

Εισιτήριό τους, τα ζεύγη των αντιστοιχιών ΑΠΕΙΡΟΝ και ευτυχία, ΛΟΓΟΣ και μνήμη, ΥΛΗ και εδώ, ΣΥΜΠΙΑΝ και πληρότητα, ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΟΧΤΩ και γνώση! ...

Φυσικά ένα ταξίδι σαν κι αυτό, δεν είναι ποτέ δυνατόν να έχει τέλος, παρά μόνο Σταθμούς, ή ... Τόμους ... !

... Σαν τον «δυό-λογο» τούτο! ...

... «ΤΟΝ ΕΝΑΝ, ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟ»! ...

... ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ! ...

...

!

(... γενέθλια της Μαρίας ...)
Σάββατο 27-1-2007/20.55'

ΤΟΜΟΣ Α΄

Πέμπτη 5-10-2006

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έει εσύ, για που το 'βαλες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιος μου μιλάει; Που είσαι; ... Γιατί δεν σε βλέπω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... δεν με βλέπεις; Γιατί δεν με βλέπεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω γιατί, μα ... δεν σε βλέπω! ... Που είσαι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εδώ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εδώ, που εδώ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εδώ. Μάλλον, έτσι νόμιζα ως τώρα! Αλλά αφού εσύ δεν με βλέπεις...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Λυπάμαι, σε ψάχνω, μα δεν σε βρίσκω κι ας λες πως είσ' εδώ κι ας σ' αισθάνομαι! Φανερώσου σε παρακαλώ πολύ, γιατί δεν στο κρύβω πως όσο δεν εμφανίζεσαι, ανησυχώ και μάλλον αρχίζω να φοβάμαι! Αλήθεια στο λέω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αρχίζεις να φοβάσαι; Γιατί; Όχι δεν θέλω να φοβάσαι, δεν θέλω να με φοβάσαι. Δεν υπάρχει λόγος για κάτι τέτοιο, πίστεψέ με! Εξάλλου «ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι εγώ γιατί δεν σε βλέπω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι όμως με βλέπεις! Απλώς δεν έχεις μάθει να με βλέπεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σε βλέπω κι απλώς δεν έχω μάθει να σε βλέπω; Τι εννοείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... δεν με καταλαβαίνεις. Δικαιολογημένα! Και πως να με καταλάβεις άλλωστε, αφού απ' ότι φαίνεται δεν έχεις μάθει να το κάνεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σε παρακαλώ μη με μπερδεύεις περισσότερο! Ορίστε, βοήθησέ με να σε βρω και να σε καταλάβω.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σύμφωνα με υπό έναν όρο!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όρο, τι όρο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα κάνεις κι εσύ το ίδιο, θα με βοηθήσεις για όσο χρειαστεί, να σε βρω και να σε καταλάβω! Συμφωνείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Συμφωνώ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωραία λοιπόν, ας βρεθούμε κι ας ... αναγνωριστούμε ... !

6-10-2006/01.34'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, τι θα 'λεγες για παράδειγμα αν σε ρωτούσα που βρίσκεσαι τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, εδώ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εδώ, όπως κι εγώ! Άρα είμαστε μαζί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι βέβαια! Πως είμαστε μαζί αφού δεν σε βλέπω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι δεν μπορώ να πω ... Αν δεν είμαστε μαζί, τότε εγώ σε ποιον μιλάω; ... Στον εαυτό μου; ... Δεν ξέρω ... Τρελάθηκα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λες; Δεν θα το 'θελα πάντως, γιατί αυτό θα σήμαινε πως κι εγώ τρελάθηκα κι απ' τον τρόπο που το είπες, φαίνεται πως το να είναι κάποιος τρελός, μάλλον δεν είναι καθόλου ωραίο τουναντίον μάλιστα! Μου φαίνεται πως για σένα είναι φοβερό, δραματικό θα 'λεγα, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά! Όμως πάλι με μπέρδεψες ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μ' απ' το συμπέρασμά σου Άγνωστε, πως αν τρελάθηκα εγώ, τότε τρελάθηκες κι εσύ! Πως συνεπάγεται κάτι τέτοιο, δεν το καταλαβαίνω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νομίζω πως είναι αυτονόητο και θα το καταλάβεις όταν αναγνωριστούμε, ή αν μιλήσουμε για την τρέλα. Θέλω όμως να μου κάνεις τη χάρη, επειδή δεν είμαι αρκετά έξυπνος, αυτό να τ' αφήσουμε γι' αργότερα. Τώρα, θα προτιμούσα να μ' απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις ακόμα, που εμένα τουλάχιστον θα με βοηθούσαν πάρα πολύ στην επικοινωνία μας, όπως ίσως κι εσένα. Τι λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν έχω αντίρρηση, εξάλλου όπως παρατηρείς κι εσύ, είμ' ακόμα εδώ, που σημαίνει ότι η συζήτησή μας, μου προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση και ... πολλή περιέργεια μπορώ να πω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ χαίρομαι γι' αυτό και δεν σου κρύβω, πως τα ίδια συναισθήματα διακατέχουν κι εμένα! Είναι πολύ εντυπωσιακό πως το να «ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ», επιτέλους αποχτά κάποιο νόημα, κάποια αξία, κάποιο ΛΟΓΟ! Ακόμα κι αυτό το εδώ, έχει πρωτόγνωρη οπτική τώρα, αλλιώτικο άρωμα. Μια πλούσια κι εξαιρετική δυναμική σφαιρικότητα, η οποία ανάλογα με την επιθυμία μου που προκαλεί αυτή τη δυναμική, πάλλεται και πότε συρρικνώνεται πότε διευρύνεται, άλλοτε αργά κι άλλοτε πάλι μ' εξαιρετική εκρηκτική διάθεση, πλημμυρίζει τα πάντα μέχρι την άμωπη κι άντε πάλι απ' την αρχή! Ξέρεις τι μου θυμίζει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το μπαλόني!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το μπαλόني;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι το μπαλόني!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή το εδώ, είναι ένα μπαλόني;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν ξέρω αλλά έτσι μου φαίνεται πια. Κάποια μέρα πέρυσι το καλοκαίρι, κάνοντας τον περίπατό μου από τον Άγιο Νικολάκη προς τη Μακρινίτσα, κάπου στα μισά της Κουκουράβας σ' ένα καλντερίμι, συνάντησα ένα γέρο. Συμπαθητικός κάπου ογδόντα χρονών, έσερνε πάνω στο μπαστουνάκι του με στωικότητα, όλη τη γοητευτική γραφικότητα των ορεσίβιων Ελλήνων, που ανταμώνεις παντού στις καθάριες περιοχές αυτής της ευλογημένης χώρας. Τα βήματά του αργά, αγκομαχούσαν στο βάρος της γνώσης του με αξιοθαύμαστη επίγνωση του μέτρου της, παράλληλα ακριβώς σε μια λεωφόρο μυρμηγκιών που κουβαλούσαν το βιος τους. Ήταν δε τόσο αργά, που θα 'λεγες με ασφάλεια πως συναγωνίζονταν την ταχύτητα αυτών των μυρμηγκιών. Ίσως ακόμα και του αρώματος της λυγαριάς δυο σπιθαμές αριστερά του, που ανέβαινε κι αυτό το καλντερίμι σκοντάφτοντας σε κάθε σκαλοπάτι, ακροβατώντας νοχηλικά με τ' απαλό αεράκι της ρεματιάς. Αλήθεια εσύ τι θα σκεφτόσουν εκείνη τη στιγμή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω, ίσως ν' αναρωτιόμουν που πήγαινε και γιατί, μιας και το καλντερίμι δεν θα 'ταν και τόσο εύκολη υπόθεση για 'κείνον!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όντως, αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ. Οι δυνατότητές του δεν ξεπερνούσαν την απόσταση ως το πάνω αρχοντικό, άντε και το παραπάνω μέχρι το μεσημέρι. Ήταν προφανές ή πιθανό αν θες, πως έκανε την πρωινή του βόλτα στο μαχαλά, ελπίζοντας ή σκοπεύοντας να συναντήσει τους γνωστούς του, για λίγη μα τόσο πολύτιμη σ' αυτή την ηλικία συντροφιά. Δηλαδή ο γέρος σεργιάνιζε στο εδώ του, σ' εκείνο το όμορφο και ήσυχο δρομάκι, στον κόσμο του. Ίδιος μ' εκείνον των μυρμηγκιών και τ' απαλού αέρα, που σκόρπιζε απλόχερα στο βλέμμα του την ευτυχία!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ευτυχία! Ένας τόσο μεγάλος μικρός κόσμος λοιπόν!

ΣΕΙΡΙΟΣ: *«Το ταξίμι της ζωής, δυο οργιές αλμυρής, γνωστικής μοναξιάς»*. Εγώ, αυτό σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή! Δηλαδή ένα μπαλόني!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Λυπάμαι μα δεν κατάλαβα ακόμα την παρομοίωση.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, είν' αλήθεια πως υστερώ πάρα πολύ εκφραστικά. Θα ξαναπροσπαθήσω ... Να θέλω να πω, πως ο κόσμος μας είναι το εδώ μας, η γνώση μας. Όσο προσθέτεις γνώση, τόσο μεγαλώνει ο κόσμος, το εδώ. Όσο περιορίζεται αυτή, τόσο συρρικνώνεται κι ο κόσμος, το εδώ. Σαν το μπαλόني δηλαδή, που αναλόγως ο καθένας μας, άλλοτε το φουσκώνει κι άλλοτε το ξεφουσκώνει. Κατάλαβες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... ναι, κάπως αρχίζω να καταλαβαίνω. Αν θέλεις όμως, πες μου περισσότερα και επιτέλους βγες απ' την κρύπτη σου να σε δω, αισθάνομαι περιέργα που δεν βλέπομαστε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα δεν είμαι κρυμμένος, σου το 'πα απ' την αρχή. Απλώς δεν έχεις μάθει να με βλέπεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω ότι με δουλεύεις ή τουλάχιστον, αστειεύεσαι μαζί μου!

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Καθόλου μα καθόλου! «ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ», είσαι για μένα η λύτρωσή μου, οπότε καταλαβαίνεις γιατί δεν θα μπορούσα να σου φερθώ έτσι.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Άλλο πάλι και τούτο! Η λύτρωσή σου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά! Για σκέψου, όταν μάθεις να με βλέπεις, δεν θα με λυτρώσεις απ' την αφάνεια;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως θα μάθω;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ήδη έχεις αρχίσει να μαθαίνεις. Έχεις αρχίσει να με λυτρώνεις και σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτό.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα δεν σ' έχω δει ακόμα! Καλά καλά έστω, δεν έχω μάθει να σε βλέπω ακόμα! Πως θα μάθω; Θα μου μάθεις;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα προσπαθήσω γιατί θέλω πάρα πολύ να λυτρωθώ, μα μην ξεχνάς δεν είμαι και τόσο έξυπνος!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ούτε κι εγώ είμαι όπως βλέπεις, μα σε παρακαλώ πολύ προσπάθησε. Εσύ θα βοηθήσεις εμένα κι εγώ εσένα. Έτσι δεν συμφωνήσαμε εξάλλου, αυτός δεν ήταν ο όρος σου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Καλά λοιπόν ας προσπαθήσουμε ...

22.46'

Κυριακή 8-10-2006/08.48'

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω αν είναι η ηλιόλουστη μέρα που με κάνει να σ' εμπιστεύομαι, αλλά νομίζω ότι είναι η πρώτη φορά που το κάνω χωρίς να φοβάμαι πως θα προδοθώ! Αυτή η άνεση που νοιώθω μαζί σου, μ' αρέσει πολύ!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι εμένα μ' αρέσει. Σίγουρα πάντως βοηθάει κι ο καιρός. Το φως του Ήλιου, νομίζω ότι είναι ο ιδανικότερος χώρος για λύτρωση! Τι λες κι εσύ;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Συμφωνώ απόλυτα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αλήθεια θέλεις να μου περιγράψεις τον κόσμο σου;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή τι ακριβώς;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να όταν σε ρώτησα που βρίσκεσαι τώρα, μου απάντησες εδώ. Πες μου λοιπόν, πως είναι αυτό το εδώ, τι βλέπεις τι αισθάνεσαι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ευχαρίστως. Να, είμαι μόνη μου στο δάσος, σ' ένα ξέφωτο ανάμεσα σε πανέμορφες οξιές κι αγριολούλουδα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δάσος, ποιο δάσος;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Στο Πήλιο.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Που ακριβώς;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έχει τόση σημασία;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τεράστια! Αν δεν μάθεις να βλέπεις το εδώ σου, τότε δεν θα δεις ούτε' εμένα. Δεν θα με λυτρώσεις!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ίσως ... και να 'χεις δίκιο ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Που είσαι λοιπόν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Είμαι στο Πήλιο, πάνω στα Χάνια. Άνοιξη, η αγαπημένη μου εποχή. Μαγιάτικη Κυριακή. Ξύπνησα νωρίς κι όταν άνοιξα τη μπαλκονόπορτα, η φρεσκάδα του πρωινού κι οι μυρωδιές των λουλουδιών στις γλάστρες μου, με μάγεψαν. Ήταν αδύνατο να μείνω στο διαμέρισμα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Που μένεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Στο Βόλο, σ' ένα διαμέρισμα του τρίτου ορόφου, στην Κωνσταντά 128. Κοντά στο κατάστημά μου.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έχεις κατάστημα, τι κατάστημα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Με είδη ζωγραφικής και πίνακές μου.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ζωγραφίζεις, είσαι ζωγράφος;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ζωγραφίζω, μα δυστυχώς δεν είμαι ακόμα ζωγράφος. Το θέλω όμως πάρα πολύ και ξέρω ότι κάποτε θα γίνω.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: «Να προσέχεις, να υπομένεις και να επιμένεις». Δηλαδή μαθαίνουμε, δοκιμαζόμαστε, στοχεύουμε. Αυτή νομίζω πως είναι η διαδρομή της ευτυχίας κι εσύ μου φαίνεται τη βρήκες.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι ακόμα. Είμαι στο κομμάτι της μάθησης και της πολύ σκληρής δοκιμασίας. Μου λείπει ο στόχος! Η βάρβαρη φτώχεια μου και κατά συνέπεια η σκληρή καθημερινότητά μου, μ' εμποδίζουν απελπιστικά στη στόχευση. Ξέρω όμως ή θέλω να πιστεύω, πως φτάνω στο τελικό στάδιο της δοκιμασίας και σύντομα, ο στόχος μου θα αναδυθεί στο πουθενά. Κάπως σαν τον Ποσειδώνα μέσα απ' τ' αγριεμένα κύματα του Αιγαίου! Κάπως έτσι ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα τα καταφέρεις, το ξέρω. Που είναι το κατάστημά σου;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Στην πλατεία Ελευθερίας, Γαλλίας 8Δ.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Α μάλιστα. Είσ' απ' το Βόλο;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι. Γεννήθηκα πριν δεκαοχτώ χρόνια στο Λουτρό Ελασσόνας κι εκεί μεγάλωσα. Στο Βόλο, απλώς οι συγκυρίες μ' έφεραν. Οι γονείς μου πάμφτωχοι μα με

ξεπροβόδισαν στη ζωή με βαρύτιμη προίκα. Ο πατέρας μου μ' έμαθε να σκέφτομαι κι η μάνα μου ν' αγαπώ! Αγαθά που στοργικά με συντροφεύουν ακούραστα και καθημερινά, στις ευτυχισμένες και δυστυχισμένες μου στιγμές, τις μέρες και τις νύχτες.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τους αγαπάς πολύ μου φαίνεται.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν έχεις άδικο. Αισθάνομαι κάτι πιο βαθύ και μεγαλειώδες γι' αυτούς. Σεβασμό! Ξέρεις, μετ' από τόσα χρόνια μακριά τους, δεν μιλώ για πολλά πράγματα μαζί τους όπως κάνω με τα τρία μου αδέρφια. Κι όμως, δεν έχουν λείψει στιγμή από κοντά μου. Τ' αδέρφια μου είναι οι σύντροφοί μου, οι γονείς μου η Συνείδησή μου. Ίσως επειδή μεγαλώνοντας κι εγώ, φτάνοντας σιγά σιγά στην ηλικία που είχαν εκείνοι όταν με γέννησαν, γεμάτη πάνω κάτω με τις ίδιες εμπειρίες, αντιλαμβάνομαι τα πράγματα γύρω μου, μάλλον όπως κι οι ίδιοι τότε. Συνεπώς, αντιδρώ ανάλογα κι αυτό με κάνει κατά κάποιο τρόπο να τους αισθάνομαι τόσο κοντά, ακόμα και με την απουσία τους ... Σαν Συνείδηση, σαν οδηγούς, δασκάλους και κριτές μου. Δεν είναι μεγαλειώδες αυτό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μάλλον! Δεν έχω λόγους να διαφωνήσω. Μπορείς δικαιολογημένα να μιλάς για τη βαρύτιμη προίκα σου απ' αυτούς τους φτωχούς, μα τόσο πλούσιους ανθρώπους. Μου δίνεις την εντύπωση, πως εκτέλεσαν μ' επιτυχία την αποστολή τους ως γονείς.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι νομίζω κι εγώ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για συνέχισε λοιπόν. Είχες μείνει στο διαμέρισμα.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Α ναι στο διαμέρισμα. Με το παράθυρο που βλέπει νοτιοανατολικά, προς την Αναστασία ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αναστασία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, «η γυναίκα μου» ... Εκείνη που ξερίζωσε κι άρπαξε από μέσα μου, με περισσή απάτη όλα μου τα παλιά, τα τσαλάκωσε, τα ποδοπάτησε, τα 'καψε θυσία στο βωμό μιας περίεργης δικιάς της πόρνης Θεάς, την «Αγάπη του Χρήματος»! ... Ξεπλέοντας όμως έτσι και ταυτόχρονα, αυτό το μέσα μου από καθετί βρώμικο και κενό πια, προσμένει καρτερικά να ξαναγεμίσει με πολύτιμες ... ελπίζω ... εμπειρίες! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Την μισείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΑ! ... Τώρα πια πιστεύω, πως ο ΕΡΩΤΑΣ είναι το συναίσθημα του κατωτέρου προς το υποκειμενικά ανώτερό του, «που θέλει ν' αποκτήσει και να διατηρήσει». Ενώ η ΑΓΑΠΗ, το συναίσθημα του ανωτέρου προς το υποκειμενικά κατώτερό του, που ήδη κατέχει, αλλά του είναι πλέον αδιάφορη η διατήρησή του. Ο «ΕΚΦΥΛΙΣΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ» δηλαδή! Ναι, την ... Αναστασία ... τώρα πια, την αγαπάω και θα την αγαπώ... Ίσως ... για πάντα ... (;) ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το καταλαβαίνω

ΑΜΦΙΘΕΑ: Βλέποντας λοιπόν τον υπέροχο καιρό, άρπαξα το σακίδιο μου και μπήκα στ' αυτοκίνητο. Η διαδρομή ήταν υπέροχη. Στα Χάνια έκανα μια στάση στο φούρνο κι αγόρασα μια ζεστή τυρόπιτα. Περιττό να σου πω πόσο νόστιμη ήταν. Την

καταβρόχθισα. Άφησα τ' αυτοκίνητο στο πάρκινγκ του χιονοδρομικού κέντρου, στις Αγριόλευκες. Ανηφόρισα στην ανατολικότερη πίστα και μπήκα στο ορειβατικό μονοπάτι για τον Κισσό. Μέσ' απ' τους κορμούς και τις φυλλωσιές του κατασκεπάστου μονοπατιού, αντίκριζα το Αιγαίο των μύθων και της ιστορίας, λουσμένο με τις μαργαριταρένιες αντανάκλασεις του Ήλιου πάνω στη γαλάζια επιφάνειά του. Έτσι έφτασα ως εδώ, σ' αυτό το ξέφωτο, όπου έχω στήσει κουβέντα με κάποιον που «ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΟΠΙΩΣ ΠΑΝΤΑ», που εγώ δεν έμαθα να τον βλέπω, αλλά προσπαθεί να με μάθει να τον βλέπω, για ... να λυτρωθεί! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να με δεις; ... Δεν έχεις παρά να κοιτάξεις καλά γύρω σου και θα με δεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα που είσαι επιτέλους, δεν σε βλέπω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πες μου τι βλέπεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Βλέπω τις οξιές, το μονοπάτι, τα χαμόκλαδα, τις φτέρες και τα λουλούδια.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι άλλο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τον ουρανό, τη θάλασσα, το βουνό ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πιο κοντά, πιο κοντά.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Βλέπω μπροστά μου ακριβώς ένα κόκκινο αγριολούλουδο. Αλήθεια, με την κουβέντα δεν το 'χα προσέξει ιδιαίτερα. Βλέπεις πόσο όμορφο είναι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όντως! Τι άλλο βλέπεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μια μέλισσα, α και δυο κίτρινες πεταλούδες, να εκεί πάνω απ' το θάμνο, δίπλα σ' εκείνους τους δυο βράχους. Χμ, εκείνοι οι βράχοι, δεν μοιάζουν με τις Συμπληγάδες; ... Λες και θα ξεπροβάλλει κάποιο τέρας από τη σκοτεινή σχισμή ανάμεσά τους!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σαν τι τέρας δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμ ... Ένας λύκος!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα ο λύκος δεν είναι τέρας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έχεις δίκιο, δεν είναι. Αλλά άμα θέλουμε, μπορούμε να τον κάνουμε ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να, θα μπορούσε να 'χει το σώμα ενός άνδρα, σαν λυκάνθρωπος!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ! ... Νέος;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι πολύ, σαραντάρης γερόλυκος ... με ανθρώπινο πρόσωπο, τι λες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ότι πεις εσύ ... Εσύ βλέπεις τώρα ... Εσύ λυτρώνεις ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Συγνώμη; ... Δεν κατάλαβα ...

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Σε λίγο θα καταλάβεις, αρκεί να δεις και το τελευταίο κομμάτι του παζλ, το τελευταίο κομμάτι του εδώ.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τι δεν βλέπω ακόμα;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Το πιο σημαντικό, το πιο όμορφο που έχω δει ποτέ μου ... !
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τι βλέπεις εσύ, που εγώ δεν το βλέπω;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δυο υπέροχα κατάμαυρα μάτια! Η τελευταία πινελιά σ' έναν πίνακα ... Στον πίνακα της ζωής μου! ... Το μαγικό κλειδί! ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν κατάλαβα καλά, εννοείς ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Εκείνο που μπορεί όποτε θέλει, να κάνει και να λύσει μάγια ... Δεκαοχτώ χρονών! Ολοζώντανα, γεμάτα με τη φρεσκάδα της νιότης. Ορθάνοιχτα εκεί στην αρχή του μονοπατιού τους, ν' αγναντεύουν τη χαραγμένη πορεία της μάθησης, της δοκιμασίας, της στόχευσης ... Σίγουρα πως ξέρουν πολλά, η ηλικία βλέπεις. Πως αντέχουν τα πάντα κι ας μην είναι σε θέση, ούτε καν να τα φαντασθούν. Σίγουρα τέλος πως θα πετύχουν κι ας μην ξέρουν ούτε καν τι θέλουν να πετύχουν ... Μαγεία ... Η τέχνη της ζωής, της δράσης και του τέλους ... άαααν υπάρχει! ... Αυτή κι αν είναι ζωγραφιά ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εννοείς ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εννοώ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εμένα; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσένα!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εμένα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσένα ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όλ' αυτά, τα βλέπεις σ' εμένα; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Για να είμαι ακριβής, έμαθα να τα βλέπω σ' εσένα ... Έκλεισα τα μάτια μου, αυτά τα φιμέ παράθυρα του προσώπου μου, που για να δεις τι υπάρχει μέσα τους, θα πρέπει να σκύψεις πάνω τους με όλη σου την προσοχή, βάζοντας γύρω τους προστάτη απ' τους παρείσακτους τη χούφτα των χεριών σου. Μα και πάλι θα πρέπει να περιμένεις. Να περιμένεις ώσπου ν' ανάψει το φως των αληθινών ματιών, εκείνων της ψυχής! Έκλεισα λοιπόν τα φιμέ παράθυρα και είδα με τα μάτια μου τ' αληθινά, τα μάτια της ψυχής μου, εκείνο το κομμάτι που έλειπε απ' το εδώ μου και το λύτρωσα ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Άνοιξα τα μάτια μου και να 'σαι!!!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν κατάλαβα καλά ... θες να πεις ... πως ... είμαι δημιουργημά σου;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νομίζω, ότι έμαθες αρκετά για την ώρα. Τώρα πια, μπορείς να κλείσεις κι εσύ τα κατάμαυρα φιμέ παράθυρά σου για να δεις με τ' αληθινά σου μάτια! ... Θέλεις να το κάνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο να κάνω; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό που έκανα κι εγώ! Να κλείσεις τα φιμέ παράθυρά σου, να δεις με τ' αληθινά σου μάτια το κομμάτι που λείπει απ' το εδώ σου κι ανοίγοντάς τα, να το λυτρώσεις! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω ότι είναι ώρα να πηγαίνω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: «ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΤΑ ΚΛΕΙΣΕΙΣ»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να ... πηγαίνω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να τα κλείσεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είσαι τρελός! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα τα κλείσεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Βλακείες ... πάω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κλείσ' τα.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για να δεις εκείνο που σου λείπει και να το λυτρώσεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι αν δεν το λυτρώσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τότε απλά θα καταλάβεις πως εκείνο που είδες, δεν σου λείπει!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με προκαλείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πρόσεξε γιατί θα τα κλείσω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το ξέρω.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πως το ξέρεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα είσαι δεκαοχτώ χρονών, είναι στη φύση σου ν' αποδέχεσαι τις προκλήσεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα ... Σκέφτηκες πως αν στην πραγματικότητα γίνεται αυτό που λες, εσύ μπορεί και να το μετανιώσεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό εσύ θα τ' αποφασίσεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Καλά λοιπόν, θα τα κλείσω! Πάντως σε προειδοποίησα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι εμένα. Εσένα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όπως θέλεις, εμένα. Ξέρεις, επειδή δεν πιστεύω φυσικά πως μπορώ κλείνοντας τα μάτια μου να λυτρώσω ότι μου λείπει, θέλεις να σου περιγράψω αυτό που θα βλέπω για να σ' αποδείξω κι εσένα, συγγνώμη κιόλας, ότι λες ανοησίες κι εγώ δυστυχώς, κάθομαι δω και τις ακούω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Με πολλή μεγάλη ευχαρίστηση! Είναι τιμή αυτό για μένα! Πριν κλείσεις όμως τα μάτια σου, πρέπει να γνωρίζεις κάτι τελευταίο, ίσως και το πιο σημαντικό! «Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ, ΤΟ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΑΣ. ΚΙ Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ, ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, ΑΙΩΝΙΑ»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Καλά, ... άαααα λυτρωθεί ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν σου λείπει, θα λυτρωθεί!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να τα κλείσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μόνο όταν είσαι έτοιμη!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είμαι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κλείσ' τα.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ορίστε λοιπόν τα 'κλεισα ... Χμ ... χα χα χα ... ξέρεις τι βλέπω; Εσένα, ναι επιτέλους εσένα! Εσένα που «ΤΟΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ», κρυμμένος μου αραδιάζεις ένα σωρό ανοησίες! Άααα και ξέρεις πως; Χα χα χα ... Σαν εκείνο τον λύκο, εκείνο το τέρας που σου περιέγραφα νωρίτερα! Ναι ναι, έτσι! Ένας σαραντάρης λυκάνθρωπος, με ανθρώπινο πρόσωπο! Χα χα χα ... Ναι ναι, έτσι! Καλύτερα όμως να 'χεις συμπαθητικό πρόσωπο, μη σε φοβάμαι κιόλας! Δεν ξέρεις καμιά φορά τι γίνεται! ... Χα χα χα ... Έχει πλάκα τελικά! Χα χα χα ... Είσαι λέει ανάμεσα σ' εκείνους τους δυο βράχους, στις ... Συμπληγάδες σου! Μέσα στη σκοτεινή σχισμή τους! Εκεί απ' όπου με παρατηρείς και μου μιλάς! Να, να! ... Και τώρα ξαφνικά, ξεπετάγεσαι από κει! Γλίτωσες! ... Περιεργάζεσαι τον παράξενο εαυτό σου και προχωρώντας αργά, έρχεσαι μπροστά μου! ... Σαν λύκος, καρφώνεις το βλέμμα σου στον κόκκινο σκούφο μου. Την πάτησες! Δεν είμαι η Κοκκινοσκουφίτσα! ... Χα χα χα, ωχ Παναγίτσα μου, τι γέλια είν' αυτά; Τώρα σαν τέρας, αρσενικό τέρας, με ... καλοβλέπεις! Σ' αρέσω! Αυτό δα σου 'λειπε, δεκαοχτώ χρόνων! Με βρίσκεις όμορφη, πολύ όμορφη, πανέμορφη! Σου την έφερα Τέρας! Δεν είμαι η Πεντάμορφη! ... Χα χα χα, χα χα χα, σε καλό να μου βγουν! Οπότε κάνεις το μόνο που σου έμεινε να κάνεις. Με κοιτάζεις με αγάπη στα μάτια και περιμένεις να τ' ανοίξω ... Βιάζεσαι; Γιατί βιάζεσαι; Εγώ δεν περίμενα ως τώρα να σε δω; Ξέχασες; Χα χα χα, ... Έχεις αγωνία ε; Εντάξει. Είσαι έτοιμος; Να τ' ανοίξω; Τ' ανοίγω. ΘΕΕ ΜΟΥ, ΘΕΕ ΜΟΥ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΘΕΕ ΜΟΥ, ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥ-ΝΑΤΟΝ! ΘΕΕ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ, ΘΕΕ ΜΟΥ ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ, ΘΕΕ ΜΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΓΙΝΕ! ΟΧΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ... ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ, ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ, ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ... ΣΕ ΠΑ-ΡΑΚΑΛΩ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ... ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι όμως έγινε! ... Με λύτρωσες! ... Σ' ευχαριστώ γλυκιά μου, σ' ευχαριστώ!

9-10-2006 / 02.00'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι δεν έγινε, δεν έγινε... δεν μπορεί να γίνει! ... Πως; ... Αποκλείεται ... Ονειρεύομαι, ναι βέβαια ονειρεύομαι! Μα φυσικά ονειρεύομαι! Θα ξυπνήσω, δεν μπορεί θα ξυπνήσω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αλήθεια, πως θα καταφέρεις να ξυπνήσεις αφού δεν κοιμάσαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κοιμάμαι, ναι κοιμάμαι και θα ξυπνήσω. Ναι θα ξυπνήσω! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Θέλεις να μ' αγγίξεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να μ' αγγίξεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να σ' αγγίξω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, θέλεις να μ' αγγίξεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα, ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μ' αφού το θέλεις τόσο πολύ, γιατί δεν μ' αγγίξεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί να σ' αγγίξω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί θέλεις να βεβαιωθείς για την ύπαρξή μου.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν υπάρχουν!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είσαι σίγουρη;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Βεβαίως κι είμαι σίγουρη. Είσαι ένας κακός εφιάλτης που ... που θα πάει, θα τελειώσει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ε τότε, έχεις ένα λόγο παραπάνω να μ' αγγίξεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε;...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς. Οι εφιάλτες, δεν τελειώνουν όλοι στο αποκορύφωμα της έντασης;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι δεν τους ξεχωρίζουμε απ' τα υπόλοιπα όνειρα; Γ' άλλα, τελειώνουν κάπως φυσιολογικά ή εντελώς αδιάφορα. Ενώ οι εφιάλτες, πάνω ακριβώς σ' αυτό τ' αποκορύφωμα της έντασης. Έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ:... Ναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως, μόλις ο εφιάλτης σου κορυφωθεί, δεν θα διακοπεί αυτόματα αν είναι εφιάλτης;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Ναι ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άγγιξέ με λοιπόν, κορύφωσε την ένταση κι αν είμαι εφιάλτης θα εξαφανισθώ! Αν πάλι είμ' ένα απλό όνειρο, δεν έχεις παρά να περιμένεις να τελειώσω. Έτσι όπως συμφωνήσαμε, κάπως φυσιολογικά ή εντελώς α-διάφορα! Σε κάθε περίπτωση πάντως, νομίζω ότι μπορείς να μ' απολαύσεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να σ' απολαύσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα φυσικά! Αν είμαι εφιάλτης, θ' απολαύσεις το τέλος μου, αν είμαι όνειρο, την πρωτοτυπία μου. Δε φαντάζομαι να βλέπεις συχνά όνειρα σαν κι αυτό!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι ευτυχώς!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είδες λοιπόν, όλα είναι στο χέρι σου. ... Έλα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα ... σ' αγγίξω, μα όχι επειδή μ' έπεισες, όχι! Έ ... έτσι ... απλά από ... περιέργεια ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Παιδιά! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μουρμούρισες κάτι ή μου φάνηκε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι, όχι ματάκια μου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μπορείς ... σε παρακαλώ, να ... μου ... δώσεις το ... χέρι σου; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ... κι αν θέλεις, επειδή ξέρω πως για σένα είναι κάπως αποκρουστικό, αν αυτό σε κάνει να νοιώσεις κάπως πιο άνετα, παρατήρησέ το πρώτα κι ύστερα άγγιξέ το! Ορίστε ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Άαχ ... συγγνώμη αλλά! ... Ξέρεις ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μην ανησυχείς, δεν με πείραξε που τρόμαξες αγγίζοντάς με. Σε καταλαβαίνω απόλυτα! Δεν είναι εύκολο για σένα, το ξέρω.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είναι κάπως ... μαλλιαρό και ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εδώ που τα λέμε, δεν έχεις κι άδικο! Λες να το ξυρίσω;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ ... Δεν νομίζω ... Χμ, εξάλλου ... σου πάει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι μπράβο, χαμογέλα! Εξάλλου ... κι εσένα σου πάει το χαμόγελο!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σ' ευχαριστώ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και τα νύχια μου, είναι κάπως μεγαλούτσικα δε νομίζεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε για λύκο, μάλλον καλά είναι ... χμ ... Μπορώ ... να τ' αγγίξω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν θέλεις ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα ... σ' ά ... σ' άγγιξα! ... Δη ... δηλαδή ...;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν εξαφανίσθηκα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δη ... δηλαδή, υπάρχουν;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σίγουρα πάντως δεν είμαι εφιάλτης!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μπορώ να σ' αγγίξω ξανά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά και μπορείς, ορίστε.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα ... σε πείραζε αν ... μου 'δινες να πιάσω λιγάκι ... το δείκτη σου;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι καθόλου.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δε ... δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμα! ... Δε ... δεν είναι δυνατόν ... τον αγγίζω!
Το ... τον πιάνω! Είν' απίστευτο! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... κι όμως αληθινό, ε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν δεν ξέρω, τα 'χω χαμένα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ίσως είναι καλύτερα τώρα, να καθίσεις λιγάκι να ξεκουραστείς και να ηρεμήσεις.
Θέλεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι το χρειάζομαι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να σου δώσω το χέρι μου για να σε βοηθήσω; Μπορώ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα πια! ... Σ' ευχαριστώ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να καθίσω δίπλα σου, αν δε με φοβάσαι και δεν σ' ενοχλώ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, κάθισε δε μ' ενοχλείς. Ξέρεις αυτό είναι και το πιο παράδοξο, το πιο απίθανο,
το πιο ανεξήγητο, το πιο τρελό απ' όλα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ποιο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ότι δε σε φοβάμαι! Δεν σε φοβήθηκα ούτε όταν άνοιξα τα μάτια μου και σε
πρωταντίκρισα! Ούτε τότε ... ούτε τότε! Ξαφνιάστηκα ναι, η έκπληξη μου
ασύλληπτη! Στιγμιαία σκιάχτηκα που ότι είχα δει ήταν μπροστά μου, μα δεν
φοβήθηκα. Ούτ' εκείνη τη στιγμή! Μου είναι αδύνατο να το εξηγήσω αυτό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι όμως, είναι τόσο απλό!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Απλό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όπως ακριβώς όλα τα πράγματα της ζωής μας. Απλό!

10-10-2006/01.10'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω για σένα, αλλά για μένα αυτό που έγινε, δεν ήταν καθόλου μα καθόλου απλό! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ίσως αυτό που λες, να 'χει κάποια βάση λογικής αν περιοριστείς μονάχα στ' αποτέλεσμα. Αν περιοριστείς για παράδειγμα, «ΜΟΝΑΧΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ!»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, πως να στο εξηγήσω; ... Άααα ... μάλιστα, ίσως κάπως έτσι! Θέλεις να κάνουμε μαζί ένα ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εδώ μας;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απόρησες για το εδώ ή για το μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν απόρησα ακριβώς. Νομίζω πως αυτή η ασυνείδητη έκφρασή μου, μάλλον ήταν μια δήλωση βαθιάς συνειδητοποίησης αυτού ακριβώς που είπες, του εδώ μας! Ήταν όταν το είπες, σαν άκουσμα ενός ρεφρέν τραγουδιού, που ποτέ δεν είχα ακούσει κι όμως το ήξερα. Σαν το τέλος μιας παράστασης, που ποτέ δεν είχα παρακολουθήσει, γιατί δεν ήταν απαραίτητο! Μου ήταν ήδη γνωστή, προϋπήρχε μέσα μου, την είχα ζήσει. Κυλούσε στις φλέβες μου σαν το αίμα, που ξέρω ότι υπάρχει σαν δεδομένο, χωρίς όμως ποτέ μου ν' αναρωτηθώ τι ακριβώς είναι, πως δημιουργείται, γιατί είναι κόκκινο, γιατί, γιατί, γιατί ... Μέχρι τη στιγμή που αυτή η γρατσουιά, ή μάλλον αυτή η βαθιά πληγή, το άπλωσε μπροστά στα μάτια μου χωρίς δεδομένα πια, γεμάτο γιατί. Αίμα, απλώς σαν αίμα! ... Σαν ένας απλός αλγεβρικός αριθμός, που για πρώτη φορά αισθάνθηκα πως είναι το αποτέλεσμα μιας λογικής εξίσωσης, την οποία δεν θυμάμαι κι όμως είναι απολύτως βέβαιο, πως αυτός είναι το λογικό της αποτέλεσμα!

...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο ΚΩΔΙΚΑΣ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιος;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο ΚΩΔΙΚΑΣ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιος ΚΩΔΙΚΑΣ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά που μόλις είπες! Αυτός είναι Ο ΚΩΔΙΚΑΣ. Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΔΙΚΑΣ, Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ, χμ ... του μπαλονιού ή του ΟΧΤΩ!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Του ΟΧΤΩ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς, του ΟΧΤΩ! Το μεγάλο εισιτήριο των μεγάλων ταξιδιών στη γνώση! Ίσως η μόνη κατά την άποψή μου, ικανή συνθήκη ερμηνείας των πάντων!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Συγγνώμη, μα δεν κατάλαβα λέξη!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να μάθεις να καταλαβαίνεις όπως εγώ;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι θέλω, το θέλω πολύ!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τότε φύγαμε! ... Θα κάνουμε μαζί το ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας! Μόνο που πρέπει να ξέρεις, πως αυτό το ταξίδι γίνεται μόνο με τα μάτια της ψυχής, τ' αληθινά! Όχι με τα φιμέ παράθυρα του προσώπου μας. Έτσι ακριβώς όπως έκανες και με τη λύτρωση μου, εντάξει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εντάξει.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχημά μας θα είναι Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΟΧΤΩ.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ! Χμ, γνωρίζεις πως απεικονίζονται μέχρι σήμερα οι πραγματικοί αριθμοί;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, μου το μάθανε στο σχολείο οι σοφοί μου δάσκαλοι. Από ένα ορισμένο σημείο μηδέν, πάνω σε μια ευθεία που εκτείνεται δεξιά του, τοποθετούνται οι θετικοί αριθμοί έως το συν άπειρο. Αριστερά του και πάνω στην προέκταση της ίδιας ευθείας, τοποθετούνται οι αρνητικοί, έως το μείον άπειρο.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μηδέν, συν άπειρο, μείον άπειρο! ... Αριθμοί που εκφράζουν κάποιες έννοιες, έτσι δεν είναι; Αυτό δε σου 'μαθαν οι σοφοί σου δάσκαλοι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κάποτε είχα προβληματισθεί πολύ με την ερμηνεία αυτών των συγκεκριμένων αριθμών-εννοιών. Κάτι δε μου κολλούσε σ' αυτή. Μου φαινόταν παντελώς παράλογη. Την ίδια ακριβώς στιγμή, που η χρήση τους σ' όλες τις λεγόμενες θετικές επιστήμες, οδηγούσε πάντα σ' απολύτως λογικά κατ' αυτές συμπεράσματα, εξ' ου κι ο επιθετικός τους προσδιορισμός θετικές! Έτσι, για να βρω μια λύση, έκανα ότι θα 'κανε ο καθένας μας. Δηλαδή άνοιξα ένα λεξικό. Εκεί λοιπόν διάβασα τα εξής: ΑΠΕΙΡΟ, το απέραντο του κόσμου και της ΥΛΗΣ. Μηδέν, αυτό που δεν υπάρχει, το τίποτα. Δυστυχώς όμως, παρότι μπορούσα να καταλάβω, να αισθανθώ και να συμφωνήσω μάλλον με την ερμηνεία του ΑΠΕΙΡΟΥ, όταν ξανάβλεπα την απεικόνιση των πραγματικών αριθμών έτσι όπως μου την περιέγραψες, η ύπαρξη του συν και του μείον απείρου, δηλαδή δύο απείρων κι όχι ενός, κατεδάφιζε αμέσως καθετί λογικό απ' αυτή. Εκείνο δε που δεν μπορούσα να κατανοήσω με τίποτα, ήταν το μηδέν. Εσύ τι γνώμη έχεις για το ΑΠΕΙΡΟ;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω την ίδια με του λεξικού.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν εννοούσα αυτό. Όπως σου είπα, με το λεξικό, περίπου συμφωνώ κι εγώ. Εννοούσα τι γνώμη έχεις για το συν και το μείον άπειρο.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Για να είμαι ειλικρινής μαζί σου, μέχρι τώρα χρησιμοποιούσα αυτούς τους αριθμούς όπως ακριβώς μου είχαν μάθει, χωρίς ποτέ να προβληματισθώ όπως εσύ. Δεν σου κρύβω βέβαια, πως έτσι όπως θέτεις τις παρατηρήσεις σου, μου φαίνεται πως όντως υπάρχει ζήτημα. Φαντάζομαι όμως, πως οι επιστήμονες που ασχολούνται με τα μαθηματικά τουλάχιστον, δεν μπορεί παρά ν' ασχολήθηκαν κάποια στιγμή και μ' αυτό. Οπό-τε, εφόσον τα δύο άπειρα παραμένουν ως έχουν, αυτό σημαίνει πως κάποιες επιστημονικές θεωρίες τους, αποδεικνύουν λογικά και δικαιολογούν την

ύπαρξη αυτού του φαινομενικού παραδόξου. Βέβαια, δεν έχω υπόψη μου καμία απ' αυτές, αφού δεν ασχολήθηκα ποτέ ιδιαίτερα με τα μαθηματικά, αλλά δεν μπορεί παρά να υπάρχουν!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επειδή κι εγώ δε γνωρίζω περισσότερα μαθηματικά από σένα, θα μπορούσα πολύ άνετα να συμφωνήσω μαζί σου. Όμως εγώ, δεν σου ζήτησα την επιστημονική σου άποψη καθώς δεν είσαι επιστήμονας. Ούτε βεβαίως το ερώτημά μου ήταν επιστημονικό, αφού ούτε κι εγώ είμαι. Επομένως «ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ», λέω ν' αφήσουμε κατά μέρος την επιστημονική πλευρά των πραγμάτων για κείνους κι εμείς, απλώς ν' αξιοποιήσουμε όσο μπορούμε δημιουργικότερα, το δικαίωμα μας στη φιλοσοφία και την εμπειρική μελέτη των φαινομένων, όπως ακριβώς έκαναν κι οι πρώτοι εξ' αυτών στην αρχαιότητα. Παραδιδόμενοι βεβαίως για χάρη των επιστημών, μα και μοιραίως με αδιαμφισβήτητο σεβασμό, ανά πάσα στιγμή στην ορθή κι επιστημονική τους κρίση. Έχεις καμία αντίρρηση σ' αυτό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι, δε νομίζω.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού λοιπόν ... ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΑΜΕ ΤΗ ΘΕΣΗ ΜΑΣ, πες μου σε παρακαλώ. Εσένα προσωπικά σου φαίνεται ορθή η ύπαρξη των δύο απείρων;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Απ' ότι φαίνεται, όντως υπάρχει κάποιο ζήτημα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το ΑΠΕΙΡΟΝ δεν είναι ένα και μοναδικό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι είναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όταν λέμε ότι έχουμε τον αριθμό ένα και τον αριθμό μείον ένα, τι εννοούμε; Πόσους αριθμούς, έχουμε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εννοούμε δύο συνολικά αριθμούς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν έχουμε το πέντε και το μείον πέντε, ή το εκατό και το μείον εκατό, ή το χίλια και το μείον χίλια, πόσους αριθμούς έχουμε κάθε φορά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πάντα από δύο.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπορείς όμως να πεις το ίδιο αν έχουμε το συν και το μείον άπειρο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κυριολεκτικά σαφώς δεν θα μπορούσα, μαθηματικά όμως θα μπορούσα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κυριολεκτικά, γιατί σαφώς δεν θα μπορούσες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί απλούστατα, όπως συμφωνήσαμε νωρίτερα και κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να διαφωνήσει μαζί μας, το ΑΠΕΙΡΟΝ είναι ένα και μοναδικό.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μαθηματικά γιατί θα μπορούσες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μαθηματικά, υποχρεωτικά θα μπορούσα καθόσον βάση της υφισταμένης ευθύγραμμης απεικόνισης των πραγματικών αριθμών, τα δύο άκρα της ευθείας τόσο από την πλευρά των θετικών, όσο κι από την πλευρά των αρνητικών αριθμών, είναι σαφέστατα και αδιαμφισβήτητα, δύο ξεχωριστά και μοναδικά σημεία. Κατάλαβες λοιπόν γιατί;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή αν κατάλαβα καλά, αφού συμφωνώ απόλυτα μαζί σου, όλη η παραδοξότητα που προκύπτει στην έννοια του ενός, του μοναδικού και απόλυτου ΑΠΕΙΡΟΥ, οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην ευθύγραμμη απεικόνιση των πραγματικών αριθμών. Αυτής, που απολύτως λογικά μας υποχρεώνει ν' αποδεχθούμε, τη σαφέστατη μοναδικότητα των ακραίων σημείων της, τα οποία συμβολίζουν το συν και το μείον άπειρο αντιστοίχως. Έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ε δεν είναι μάλλον γελοίο;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Γελοίο; Γιατί;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα πως αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το γεγονός, πως τόσες γενιές ανθρώπων υφίστανται όλη αυτή την παραδοξότητα σε σχέση με το ΑΠΕΙΡΟΝ, έστω και μόνο απ' την ευθύγραμμη απεικόνιση των αριθμών;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Και τι θα μπορούσε να γίνει;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Το πιο απλό!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν έχουμε, παρά ν' αλλάξουμε αυτή την ευθύγραμμη απεικόνιση των αριθμών με κάποια άλλη, που θα ικανοποιεί απόλυτα και τη συνθήκη της μοναδικότητας του ΑΠΕΙΡΟΥ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως θα μπορούσε να γίνει αυτό; Έχεις κάτι υπόψη σου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσύ πάντως έχεις!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι εσύ! Σκέψου λιγάκι απλά. Μέχρι σήμερα, ποιοι είναι οι τρεις απαραίτητοι αριθμοί για την απεικόνιση όλων τους;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... Νομίζω το μείον άπειρο, το μηδέν και το συν άπειρο.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς. Μ' αυτούς, φτιάξε τώρα στο μυαλό σου τη γνωστή ευθεία της ευθύγραμμης απεικόνισης. Την έκανες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κράτα με το ένα σου χέρι το συν και με το άλλο το μείον άπειρο. Αν τώρα σου πω πως θέλουμε ένα και μοναδικό ΑΠΕΙΡΟΝ, εσύ τι θα κάνεις; ... Σκέψου απλά.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Το πιο απλό που θα μπορούσα να κάνω, θα ήταν ... να μαζέψω τ' απλωμένα μου χέρια και να ενώσω τα δύο άπειρα σε ένα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό ακριβώς. Κι αν αυτή η ευθεία μας, ήταν μια ευλύγιστη ατσάλινη βέργα, τι σχήμα θα δημιουργούνταν;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ένας κύκλος, βέβαια ένας κύκλος! Ναι, ναι ένας κύκλος! Έχεις δίκιο, ο κύκλος θα μπορούσε να ήταν η νέα απεικόνιση! Σ' ένα σημείο της περιμέτρου το μηδέν, δεξιά οι θετικοί, αριστερά οι αρνητικοί αριθμοί και εκ διαμέτρου απέναντι του μηδενός, το ένα, το μοναδικό και απόλυτο ΑΠΕΙΡΟΝ! Αυτό είναι, αυτό!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μη βιάζεσαι μικρή μου, μη βιάζεσαι.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα γιατί, αφού είναι σωστό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ως εδώ μπορεί, μα ... έχουμε και το μηδέν!

11-10/02.45'

Τετάρτη 11-10-2006

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το μηδέν; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι το μηδέν. Για πες μου τι είναι το μηδέν;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αριθμός.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και τι είπαμε πως σημαίνει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό που δεν υπάρχει, το τίποτα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εκείνο που υπάρχει, τι είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ο κόσμος όλος, το ΣΥΜΠΑΝ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Οι γαλαξίες, τ' αστέρια, οι πλανήτες, η Γη.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Οι άνθρωποι, τα ζώα, τα φυτά κλπ έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έτσι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όλ' αυτά με μια λέξη, πως τα λέμε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... ΥΛΗ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΥΛΗ, σωστά. Να σε ρωτήσω κάτι. Και πως ξέρεις ότι υπάρχει η ΥΛΗ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τη βλέπω, την ακούω, την αισθάνομαι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μέσω των αισθήσεων σου δηλαδή, με τα όργανά τους αυτό δεν μου λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι αυτό ακριβώς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τα μάτια, τη μύτη, το στόμα, τη γλώσσα, τ' αυτιά, τα χέρια και τέλος τον εγκέφαλο που συγκεντρώνει όλες τις πληροφορίες τους. Μ' αυτά τα όργανα δεν μου λες ότι την αισθάνεσαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έτσι σου είπα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά, δεν είναι ΥΛΗ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ννναί... ΥΛΗ είναι κι αυτά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα η ΥΛΗ σου, αντιλαμβάνεται με κάποιο τρόπο όλη την υπόλοιπη που σε περιβάλλει. Σωστά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σωστά.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τώρα θέλω να με προσέξεις πάρα πολύ καλά. Μπορείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι μπορώ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού μπορείς, σε ρωτάω λοιπόν. Θεός υπάρχει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά και υπάρχει.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον έχεις δει ποτέ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι βέβαια, γιατί δεν ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μη μη, μη βιάζεσαι. Θέλω να μου απαντάς με προσοχή και πολύ απλά. Έτσι ακριβώς όπως απλές είναι κι οι ερωτήσεις μου. Τι είπαμε; «Αν θες να κοιτάξεις, να 'χεις ορθάνοιχτα τα μάτια σου, μ' αν θες να δεις, τότε τα μάτια σου να κλείσεις»! Έτσι δεν συμφωνήσαμε πως θα κάνουμε μαζί τουλάχιστον;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έχεις δίκιο, έτσι συμφωνήσαμε. Μαζί θα δούμε όλ' αυτά που μέχρι τώρα έχουμε κοιτάξει! Ναι, μπορώ κι εγώ να το κάνω και θα το κάνω όπως κι εσύ! Σε διέκοψα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι όχι, μην ανησυχείς, μπορώ να συνεχίσω. Είπες λοιπόν πως δεν τον έχεις δει. Τον έχεις ακούσει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον έχεις μυρίσει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον έχεις γευθεί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον έχεις πιάσει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είπες όμως μ' όση σιγουριά διέθετες, πως υπάρχει!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι είμαι σίγουρη γι' αυτό. Υπάρχει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι από που αντλείς την τόση σου σιγουριά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Δεν ξέρω, αλλά είμαι σίγουρη ότι υπάρχει ... Το αισθάνομαι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πιο συγκεκριμένα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω, δεν μπορώ να το προσδιορίσω.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Καλά τότε, θα προσπαθήσω να σε καθοδηγήσω. Μήπως με τον εγκέφαλό σου, τη ... μνήμη σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... Δεν θα μπορούσα να πω όχι, αλλά δεν με ικανοποιεί απόλυτα. Θα με ικανοποιούσε καλύτερα αν έλεγα με την ψυχή μου.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Την ψυχή; Μμμ ... έστω κι έτσι! Κράτησε το καλά αυτό, θα μας χρειαστεί παρακάτω. Για πες μου τώρα, όταν συγκεντρώνεσαι και σκέφτεσαι το Θεό, τι αισθάνεσαι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ευτυχία! Ναι αυτό αισθάνομαι. Απόλυτη ευτυχία ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ! Θα μπορούσες να αισθανθείς κάτι πιο ανώτερο απ' την ευτυχία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ε όχι! Τι πιο ανώτερο απ' αυτή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι αλήθεια, ούτε κι εγώ θα μπορούσα να σκεφτώ κάτι! Όταν λοιπόν είσαι με το Θεό κι αισθάνεσαι ευτυχισμένη, δεν νοιώθεις μια απέραντη ευφορία; Σαν να λειτουργούν όλες σου οι αισθήσεις ταυτόχρονα και μάλιστα, στον ανώτερο και άριστο βαθμό των δυνατοτήτων τους! Μια απέραντη πληρότητα δεν θα μπορούσαμε να πούμε!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι η πληρότητα είναι μια πολύ κατάλληλη λέξη!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όταν είσαι λοιπόν μαζί Του, σ' αυτή την κατάσταση της απόλυτης πληρότητας των αισθήσεων όπως συμφωνήσαμε, Τον βλέπεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον ακούς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον μυρίζεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον γεύεσαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον πιάνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως εξηγείς λοιπόν αυτό το παράδοξο φαινόμενο; Πως γίνεται όλες σου οι αισθήσεις ταυτόχρονα, να βρίσκονται στο απόγειο των δυνατοτήτων τους, την ίδια ακριβώς εκείνη στιγμή που δεν λειτουργούν καν, που δεν παρέχουν στον εγκέφαλο την παραμικρή πληροφορία; ... Μόνο με τη σκέψη;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε ... ! ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σε μπέρδεψα; Μήπως δεν κατάλαβες όλα όσα σου είπα; ... Διαφωνείς σε κάτι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Δυστυχώς! ... Δεν διαφωνώ, όλα τα κατάλαβα και δεν μπερδεύτηκα καθόλου! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... τότε γιατί δυστυχώς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δυστυχώς γιατί ... σ' ένα τόσο απλό ερώτημα, δεν έχω ούτε μία απλή απάντηση! ... Ούτε καν απάντηση! ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι νομίζεις! Όντως η απάντηση είναι πάρα πολύ απλή όπως το είπες! Και ξέρεις γιατί κατάλαβες ότι είναι απλή; Γιατί έχεις μέσα σου τον ΚΩΔΙΚΑ κι έτσι την γνωρίζεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τη γνωρίζω; Μακάρι να τη γνώριζα μα ... δεν τη γνωρίζω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τη γνωρίζεις και πολύ καλά μάλιστα! Απλώς δεν έχεις μάθει να την αναγνωρίζεις !

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τη γνωρίζω μα δεν την αναγνωρίζω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πως γίνεται αυτό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όπως ακριβώς το περιέγραψες όταν απόρησες για το ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας. Ένα τραγούδι, μια παράσταση, αίμα, αλγεβρική εξίσωση. Όλ' αυτά τα γνώριζες γιατί τα είχες μέσα σου, τα είχες σαν δεδομένα, αποθηκευμένα και εντελώς ανενεργά κάπου εκεί στα βάθη του μυαλού σου. Ανασύρθηκαν όμως από κει, αμέσως μόλις άκουσες από μένα το εδώ μας. Θυμάσαι τι είπες; Σου φάνηκε σαν ρεφρέν, σαν το τέλος γνωστής παράστασης, αίμα, αριθμός. Άρα τι έγινε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω ότι καταλαβαίνω τι θες να πεις. Προσπαθείς να μου εξηγήσεις πως το εδώ μας, λειτούργησε κατά κάποιο τρόπο ως το κατάλληλο κλειδί, που αφύπνισε τη συγκεκριμένη και δεδομένη μνήμη από τα βάθη του μυαλού μου, έτσι δεν είναι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με άλλα λόγια ... την αναγνώρισα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό ακριβώς. Επομένως γνωρίζεις την απάντηση στην προηγούμενη ερώτηση μου. Οπότε δε μένει παρά να την αναγνωρίσεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως θα την αναγνωρίσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Με τη γνώση. Δηλαδή, απλά θα πρέπει να μάθεις να το κάνεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως θα μάθω, πως θ' αποκτήσω τη γνώση;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απ' την εμπειρία μου, έχω σχηματίσει την πεποίθηση πως ο μηχανισμός της γνώσης, θα μπορούσε να διαχωριστεί σε ΟΧΤΩ στάδια με κυκλική διάταξη. Σχηματικά δηλαδή, θα μπορούσες να τη φαντασθείς σαν έναν κύκλο χωρισμένο σε ΟΧΤΩ ίσα μέρη. Το κάθε μέρος του κύκλου, φαντάσου ότι αντιστοιχεί σε ένα απ' τα εξής στάδια της γνώσης. Πρώτο, η ικανότητα, η φυσιολογική ικανότητα. Μετά η παρατήρηση, η μίμηση, η αμφισβήτηση, η έρευνα, το πείραμα, η απόδειξη και τέλος η καταγραφή.

21.30'

Πέμπτη 12-10-2006/10.00'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή για να μάθουμε, θα πρέπει πρώτα να έχουμε την ικανότητα, τη φυσιολογική ικανότητα για κάτι τέτοιο. Θα πρέπει να έχουμε τα μάτια μας για ν' αναγνωρίζουμε τ' αντικείμενα γύρω μας, το χρώμα τους, τον όγκο τους κλπ. Τα χέρια μας για να γνωρίσουμε την υφή τους, τη σκληρότητά τους κλπ. Τ' αυτιά μας για να μάθουμε για τους ήχους, τη γλώσσα μας για τις γεύσεις, τη μύτη μας για τις μυρωδιές, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όταν λοιπόν ο άνθρωπος, κατέχει αυτές τις ικανότητες, δεν αρχίζει να μαθαίνει; Καθημερινά δηλαδή, δεν μεγαλώνει βομβαρδιζόμενος από ένα πλήθος πληροφοριών και αισθαντικών εμπειριών; Έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σαφώς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πώς λοιπόν αρχίζει να ελέγχει αυτό το πλήθος;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω συνδυάζοντας και ομαδοποιώντας αυτές τις πληροφορίες.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ξεχωρίζει αυτές που αντιλαμβάνεται για παράδειγμα από τη μητέρα του, τον πατέρα του, τους υπολοίπους, αλλά κι απ' τ' αντικείμενα. Αρχίζει σιγά σιγά να τις διασταυρώνει και να καταλήγει σωστά στα ίδια συμπεράσματα. Όταν ακούει τη φωνή της μητέρας του, την αναζητά μέχρι να συμπληρώσει την πληροφορία αυτή, με την πληροφορία της εικόνας της, της αφής της, της μυρωδιάς της κλπ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα πως θα μπορούσαμε να πούμε αυτό το στάδιο με μια λέξη;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μήπως θες να πεις το δεύτερο στάδιο, αυτό της παρατήρησης;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα είχαμε άδικο;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δε νομίζω αλλά, μήπως θα μπορούσαμε να πούμε, πως αυτή η διαδικασία, ξεκινά ακόμα κι από την κοιλιά της μητέρας του;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πάρα πολύ σωστή η παρατήρησή σου! Νομίζω πως ακόμα κι από κει . Από τη στιγμή που η όποια αίσθηση είναι σε θέση λειτουργίας, απλά δεν λειτουργεί; Όταν λοιπόν γεννηθεί, έχοντας όλες τις αισθήσεις του σε θέση λειτουργίας, για θυμήσου πια είναι η πρώτη του αντίδραση ή συμπεριφορά αν θες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... το κλάμα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και τι είναι το κλάμα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έλα, το ξέρεις. Τώρα το είπαμε θυμήσου το. Θυμήσου τι είπαμε για τις αισθήσεις, κάνε την κατάλληλη σύνθεση και θα το βρεις.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν μπορώ.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν σου πω πως είναι ο αλγεβρικός αριθμός, το αποτέλεσμα μιας εξίσωσης για να χρησιμοποιήσω τα λόγια σου και προσθέσεις τη λέξη αίσθηση, τι λες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να σκεφθώ λιγάκι;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να σκεφθείς! Ξέρεις πόσο σημαντική λέξη είναι αυτή; Κράτησέ την όπως και καθετί που λες. Έχεις μπει για τα καλά στην ερμηνεία του ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩ! Για σκέψου λοιπόν και πες μου, τι είναι το κλάμα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμ ... Είπες να το δω σαν τον αλγεβρικό αριθμό μου, σαν αποτέλεσμα κάποιας εξίσωσης ... Αααα, είπες και αίσθηση ... Μμ βέβαια, αυτό πρέπει να 'ναι. Μήπως το κλάμα είναι το αποτέλεσμα μιας αίσθησης;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι μπράβο. Εγώ τουλάχιστον, αυτό υποπτεύομαι. Και ποιας αίσθησης νομίζεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμ, ... μάλλον της αφής εάν δεν κάνω λάθος;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπορεί και να μην κάνουμε. Για σκέψου λοιπόν, τι είναι εκείνο που τον κάνει να κλαίει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, για ν' αστερευτώ λιγάκι, μάλλον το ότι γεννιέται στον κόσμο μας!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, μπορεί πολύ έξυπνα ν' αστερευτήκες μεταφορικά, αλλά εγώ νομίζω πως δεν θα μπορούσες να δώσεις πιο σωστή απάντηση!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν δεις την κοιλιά της μητέρας σαν ένα κόσμο, πως μπορείς να τον περιγράψεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μάλλον μπορώ να τον περιγράψω, σαν έναν απ' τους πιο ασφαλείς κόσμους!

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αλήθεια! Γιατί όμως;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα γιατί σ' αυτόν, ο άνθρωπος δεν χρειάζεται να φροντίζει ο ίδιος για τίποτα! Η μητέρα φροντίζει για το οξυγόνο του, το φαγητό του, την ασφάλεια του, όλα. Ένας αληθινός Παράδεισος!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Παράδεισος λοιπόν! Και δε μου λες, αφού όπως ξέρουμε, αρκετό καιρό πριν γεννηθεί, σχεδόν όλες οι αισθήσεις λειτουργούν κι αφού όπως σωστά είπες, εκεί απολαμβάνει τον Παράδεισό του, συναισθηματικά σε πια κατάσταση θα μπορούσαμε να πούμε ότι βρίσκεται μέσα στην κοιλιά της μητέρας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μάλλον στην κατάσταση της ευτυχίας!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι νομίζω κι εγώ. ... Κάτω βέβαια κι από κάποιες συνθήκες που θα ήθελα να τις κουβεντιάσουμε κάποια άλλη στιγμή. Στην κατάσταση της ευτυχίας λοιπόν! Θα διαφωνούσες αν λέγαμε και στην κατάσταση της πληρότητας των αισθήσεών του!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι βέβαια.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να συνοψίσεις τώρα αυτά που είπαμε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, γιατί όχι! Είπαμε πως η κοιλιά της μητέρας είναι για τον άνθρωπο ένας αληθινός Παράδεισος, μέσα στον οποίο απολαμβάνει την πληρότητα των αισθήσεών του και ζει ευτυχισμένος!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θυμάσαι λίγο νωρίτερα, πότε είπες πως εσύ βρίσκεσαι σ' αυτή την εμβρυακή κατάσταση, πότε και με ποιον αισθάνεσαι έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ννναι ... είπα ... όταν είμαι με τον Θεό! ... Δηλαδή η κοιλιά της μητέρας, είναι κάτι σαν τον Πα ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μη συνεχίζεις ακόμα, απλά κράτησέ το ... Είπαμε πως πριν γεννηθεί, απολαμβάνει με την πληρότητα των αισθήσεών του, τον δικό του Παράδεισο. Σ' αυτή την κατάσταση της πληρότητας, δεν είπαμε ότι έχουμε και την αίσθηση της ευτυχίας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι είπαμε.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Οπότε, μπορούμε να θεωρήσουμε πως εξαιτίας της ευτυχίας, οργανικά το σώμα βρίσκεται σε σχετική αδράνεια και το αντίστροφο;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω πως θα μπορούσαμε.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή οι αισθήσεις του, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό προκύπτει.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Το κρατάμε κι αυτό. Για πες μου τώρα, κατά τη γέννηση ο έως τότε γνωστός κόσμος του, το εδώ του για να μην ξεχνιόμαστε κιόλας, τα δεδομένα του και σημειώσέ το κι αυτό, δεν μεταβάλλονται εξ' ολοκλήρου και τόσο άμεσα, έως βίαια θα λέγαμε;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς, πάει ο Παράδεισος! Χμ ... « ... Η γέννησή του, η έκπτωσή του ... » Τώρα πια θα πρέπει να φροντίζει κι αυτός τον εαυτό του. Χμ, ... Άνδρα, ξέρεις πως από δω και πέρα με κόπο θα βγάζεις το ψωμί της οικογένειάς σου! Γυναίκα, ξέρεις πως από δω και πέρα με πόνους και αίμα θα γεννήσεις τα παιδιά σου! Χμ ... Περίεργο συνειρμό που έκανα! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Είναι απίστευτο το πόσο εύστοχα είναι, τα κατά την άποψη σου άστοχα αστεία που λες! Απίστευτο! Μ' αρέσουν πάρα πολύ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, σ' ευχαριστώ!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Παρακαλώ! Τι γίνεται τότε με την αδράνεια των αισθήσεων;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Πάει η αδράνεια! Τσίτα τα γκάζια που λένε!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πάλι εύστοχο τ' αστείο σου! Μ' άρεσε! Τσίτα οι αισθήσεις λοιπόν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τσίτα; Όσο δεν πάει άλλο!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι ο οργανισμός, το σώμα του;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Στο κόκκινο! Καημενούλι!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και για να 'μαστε πιο ακριβείς;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όλο του το σώμα, μπαίνει άμεσα σε λειτουργία.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Συνεπώς, καρδιά, αίμα, σύσπαση μυών, αύξηση της πίεσης, σφίξιμο των βλεφάρων και;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, δάκρυα, κλάμα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Η αφύπνιση της αφής λοιπόν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι ... ναι! Η αφύπνιση της αφής! ... Κοίτα να δεις το κλάμα! Ένα αποτέλεσμα της εξισώσεως της αφής. Δεν το 'χα σκεφθεί ποτέ έτσι!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: **Ακόμη κι αν κάνουμε δραματικά λάθος οι δυο μας, σε πειράζει;**
- ΑΜΦΙΘΕΑ: **Όχι καθόλου, ούτε που να το σκέφτεσαι! «ΕΞΑΛΛΟΥ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ, ΟΠΟΤΕ ΔΕΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΑΣ ΟΠΩΣ ΑΠ' ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ»!!! Δε νομίζεις;**
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τσ τσ τσ, αυτά τ' απίθανα αστεία σου! ... Κι αφού λοιπόν το μωρό κλάψει, τι το κάνουνε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Το δίνουν στη μητέρα για την πρώτη του αγκαλίτσα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έχεις παρατηρήσει ποτέ, σε ποια θέση το βάζει η μητέρα του για πρώτη τουλάχιστον φορά;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι, αλλά μ' αφήνεις λιγάκι να θυμηθώ τις μητέρες που έχω δει να το κάνουν και να σου πω;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά! Κι αν θες να σε βοηθήσω, εκτός αυτών σκέψου κι εσένα. Σαν γυναίκα που είσαι, πως θα το κρατούσες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Απίστευτο, πρώτη φορά το παρατηρώ! Όσες θυμάμαι, το κρατήσαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως ακριβώς θα το κρατούσα κι εγώ! Απίστευτο!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή πως;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να, πάνω στο αριστερό στήθος.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπορείς να μου περιγράψεις με λεπτομέρεια τη θέση του κεφαλιού;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί όχι. Μάλλον πάνω στο αριστερό στήθος όπως σου είπα, έχοντας στραμμένο το προσωπάκι του δεξιά.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Οπότε το δεξί του αυτάκι, θ' ακουμπούσε κολλητά πάνω στο αριστερό σου στήθος, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και η μύτη του, θα 'ρχόταν κάτω απ' τη δικιά σου, έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι όπως το περιγράφεις.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν τώρα σκεφτείς όπως κάναμε και πριν με την αφή, σε τι συμπέρασμα θα καταλήξεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Πάλι δύσκολα μου βάζεις! Δεν πειράζει, τώρα πια μ' αρέσει! Λοιπόν, επέμεινες στη θέση του αυτιού και της μύτης του. Μμμ, ... αυτί. Άρα ακοή. Μμμ, θα το βρω θα δεις! Μμμ ... Το αυτάκι του πάνω στο αριστερό μου στήθος, γιατί; ... Μμμ, τι θα μπορούσε ... Να το, το βρήκα, αυτό είναι! Για ν' ακούει το χτύπο της καρδιάς μου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μάλλον το βρήκες! Αλλά γιατί θα ήθελες να τον ακούει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μήπως επειδή αυτός θα του ήταν ο πιο γνώριμος ήχος κατά τη διάρκεια της κύησης, οπότε θα το βοηθούσε να ηρεμήσει;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και γιατί θα ηρεμούσε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Επειδή, μμμ ... Επειδή ... Να το! Επειδή θα του θύμιζε την ασφάλεια στην κοιλιά της μητέρας του που μόλις θα 'χε χάσει!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα του θύμιζε τον χαμένο του Παράδεισο, έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι ακριβώς, τον Παράδεισό του!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εκεί όπου ένοιωθε ευτυχισμένο, όπως και συ όταν είσαι με το Θεό! Κράτησέ το κι αυτό. Κάνε τώρα το ίδιο και με τη μύτη.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με τη μύτη, άρα με την όσφρησή του! Η μύτη του κάτω απ' της μητέρας του. Χμ, εκεί όπου σμίγουν όλες οι γνήσιες μυρωδιές της, δυνατές από την ένταση της γέννας. Του ιδρώτα, του λαιμού και του στήθους, της ανάσας του στόματος και της μύτης της! Γνωριμία με τον καινούριο του Παράδεισο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σίγουρα ... τουλάχιστον για την αρχή της ζωής του ...

13-10-2006/00.50'

Παρασκευή 13-10-2006/13.45'

Κι αφού αναγνωρίσει τον νέο του Παράδεισο (;), τότε τι του κάνει η μητέρα του;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το βάζει στο στήθος της για να θηλάσει.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς. Και σύμφωνα μ' αυτά που έχουμε πει ως τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άα, μάλιστα. Θηλασμός, η αφύπνιση και δραστηριοποίηση της γεύσης. Χμ ... , με κόπο θα βγάξεις το ψωμί σου ... Χμ! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι αφού τελειώσει ο θηλασμός, αφού χορτάσει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ε τότε δεν μένει, παρά να σκύψει και τρυφερά να το φιλήσει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θυμάσαι πως ακριβώς το κάνει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ξεχνιούνται τέτοια πράγματα; Είναι ότι πιο τρυφερό έχω δει ποτέ μου! Το φέρνει κοντά στο πρόσωπό της, το φιλάει και του μουρμουρίζει γλυκόλογα κοιτώντας το βαθιά στα μάτια!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άρα τι; Άααα, μάλιστα. Να και το ξύπνημα της όρασης!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως, οι αισθήσεις αρχίζουν να συλλέγουν τις πληροφορίες του νέου κόσμου και να τις παρατηρούν, ανάλογα με τη φυσιολογική τους ικανότητα, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι. Ουφ ... αρχίζουν τα δύσκολα! Ο Παράδεισος πάει, ζήτω ο Παράδεισος! Άντε να ξαναφτιάξεις άλλο, γίνεται; Εμ δεν γίνεται!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι λες; Θα τον ξεχάσει ποτέ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δε νομίζω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπορείς να φαντασθείς γιατί δεν θα τον ξεχάσει ποτέ του;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... δεν μπορώ.

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Καλά δεν πειράζει, θα μπορέσεις σε λίγο. Μόνο να θυμάσαι πολύ καλά τα όσα λέμε, εντάξει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μην ανησυχείς. Και να θέλω, γίνεται να τα ξεχάσω; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Είναι αξιοθαύμαστο το πόση αλήθεια κρύβουν τ' αστεία σου!!!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Συγνώμη; Δεν κατάλαβα ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν πειράζει, γρήγορα θα καταλάβεις με το όχημά μας, τον ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩ ... Και το μωρό σιγά σιγά μεγαλώνει. Ανεπιστρεπτί πια εκτός του Παραδείσου, έκπτωτο χωρίς Θεό πια, ας αστειευτώ κι εγώ λιγάκι για χάρη σου, αρχίζουν όλοι γύρω του ν' ασχολούνται μ' αυτό! Γιαγιάδες, παππούδες, θείοι, θείες, ένα σωρό συγγενολόι, γείτονες, φίλοι και και και ... μια ντουζίνα κόσμος.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ ... ας είν' καλά ο Όλυμπος!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο Όλυμπος;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μια ντουζίνα κόσμος δεν είπες; Τι μια ντουζίνα κόσμος, τι Δώδεκα Θεοί, έε; Χμ ... εξάλλου όλοι αυτοί οι άνθρωποι γύρω, προσπαθώντας να καλύψουν τις ανάγκες του, λίγη απ' τη χαμένη ευτυχία του Παραδείσου του, δεν προσπαθούν ουσιαστικά να του προσφέρουν; Χμ, να 'σου λοιπόν ο Όλυμπος! Πόση διαφορά μπορεί να είχε, στο υποσυνείδητο ενός πρωτόγονου μωρού το Δωδεκάθεο, από το περιβάλλον μιας τέτοιας ευτυχισμένης και ανθρώπινης οικογένειας, εκείνης της εποχής; Χμ ... πλάκα δεν έχει αυτός ο συνειρμός μου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πλάκα; Είσαι καταπληκτική!!! ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Πολύ πλάκα, μ' αρέσει! Άααα και για πρόσεξε! Μεταφερόμενες αργότερα, όλες αυτές οι πρωτόγονες υποσυνείδητες εντυπώσεις-παρατηρήσεις, σαν οικογενειακές τους ιστορίες από πατέρα σε γιο, από παππού σ' εγγόνι κλπ κλπ, εμπλουτισμένες απ' τον καθένα στο πέρασμα του χρόνου μ' ένα σωρό ανακρίβειες και προπάντων υπερβολές, τσουπ, να σου οι ήρωες! Για πότε από τους γονείς και τους συγγενείς, σου ξεπηδάνε κάτι Γίγαντες, κάτι Τιτάνες, τέρατα, Ηρακλήδες κι ένα σωρό άλλοι, ούτε που το καταλαβαίνεις! Χμ, έχει πολύ πλάκα! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μ' αρέσεις, μ' αρέσεις πάρα πολύ! Τι λες, γυρίζουμε πάλι στ' ανθρωπάκι μας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έχεις δίκιο. Σε διέκοψα μου φαίνεται, συγνώμη.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν με πείραξε καθόλου θέλω να ξέρεις! Απλά όλ' αυτά, περίμενα πως θα μου τα 'λεγες λίγο αργότερα. Μ' απ' ότι φαίνεται, μαθαίνεις πάρα πολύ γρήγορα, μα πάρα πολύ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν και υπερβάλλεις με κίνδυνο να πάρουν τα μυαλά μου αέρα, σ' ευχαριστώ. Πάντως όταν αστειεύομαι, αισθάνομαι κάπως περίεργα ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να πως να στο εξηγήσω ... Μου φαίνεται πως αυτά που λέω, αν και με διάθεση ν' αστειευτώ, ... βγαίνουν από κάπου μέσα μου βαθιά! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... είμαι σίγουρος γι' αυτό! ...

21.05'

Δευτέρα 16-10-2006/10.05'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σίγουρος;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, νομίζω πως είμαι σίγουρος για την προέλευση της διάθεσης σου ν' αστειεύεσαι, αλλά δεν θα σου πω περισσότερα. Θα το καταλάβεις μόνη σου αργότερα. Τώρα, θέλω ν' ασχοληθούμε κι άλλο με τ' ανθρωπάκι μας, που αρχίζει μεγαλώνοντας να μαθαίνει. Θυμάσαι τι πρωτομαθαίνει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τα παλαμάκια, το κουπεπέ και ν' ανταποκρίνεται στο μπέμπη – μπέμπα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και πως τα μαθαίνει αυτά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με την καθοδήγηση της μητέρας και τη φροντίδα ή τις ευλογίες όλου του ... Δωδεκάθεου! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως ακριβώς του μαθαίνει τα παλαμάκια;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έε, πιάνοντας τα χεράκια του και χτυπώντας τα η ίδια.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μέχρι πότε το κάνει αυτό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όσπου να τα καταφέρει από μόνο του.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή, μέχρι τα χέρια του να μπορέσουν να κάνουν αυτή την κίνηση χωρίς να υποβαστάζονται από της μητέρας του, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έτσι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κάπως έτσι δεν γίνεται και με το κουπεπέ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως, δεν θα μπορούσαμε να πούμε μέχρι τον έλεγχο της εμβρυακής άτακτης κινήσεως, τον έλεγχο δηλαδή της αφής;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αααα, βέβαια! Νομίζω ότι είναι προφανές. Αλήθεια, όλη αυτή η άτακτη δραστηριότητα της αφής, από ποια αιτία μπορεί να προκαλείται; Γιατί κάνει όλες αυτές τις αδέξιες μα πάρα πολύ χαριτωμένες κινήσεις με τα χέρια και τα πόδια του;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, ... Αναρωτιέμαι αλήθεια, αν μια γυναίκα κατά την περίοδο της κύησης, τοποθετήσει το σώμα της σε μια συγκεκριμένη θέση και παραμείνει σ' αυτή εντελώς ακίνητη επί εννέα μήνες, πιστεύεις πως το μωρό που θα γεννηθεί θα κάνει το παραμικρό;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μάλλον καταλαβαίνω τι υπονοείς. Υποπτεύεσαι μήπως η κίνηση της μητέρας κατά την ανάπτυξη του εμβρύου, αναπροσαρμόζει συνεχώς τη θέση του, επομένως η βαρύτητα ενεργώντας πάνω στα χεράκια και τα ποδαράκια του, αναγκάζει τους μυς του σε ανάλογη συστολή και διαστολή. Αυτό δεν υπονοείς;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κάτι τέτοιο. Άρα εμείς οι δυο τουλάχιστον, μπορούμε να θεωρήσουμε αυτή την κινητικότητα της μητέρας, ιδιαίτερος σημαντική και καθοριστική για την αντίστοιχη του μωρού, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι νομίζω κι εγώ. Μου φαίνεται πως θα μπορούσε ακόμα κι έτσι να ερμηνευθεί, η υπερκινητικότητα ή η υποκινητικότητά του ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν είναι ενδιαφέρον, το πόσα πράγματα μπορείς να εξερευνήσεις κάθε φορά, έστω και να υποπτευθείς εντελώς αυθαίρετα, παρατηρώντας προσεχτικότερα τις διάφορες λεπτομέρειες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μαγευτικό θα 'λεγα!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Για πάμε τώρα στο μπέμπη - μπέμπα.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Με το ίδιο σκεπτικό, στον έλεγχο της ακοής έτσι;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Άρα πρέπει να θυμηθώ την ανάλογη σκηνή. Μάλιστα. Η μητέρα καταρχήν κι όλοι οι άλλοι, φωνάζοντας συνεχώς μπέμπη – μπέμπα, προσπαθούν να βρίσκονται πάντα κατά πρόσωπο, απέναντί του. Επομένως το μωρό, υποβάλλεται σιγά σιγά να συνδέσει και συνδέει τελικά αυτόν τον συγκεκριμένο ήχο, με τη συγκεκριμένη εικόνα τους. Κατά συνέπεια, στο άκουσμα του, μαθαίνει πως κάπου εκεί μπροστά ή γύρω του, βρίσκεται και το αντίστοιχο οικείο πρόσωπο.

13.45'

Τρίτη 17-10-2006/11.00'

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μαθαίνει δηλαδή, πως κάποια απ' όλ' αυτά που βλέπει, βγάζουν κάποιους ήχους ενώ τα υπόλοιπα όχι, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και μάλιστα το καθένα απ' αυτά, έχει και τον δικό του.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να λοιπόν και ο έλεγχος της ακοής. Μας έμεινε η γεύση και η όσφρηση, τι θα 'λεγες γι' αυτές;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Για τη γεύση θα 'λεγα πως ο έλεγχος της, αποκτάται αμέσως με το θηλασμό. Δεν ξέρω γιατί, όμως θα 'θελα να προσθέσω ή να επισημάνω καλύτερα, τη σχέση του με την πείνα. Δηλαδή, το μωρό αισθάνεται το κενό στο στομάχι του, δραστηριότητα

της αφής, έντονη συστολή, πόνος, κλάμα, θηλασμός, μια συγκεκριμένη και επαναλαμβανόμενη διαδικασία.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επαναλαμβανόμενη διαδικασία! Πολύ σωστά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όπως και η όσφρηση θα 'λεγα, αφού ο έλεγχος της αρχίζει αυτόματα με τη γέννηση και καθίσταται αναπόφευκτος με τη διαδικασία της αναπνοής, μέσω της οποίας οι διάφορες μυρωδιές εισέρχονται στα ρουθούνια του.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω μαζί σου. Αν κάνεις τώρα μια ανακεφαλαίωση των όσων είπαμε, ποιο είναι το κοινό στοιχείο που παρατηρείς κατά την απόκτηση του ελέγχου των αισθήσεων;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, ποιο στοιχείο είν' εκείνο που επιβάλλει κατά κάποιο τρόπο θα λέγαμε, ως αναγνωρίσιμη και ελεγχόμενη τελικά δραστηριότητα, τα παλαμάκια, το κουπεπέ, το μπέμπη - μπέμπα, το θηλασμό, τις μυρωδιές και τις εικόνες γύρω του;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα μάλιστα. Νομίζω πως κατάλαβα τι με ρωτάς! Η επανάληψη;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Που στο τελικό της στάδιο, δεν εξελίσσεται σε μίμηση;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δίκιο έχεις! Να λοιπόν και το τρίτο στάδιο της γνώσης. Σ' αυτό δεν καταλήξαμε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά τα τρία στάδια της ικανότητας, της παρατήρησης και της μίμησης, νομίζω ότι θα μπορούσαμε να τα χαρακτηρίσουμε ως πρωτογενή, τι λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω, μα αισθάνομαι πως μάλλον έχεις δίκιο.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ουάου, καλύτερη απάντηση δεν θα μπορούσες να μου δώσεις για να συνεχίσω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σοβαρά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι αλήθεια! Πρόσεξε, έχοντας την ικανότητα, παρατήρησε πολύ καλά τη φράση σου και επανέλαβε - μιμήσου την ξανά. Αντικειμενικά πως θα τη χαρακτήριζες, καταφατική ή αρνητική;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... «Δεν ξέρω, μα αισθάνομαι πως μάλλον έχεις δίκιο» ... Ούτε καταφατική ούτε αρνητική. Μάλλον με αρκετή αμφισβήτηση για τις υποθέσεις σου!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό ακριβώς, η αμφισβήτηση! Το τέταρτο στάδιο χμ ... ,αλλά κι ο πρώτος όροφος της πυραμίδας των γνώσεων! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είναι πάρα πολύ απλό. Για σκέψου λίγο, πότε αμφισβητούμε για κάτι ή καλύτερα, γιατί αμφισβητούμε για κάτι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... , αμφισβητούμε για κείνα που δεν κατανοούμε απόλυτα, που δεν είναι απολύτως λογικά, που δεν μας ικανοποιούν πλήρως.

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πρόσεξες τι είπες; Πλήρως! Θυμάσαι τι έχουμε πει για την πληρότητα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι ναι, θυμάμαι! Πληρότητα ίσον ευτυχία, ίσον Παράδεισος, ίσον ... Θεϊκή συντροφιά! ... Χμ, ασφαλής μητρική κοιλίτσα ... Διαφωνείς;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... , ως τον Παράδεισο και την ασφάλεια της μητρικής κοιλίτσας, καθόλου! Αμφισβητώ όμως το περί Θεϊκής συντροφιάς. Δεν με καλύπτει πλήρως.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν σε καλύπτει πλήρως; Μα δεν έχουμε συμφωνήσει για όλα μέχρι τώρα, άρα και γι' αυτό;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν λέω συμφωνήσαμε πως η μητρική κοιλίτσα είναι ένας ασφαλής Παράδεισος, σου διαφεύγει όμως κάτι. Ο Θεός, κατοικεί στον Παράδεισο;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε ... ; ... Έχεις δίκιο, ο Θεός δεν κατοικεί στον Παράδεισο!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Είδες λοιπόν! Εξάλλου δεν έχουμε απαντήσει ακόμα στο ερώτημα αν υπάρχει Θεός, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όντως δεν έχουμε απαντήσει σ' αυτό!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Επιπλέον υπάρχει και κάτι άλλο πολύ σημαντικό που επιτείνει ακόμη περισσότερο αυτή μου την αμφισβήτηση.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, απάντησέ μου σε μερικές ερωτήσεις και θα το καταλάβεις. Με άγγιξες έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έτσι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Με βλέπεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σε βλέπω.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μ' ακούς;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σ' ακούω.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Με μυρίζεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... χα χα χα, θα μπορούσα να πω όχι; Σε μυρίζω.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, καλά ... Αν και κάπως δύσκολο, θα μπορούσες να γλείψεις λιγάκι το δάχτυλό μου; Καθαρό είναι!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ξέρω, αφού είμαι σίγουρη πως διαφορετικά δεν θα μου το 'δινες. Δώσ' το μου. Μμμ, ... μάλιστα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Με γεύθηκες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σε γεύθηκα. Πρέπει να ξέρεις ότι η γεύση σου, δεν διαφέρει καθόλου απ' τη δικιά μου.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λες αλήθεια; Μπορώ κι εγώ ... να σε γευθώ λιγάκι αν δε φοβάσαι; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΑ!!! Χα χα χα, έλα πλάκα σου 'κανα. Σου το 'χω πει εξάλλου. Δεν σε φοβάμαι καθόλου! Ορίστε πάρε το χέρι μου.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ ... , τελικά είσαι πολύ ευγενική!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως το συμπεράνεσ αυτό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα είναι δυνατόν να συγκρίνεις αυτή την υπέροχη γεύση της παλάμης σου με τη δικιά μου και μάλιστα, να τις βρίσκεις ίδιες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, γιατί όχι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, σαν λύκος, θα μου επιτρέψεις να έχω μια πιο ειδική άποψη;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εεεε, αν το θέτεις έτσι, εντάξει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σε γεύθηκα λοιπόν και ... έχεις καταπληκτική γεύση. Χμ, ... θα το 'χω υπόψη μου ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα! Καλό, δεν μπορώ να πω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, καλό! ... Σε μυρίζω, μυρίζεις υπέροχα, σαν αυτό το πανέμορφο και κατακόκκινο αγριολούλουδο εδώ μπροστά μας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω ... , ότι υπερβάλεις αρκετά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Καθόλου! Δεν υπήρχε περίπτωση να κλείσω τα μάτια μου κι ανοίγοντάς τα, να ήσουν κάτι διαφορετικό απ' αυτό που σου περιγράφω!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε ... ;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό ακριβώς! Ας πάμε όμως παρακάτω. Μπορώ να χαϊδέψω λιγάκι τα μαλλιά σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί όχι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωωωω ... , τι υπέροχα κατάμαυρα μαλλιά! Τι απαλά και δυνατά! Μ' αρέσουν πάρα πολύ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σ' ευχαριστώ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και το μαγουλάκι σου ... Τι υπέροχη νεανική επιδερμίδα! Τα ... χείλη σου Ωωωχ

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι έπαθες, γιατί τραβήχτηκες έτσι απότομα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να ... Άσ' το ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πες μου.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Συγνώμη. Δεν φταις εσύ ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έλα, πες μου. Σε παρακαλώ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να ... Στο άγγιγμα των χειλιών σου, ... δεν άντεξα ... Ήταν τέτοια η αίσθησή τους που ... Πως να στο πω; ... Ξύπνησε μέσα μου ... όλο μου τον ανδρισμό! Θέλησα τόσο πολύ να στα φιλήσω!!! ... Σ' ενοχλεί τώρα που στο είπα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! ... Όχι δεν μ' ενοχλεί, μα ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα 'ταν μάλλον ... λιγάκι τολμηρό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εε ... μάλλον! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Συγνώμη που σ' έφερα σε δύσκολη θέση, μα σε διαβεβαιώνω πως κι η δική μου δεν είναι ευκολότερη! ... Η φύση βλέπεις, είναι πάρα πολύ δυνατή στο ρόλο της. Υπερβαίνει πολλές φορές τις κοινωνικές συμβατικότητες και μ' επιτυχία όταν αυτή εκφράζεται ξεκάθαρα. Φυσικά όμως, μόνο όταν αυτό γίνεται αποδεκτό, αλλιώς ... Πάντως θέλω να ξέρεις πως αυτό που ένοιωσα, ήταν πολύ δυνατό κι αληθινό! Γι' αυτό σ' ευχαριστώ! «Αυτή η στιγμή, θα μου ... ή αν θες, θα μας ανήκει»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... «ΤΩΡΑ» τι να πω; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τίποτ' απολύτως! ... 'Εξάλλου εγώ μιλούσα ... Έλεγα λοιπόν ότι σε γεύομαι, σε μυρίζω, σ' αγγίζω ... ουφ! ... Σε βλέπω, σ' ακούω. Νοιώθω στ' αλήθεια, σχεδόν ευτυχισμένος μαζί σου! Εσύ πως νοιώθεις μαζί μου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν κι είν' αλλόκοτα όλ' αυτά που μου συμβαίνουν «ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ», είν' αλήθεια όμως, πως ... δεν νοιώθω διαφορετικά από σένα! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σ' ευχαριστώ πολύ! Είμαστε λοιπόν στο εδώ μας κι αισθανόμαστε έστω κι αρκετά, ευτυχισμένοι! Έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι, χμ ... κάπως σαν στον Παράδεισό μας! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως λοιπόν αισθανόμαστε το ίδιο, αφού εγώ δεν γεννήθηκα από κάποια μητρική κοιλιά, αλλά απ' τ' αληθινά σου μάτια;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεεε ;;; ...

18-10-2006/00.10'

Τετάρτη 18-10-2006/10.15'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και πως αισθανόμαστε το ίδιο, αφού εσύ που γεννήθηκες από μητρική κοιλιά, βρίσκεσαι εδώ επειδή εγώ βλέποντας με τ' αληθινά μου μάτια σε λύτρωσα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεεεε ; ... !!! ... Δεν έχω ιδέα για το τι θα 'πρεπε να πω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι όμως ξέρεις, γνωρίζεις και σιγά σιγά αναγνωρίζεις! Είμαστε λοιπόν σ' ένα σημείο, όπου αμφισβητούμε για κάποια απ' τα λεγόμενα μας. Τι λες, θες να παρατηρήσεις και να εντοπίσεις το λόγο που φτάσαμε εδώ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δε νομίζω ότι μπορώ να το κάνω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σίγουρα μπορείς, έλα προσπάθησε. Για σκέψου απλά, πως φτάσαμε στα συμπεράσματά μας μέχρι τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... , εξετάζοντας διάφορα στοιχεία.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς. Κι αφού δεν καταλήξαμε σε απολύτως ικανοποιητικά συμπεράσματα, τι προκύπτει για τα στοιχεία αυτά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ότι δεν ήταν τα καταλληλότερα ή ότι δεν ήταν αρκετά.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως τι πρέπει να κάνουμε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εε, να βρούμε τα καταλληλότερα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και πως θα τα βρούμε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα, θα ψάξουμε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και πως αλλιώς το λέμε το ψάξιμο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ, ... έρευνα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς, έρευνα! Βλέπεις λοιπόν πως περνάμε από το στάδιο της αμφισβήτησης στο στάδιο της έρευνας; Αρχίζεις ν' αντιλαμβάνεσαι την ανάγνωση της γνώσης σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω πως κάτι αρχίζω να καταλαβαίνω.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ ωραία. Αφού ερευνήσουμε και βρούμε περισσότερα στοιχεία, τι θα κάνουμε μ' αυτά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα τα εξετάσουμε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα τα συνδυάσουμε για να δούμε με ποια ταιριάζουν και με ποια όχι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και πως τη λέμε αυτή την εργασία; Για να σε βοηθήσω, αν την κάναμε σε κάποιο εργαστήριο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα, κατάλαβα, πείραμα;

13.55'

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ σωστά, πείραμα! Να και το έκτο στάδιο της γνώσης! Και πόσα πειράματα θα πρέπει να κάνουμε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μέχρι οι συνδυασμοί των στοιχείων να μας δώσουν το προσδοκώμενο αποτέλεσμα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εννοείς, μέχρι που κάποιος συνδυασμός, μας δώσει αυτό το προσδοκώμενο αποτέλεσμα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, κι αν ο επόμενος συνδυασμός, αναιρούσε το αποτέλεσμα αυτό;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ναι έχεις δίκιο. Θα πρέπει να πειραματισθούμε μ' όλα τα στοιχεία, μ' όλους τους δυνατούς συνδυασμούς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και για ποιο λόγο θα πειραματισθούμε μ' όλ' αυτά; Τι θα περιμένουμε κάθε φορά απ' το πείραμα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να μας δίνει πάντα το ίδιο αποτέλεσμα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς. Κι όταν αυτό συμβεί, τότε πως θα το ονομάσουμε το αποτέλεσμά του;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Απόδειξη;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Σωστά, απόδειξη! Φτάσαμε και στο έβδομο στάδιο. Ας δούμε και το όγδοο, την καταγραφή. Να σε ρωτήσω κάτι, όλ' αυτά τα στοιχεία για τα οποία μίλησες, από πού θα τα αντλούσαμε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Απ' οπουδήποτε. Το περιβάλλον, την κοινωνία, τα βιβλία ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμ, μάλιστα. Διαπιστώνω απ' τα λεγόμενά σου, πως θα μπορούσαμε να διαχωρίσουμε το πλήθος των πηγών μας, σε δύο μεγάλες κατηγορίες, καταρχήν ... Το περιβάλλον και τον άνθρωπο, αυτό δεν εννοούσες κατ' ουσίαν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι φαίνεται. Αυτές που μας προσφέρονται αυτούσιες από το περιβάλλον κι αυτές, που θα μπορούσαμε να τις βαφτίσουμε όλες μαζί, ανθρώπινη γνώση. Ναι βέβαια, έτσι θα μπορούσαμε να χωρίσουμε τις πηγές. Αλλά γιατί είπες καταρχήν;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα καταλάβεις μετά, τώρα θέλω να μείνουμε λιγάκι σ' αυτό το διαχωρισμό. Πιστεύεις όπως εγώ στη συμπαντική λογική;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ότι το ΣΥΜΠΑΝ λειτουργεί με κάποια λογική, τον ... ΛΟΓΟ του;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι το πιστεύω.

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα ότι αισθανόμαστε απ' αυτό, δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι οι αποδείξεις των λογικών του διεργασιών;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα μπορούσαμε.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Επίσης η ανθρώπινη γνώση, δεν είναι ένα σύνολο αποδείξεων των λογικών διεργασιών της ανθρωπότητας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σαφώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε κάτι που δεν γίνεται με κανένα τρόπο αντιληπτό απ' τις αισθήσεις μας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι βέβαια. Το μόνο που θα μπορούσαμε να κάνουμε σ' αυτή την περίπτωση, θα ήταν υποθέσεις και μόνο.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Σωστά. Ακόμα κι αυτές οι υποθέσεις δεν θα 'ταν άμεσα εξαρτώμενες από τις ήδη υπάρχουσες αποδείξεις που είπαμε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αναπόφευκτα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως, σύμφωνα μ' αυτά που τώρα είπαμε, στοιχεία γνώσης, δεν μπορούν να είναι άλλα από κείνα που γίνονται μ' οποιονδήποτε τρόπο αντιληπτά στις αισθήσεις μας. Έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τα δεδομένα δηλαδή.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά λοιπόν τα δεδομένα, δεν είναι και καταγεγραμμένα με ποικίλους τρόπους, τόσο στο περιβάλλον όσο και στην ανθρωπότητα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Η καταγραφή λοιπόν; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Η καταγραφή! Το όγδοο και τελευταίο στάδιο. Σε βλέπω όμως κάπως προβληματισμένη γιατί;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Όντως. Αντιλαμβάνομαι πολύ καλά την καταγραφή στα υλικά πράγματα, αλλά κάπου μου ξεφεύγει η καταγραφή στα άυλα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να, οι ιδέες για παράδειγμα, πως καταγράφονται;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, αυτό είναι; Μα είναι πάρα πολύ απλό!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Απλό;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα φυσικά μικρούλα μου, απλό! Αν σου ζητήσω να μου κάνεις αισθητή την ιδέα της ελευθερίας για παράδειγμα, πως θα το κάνεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν έχω ιδέα! Το μόνο ίσως που θα μπορούσα να κάνω, είναι να σου περιγράψω την αίσθησή μου γι' αυτή.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή με λόγια;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς με λόγια.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν πως καταγράφονται οι ιδέες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Πως; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Όπως ακριβώς το είπες, με τον ΛΟΓΟ! ... Κι όλες αυτές οι πληροφορίες, τα στοιχεία, πως ή που καταγράφονται μέσα μας και γίνονται η γνώση μας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Στον εγκέφαλο! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς, στον ΕΓΚΕΦΑΛΟ ... Εκεί όπου καταλήγουν όλα τα αισθητήρια όργανα, έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εκεί.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Η δεξαμενή όπου συλλέγονται όλες οι πληροφορίες.

14.50'

Τρίτη 24-10-2006/19.30'

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεξαμενή; Δεν λες θάλασσα καλύτερα! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Είσ' αξιοθαύμαστη! Μόνο που εγώ δεν θα την έλεγα απλώς θάλασσα, αλλά ... ΘΑΛΑΣΣΑ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ουφ, τι πράγμα είν' αυτό μαζί σου! Δεν προλαβαίνουμε να δώσουμε ούτε μία απάντηση! Συνεχώς μας δημιουργούνται καινούρια ερωτήματα! Τι λες κάνουμε μια προσπάθεια να δώσουμε τις όποιες απαντήσεις μας στα μέχρι τώρα εκκρεμή ερωτήματά μας; Εξάλλου αυτό, θα μας βοηθήσει τα μέγιστα στο ν' αναγνωρίσουμε τα περί ... ΘΑΛΑΣΣΑΣ!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, έχεις δίκιο. Έχουμε βυθιστεί στο τέλμα της αμφισβήτησης! Καιρός ν' ανασκουμπωθούμε! Να ερευνήσουμε τα στοιχεία μας, να πειραματισθούμε μαζί τους, να συλλέξουμε τις αποδείξεις μας, να τις καταγράψουμε στον εγκέφαλό μας, μπας και μάθουμε επιτέλους κάτι, έε;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! ... Τώρα τι να πω; !!! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, τι άλλο; Το ΛΟΓΟ σου! ... Έλα λοιπόν, λέγε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εύκολο το 'χεις; Ξεχνάς πως δεν είμαι και τόσο έξυπνος. Από πού ν' αρχίσω;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν αρχίζεις καλύτερα από το τέλος που θυμόμαστε, μήπως με την ανάστροφη πορεία θυμηθούμε και τα υπόλοιπα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να 'τος λοιπόν, αυτός είναι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιος;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΟΧΤΩ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτή ακριβώς είναι η ερμηνεία του, ο σωστός τρόπος του ταξιδιού μας. «Το αναπόφευκτο της γνωστικής αναγνώρισης»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν κατάλαβα τίποτα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νομίζεις μικρούλα μου! Πόσο γοητευτική αλήθεια αυτή «η γνώση της άγνοιάς σου»! Συναρπαστική!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πάλι δεν καταλαβαίνω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα καταλάβεις. Τώρα πια μπορείς ν' αναγνωρίσεις τη γνώση σου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ν' αναγνωρίσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά! Πρόσεξέ με. Τι είπαμε πως είναι ο εγκέφαλός μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μια ΘΑΛΑΣΣΑ συλλογής πληροφοριών.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι αυτό είπαμε. Μια απέραντη σφαίρα θαλασσινού νερού θα πρόσθετα τώρα εγώ.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σφαίρα θαλασσινού νερού; Γιατί σφαίρα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα είναι πάρα πολύ απλό! Προκύπτει απ' την ίδια την κουβέντα μας. Από το κέντρο μιας σφαίρας, εκτείνονται μυριάδες ακτίνες προς την επιφάνειά της. Αν στη θέση αυτού του κέντρου, τοποθετήσεις τον εαυτό σου και φαντασθείς τις ακτίνες που σου λέω, σαν τα μυριάδες αναπάντητα ερωτήματά μας, αυτό δεν μοιάζει με μια τεράστια σφαιρική θάλασσα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα σε μια σφαίρα, οι ακτίνες αυτές είναι ίσες. Τα ερωτήματά μας, με ποιον τρόπο θα μπορούσαμε να τα θεωρήσουμε ... ίσα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, φυσικά και δεν είναι απολύτως ίσα. Γι' αυτό εξάλλου και δεν τον παρομοίασα με κανονική σφαίρα, αλλά με σφαιρική αλλά κατά κάποιον τρόπο, πλαστική θάλασσα. Τα ερωτήματά μας δεν είναι ίσα, αλλά ισοδύναμα. Αυτό είναι που δημιουργεί τα κύματα στην επιφάνεια της σφαίρας μας, γεγονός που μας υποχρεώνει κατά κάποιο τρόπο να τη φαντασθούμε ως θάλασσα κι όχι ως κανονική σφαίρα.

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ισοδύναμα; Γιατί;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπορείς να κάνεις οποιοδήποτε ερώτημα, πέρα από τα όρια της γενικής σου μόρφωσης; Του προσωπικού σου γνωστικού δυναμικού;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ε, νομίζω πως όχι. Κατάλαβα περίπου τι λες. Άρα, αυτό το συγκεκριμένο γνωστικό δυναμικό μας είναι που επιβάλλει την ισοδυναμία τους, έτσι;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μ' αν είναι έτσι, τότε πως εξηγείται το γεγονός πως οι διάφοροι επιστήμονες διακρίνονται συνήθως μονάχα σε έναν, δύο, τρεις, σε κάποιους τέλος πάντων συγκεκριμένους κι ευδιάκριτους τομείς και όχι σε όλους, αφού το γνωστικό τους δυναμικό, δεν εκτείνεται σε περιορισμένο εύρος, αλλά σε εξαιρετικά ευρύ;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εύστοχη η παρατήρησή σου! Η εξήγηση, μπορεί είναι πάρα πολλή απλή!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Απλή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα φυσικά όπως όλα. Σ' αυτή την περίπτωση, μιλάμε απλώς για εξειδίκευση. Δηλαδή αυτοί, έχουν μεν τεράστιο γνωστικό δυναμικό, το οποίο όμως εκμεταλλεύονται, μόνο σ' εκείνα τα συγκεκριμένα γνωστικά πεδία όπου και διακρίνονται. Για να το καταλάβεις και παραστατικά, φαντάσου το γνωστικό τους δυναμικό, σαν μια θάλασσα που τείνει να ταυτισθεί σχεδόν με το συνολικό ανθρώπινο γνωστικό δυναμικό, κάπως σαν τη θάλασσα της Γης μας. Τότε δεξ τις τεράστιες τρικυμίες με τα πανύψηλα κύματα στον Ειρηνικό ή στον Ινδικό Ωκεανό, σαν τους τομείς που διακρίνονται. Εκεί όπου τα ερωτήματά τους είναι σαφώς μεγαλύτερα απ' αλλού, όπως αυτά τα κύματα. Σε αντίθεση με την ηρεμία της Μεσογείου, που μπορείς να τη φαντασθείς σαν μια περιοχή, έναν τομέα, όπου στερούνται αναλόγου διακρίσεως.

25-10-2006/00.24'

Παρασκευή 27-10-2006/13.00'

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ξέρεις κάτι όμως; Ενώ αυτή η παρομοίωση του γνωστικού δυναμικού ως σφαιρική θάλασσα με ικανοποιεί απόλυτα, δεν ξέρω γιατί, αλλά μου φαίνεται σαν κατά κάποιο τρόπο ν' αποστερεί απ' τους επιστήμονες, υπερβολικά μεγάλο μερίδιο απ' αυτό το δυναμικό, που μέχρι τώρα πίστευα πως είχαν.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα γιατί το λες αυτό;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά μάλλον γιατί μου φαίνεται, πως έτσι όπως περιγράψαμε αυτή τη θάλασσα, στο κέντρο της θα μπορούσε να βρίσκεται ο οποιοσδήποτε και μάλιστα, αισθάνομαι πως αυτό το κέντρο είναι η κοινή αφετηρία όλων των ανθρώπων προς το ατελείωτο εύρος της γνώσης. Κάτι τέτοιο δεν πιστεύεις κι εσύ;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν και όχι ακριβώς, στο σημείο αυτό πάντως, συμφωνώ απόλυτα μαζί σου.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα γιατί με μπερδεύεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν το θέλω, αλλά δεν θα μπορούσα να στο εξηγήσω αν δεν απαντούσαμε καταρχήν στο ερώτημα περί του μηδενός, κάτι που δεν πρέπει να κάνουμε τώρα, για να μην πελαγώσουμε ακόμα περισσότερο. Πάντως προς το παρόν, αυτή η οπτική σου νομίζω πως είναι η καταλληλότερη. Εξήγησέ μου όμως καλύτερα, γιατί αυτή η παρομοίωση σ' έκανε να αισθανθείς έτσι για τους επιστήμονες, δεν το κατάλαβα καλά.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να πως να στο πω ... Περιγράφοντας τις ιδιαίτερες διακρίσεις τους με τα κύματα των ωκεανών, το ύψος τους σε σύγκριση με το συνολικό ανθρώπινο γνωστικό δυναμικό τη Γη, μου φάνηκε σχετικά μικρό, μιας και αυτό το δυναμικό νομίζω ότι πολλοί άνθρωποι μπορούν να τ' αποκτήσουν. Οπότε οι διακρίσεις τους, φαντάζουν σχεδόν μηδαμινής αξίας!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν έχεις άδικο αλλά τι λες, αν κι αυτό το συνολικό γνωστικό δυναμικό της ανθρωπότητας είναι τόσο δυνατόν να αποκτηθεί, το αποκτούνε πολλοί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έχεις δίκιο! Δυστυχώς, δεν το αποκτούμε πολλοί! Έχω την εντύπωση ότι τώρα αρχίζω να σε καταλαβαίνω ... Για συνέχισε.

21.10'

[Κυριακή 29-10-2006/11.08'

(Καλημέρα «40 μου!») (Ήρθα μόνος μου δυστυχώς, χωρίς παιδιά! Μου γύρισαν γι' ακόμη μια φορά την πλάτη τους! Έτσι τους μάθανε. Κρίμα γι' αυτά ... Νομίζω ότι δικαιούνται να μ' έχουν πατέρα τους. Γιατί οι φτωχοί δεν δικαιούνται να 'χουνε τα παιδιά τους; ... Μπορεί να λέγεται μητέρα εκείνη που αποφασίζει έτσι; Απ' ότι φαίνεται, μπορεί ... ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ... !!! !!! ...)

11.42']

20.15'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν, όλοι ξεκινάμε απ' το ίδιο σημείο το ΑΠΕΙΡΟΝ, για να κατακτήσουμε τη γνώση, την άπειρη γνώση, το ΛΟΓΟ! Σ' αυτό το ταξίδι, το κάθε κύμα είναι μια αμφισβήτηση, ένα γιατί, που η ταλάντευσή του δονεί και δονείται από το περιβάλλον των δεδομένων με τέτοιο τρόπο, που έχει σαν αποτέλεσμα τη διόγκωση, τη διεύρυνση της σφαιρικής μας θάλασσας, του γνωστικού δυναμικού μας. Φαντάσου, δηλαδή αυτά τα κύματα σαν χέρια, που απλώνονται σαν ερωτήματα, χουφτώνουν κάμποσο απ' τον ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΙΚΟ ΛΟΓΟ, τον αναγνωρίζουν ως γνώση και μαζί του, βυθίζονται και πάλι μέσα στη θάλασσά μας, σ' αυτήν που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, την ΑΠΕΙΡΗ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έει έει, που πήγες, που χάθηκες, που έφτασες; Με ξέχασες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωχ συγγνώμη παρασύρθηκα και πρότρεξα λιγάκι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ξέρω αν σε διέκοψα, μα μου φάνηκε πως αυτά που έλεγες, δεν είχαν σχέση μ' όσα προσπαθούσες να μου εξηγήσεις για τους επιστήμονες. Έκανα καλά;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά κι έκανες καλά αφού δεν με καταλάβαινες. Αυτά όμως που έλεγα, δεν ήταν άσχετα.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν ήταν;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι βέβαια. Έτσι όμως που τα 'λεγα, δεν μπόρεσες να με παρακολουθήσεις. Είναι κι η ηλικία σου βλέπεις, που συνεχώς μου διαφεύγει ή χμ, ... επειδή μ' αρέσεις πολύ ... δεν θέλω να τη θυμάμαι ... !
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα αυτό πως να το πάρω; Σαν κομπλιμέντο ή σαν προσβολή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Σίγουρα πάντως δεν το 'πα για να σε προσβάλλω! Άρα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σίγουρα όμως δεν ήθελες και να με κολακέψεις!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Και τότε τι ήθελα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μάλλον να με προβληματίσεις! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, έτσι είναι! ... Όπως σου 'λεγα λοιπόν, όλοι μας ξεκινάμε σχεδόν από το ίδιο σημείο. Προσπαθούσα δε να σου εξηγήσω μ' εκείνη την περιγραφή, πως το μέγεθος του γνωστικού δυναμικού, αυξάνεται καθοριστικά απ' την πρωτογενή δυνατότητα του καθενός. Αυτό το καταλαβαίνεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εννοείς την ικανότητα, τη παρατήρηση και την μίμηση έτσι;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, αυτό εννοώ. Η ποιότητα αυτών, προκαλεί και την ανάλογη αμφισβήτηση. Κατά συνέπεια, αναλογικά, διευρύνεται και το γνωστικό δυναμικό. Σαν μια σφαίρα που διογκώνεται, σαν το μπαλόνι που σου έλεγα! Εντάξει μέχρι εδώ;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα μάλιστα! Ήθελες να πεις δηλαδή, πως τελικά η διαφορά των επιστημόνων από τους άλλους, εντοπίζεται στο μέγεθος του γνωστικού τους δυναμικού, έτσι δεν είναι;

22.47'

Δευτέρα 30-10-2006/13.15'

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Καταρχήν ναι. Εκείνο όμως που κατά την άποψή μου θα πρέπει να προσδίδει τον χαρακτηρισμό, ή τον τίτλο του επιστήμονα σε κάποιον, πέρα από το μέγεθος του γνωστικού δυναμικού, νομίζω πως θα πρέπει να είναι και ο βαθμός ή η ποιότητα ανθες της αμφισβήτησής του. Το ύψος των κυμάτων στην επιφάνεια του γνωστικού του δυναμικού!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, να για μένα, μεταξύ δύο ανθρώπων με το ίδιο γνωστικό δυναμικό, επιστήμονας είναι εκείνος που το δυναμικό του πάλλεται, δονείται διαρκώς, προκαλώντας στην επιφάνειά του τις πιο δυνατές, τις πιο μεγαλειώδεις τρικυμίες, τα πιο βασανιστικά ερωτήματα και όχι εκείνος που το δυναμικό του βρίσκεται σε απόλυτη αδράνεια, με

μια επιφάνεια γεμάτη απαντήσεις, τελείως γαλήνια χωρίς το παραμικρό ερώτημα!
Και ξέρεις γιατί.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πειράζει που δεν ξέρω; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, με πειράζει που ακόμα νομίζεις πως δεν ξέρεις!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ, αλήθεια σου λέω, δεν ξέρω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι λες; Για να δούμε. Δεν είπες πως το ΑΠΕΙΡΟ είναι το απέραντο της ΥΛΗΣ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, έτσι είπα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν παραδέχθηκες κι εσύ, πως η γνώση μας είναι καταγεγραμμένη με ποικίλους τρόπους πάνω σ' αυτή την ΥΛΗ, όπου μέσω των αισθήσεων καταγράφεται και στον εγκέφαλό μας, στην ΥΛΗ μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι το παραδέχθηκα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εφόσον λοιπόν απ' τα λεγόμενα μας προκύπτει, πως το ΑΠΕΙΡΟΝ είναι και ο ΛΟΓΟΣ, αυτός που αναπόφευκτα καλούμαστε από τον ίδιο μέσω των δονήσεων του να γίνουμε ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΟΥ, ΛΟΓΟΣ κι εμείς κομμάτι από την ΥΛΗ του, κομμάτι του ΑΠΕΙΡΟΥ, πως θα μπορούσες ν' αποκαλέσεις τον οποιονδήποτε που στο όνομα της επιστήμης, θα τολμούσε να περιορίσει αυτό το ΑΠΕΙΡΟΝ και μάλιστα, στα όρια της προσωπικής του γαλήνης, του προσωπικού του και μόνο γνωστικού δυναμικού;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ουάου! ... Τι ήταν όλ' αυτά που είπες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωχ παρασύρθηκα πάλι; Τίποτα δεν κατάλαβες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κάθε άλλο! ... Μα ένοιωσα όπως όταν άκουσα το εδώ μας! Σαν να με πλημμύρισε εκείνο το γνωστό άγνωστό μου ! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν θέλω όμως τώρα να ερευνήσεις αυτά τα καινούρια μας στοιχεία! Κράτα μονάχα την αμφισβήτηση! Αυτό που θέλω τώρα, είναι να μου απαντήσεις, στο πως θα μπορούσαμε ν' αποκαλούμε όλους αυτούς τους ματαιόδοξους συμπυκνωτές του ΑΠΕΙΡΟΥ ή του ΛΟΓΟΥ, μέσα στα όρια της γαλήνιας μικρότητάς τους; Τους αγνώμονες ουσιαστικά του ΑΠΕΙΡΟΥ ή του ΛΟΓΟΥ αυτού;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ ... Έτσι όπως άκουσα αυτά που είπες, μόνο μια λέξη μου 'ρχεται στο νου ... Φασίστες! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φασίστες, αυτή ακριβώς θα έλεγα κι εγώ! ... Θα μπορούσαμε ποτέ να τους πούμε επιστήμονες, όσο μεγάλο κι αν ήταν το γνωστικό τους δυναμικό, αν αυτό θα ήταν οσοδήποτε γαλήνια περιορισμένο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποτέ και για τίποτα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Με βρίσκεις απολύτως σύμφωνο! ... Είδες λοιπόν που γνώριζες το γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... μα τώρα ... τ' αναγνώρισα έεεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς, αναγνώρισες τη γνώση σου! ... Τώρα όμως θέλω να σε ρωτήσω και κάτι άλλο. Δεν μου λες, ακόμα και στην πιο μικρή θάλασσα, ακόμα και στην πιο μικρή σταγόνα νερού, κάτω από διάφορες συνθήκες του περιβάλλοντος ΑΠΕΙΡΟΥ, δεν παρατηρούμε ενίοτε κάποιες εκρηκτικές και δραματικά δυσανάλογες προς το μέγεθος της μεταβολές; Κάτι σαν παλιρροϊκά κύματα δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, αν και είναι κάτι σπάνιο.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν αυτό το σαρωτικό φυσικό φαινόμενο, το μεταφέρουμε στη θάλασσα του γνωστικού μας δυναμικού, πως θα το σχολιάσεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... Ένα παλιρροϊκό κύμα στην επιφάνειά του ... Χα, θα το 'βλεπα σαν μία ορμητική εισβολή στη γνώση!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ καλό! Και πως τις λέμε αυτές τις πνευματικές εξάρσεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Εμπνεύσεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς, εμπνεύσεις. Επομένως, μπορώ να συμπεράνω πως για μένα και για σένα, «επιστήμονας είναι εκείνος που το γνωστικό του δυναμικό, δονείται από τη φράση ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ, ενώ φασίστας, εκείνος που το δυναμικό του στεγανοποιείται, με τη φράση ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΤΙ». Έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι ακριβώς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα στους επιστήμονες δεν πρέπει να συμπεριλάβουμε και τους εμπνευσμένους;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω πως έχεις δίκιο. Αφού οι εμπνευσμένοι εισβάλλουν με το δικό τους τρόπο στη γνώση, σαρώνοντας τα δεδομένα, επανασυνθέτοντάς τα και μετατρέποντάς τα σε γνωστικό δυναμικό, μάλλον σαφώς και δεν δυνάμασθε να τους στερήσουμε την αναγνώριση του επιστήμονα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αναγνωρίζεις λοιπόν τώρα, το λόγο για τον οποίο το μέγεθος του γνωστικού δυναμικού, δεν είναι ικανό από μόνο του να προσάψει σε κάποιον, τον τίτλο του επιστήμονα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα τον αναγνωρίζω!

22.24'

Τρίτη 31-10-2006/09.55'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις ν' αφήσουμε προς το παρόν αυτή τη φανταστική διάσταση του εγκεφάλου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν είναι προς το παρόν, εντάξει.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού νομίζω πως καλύψαμε κάπως προσωρινά τον προβληματισμό σου για τους επιστήμονες, μπορούμε να ξαναδούμε το όγδοο στάδιο της γνώσης. Είπαμε λοιπόν πως η λογική του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, βρίσκεται καταγεγραμμένη σ' οτιδήποτε αντιληπτό, σ' οτιδήποτε παρατηρήσιμο, στα δεδομένα του έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι αυτό είπαμε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είπαμε ακόμη, πως τα πάντα στο ΣΥΜΠΙΑΝ είναι ΥΛΗ, σωστά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σωστά. Μάλιστα συμφωνήσαμε πως ακόμη κι οι ιδέες επειδή είναι υποθέσεις που η προέλευσή τους είναι άμεσα συνυφασμένη με τα συμπαντικά δεδομένα του γνωστικού δυναμικού, κατά συνέπεια είναι εκφάνσεις αυτής ακριβώς της ΥΛΗΣ του ... Έει ... Αφού οι ιδέες είναι οι εκφάνσεις της ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ, δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι κι αυτές ... ΥΛΗ; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! ... Ξέρεις κάτι; Υποπτεύομαι πως έχεις αρχίσει να φλερτάρεις με τα όρια του γνωστικού σου δυναμικού! Χα χα χα! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ ... , γιατί το λες αυτό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, το αναγνώρισα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ... αναγνώρισες; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι το αναγνώρισα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κάτι μου σκαρώνεις πάλι, έτσι δεν είναι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κάτι σου σκαρώνω; Σαν τι δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεεεν ξέρω, αλλά ... το υποχθόνιο βλέμμα μαζί με το σαρκαστικό χαμόγελό σου ... αυτό προδίδουν! ... Προσπαθείς μήπως να με βάλεις ανάμεσα στις Συμπληγάδες σου; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! ... Τι εννοείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εννοώ, πως μάλλον έχεις βάλει απ' την πλευρά σου το βράχο που λέει πως είμαι δημιουργημά σου, απ' την άλλη εκείνον που λέει πως εσύ είσαι το δημιουργημά μου κι εμένα ανάμεσά τους, έτσι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα! ... Υπέροχη μικρή μου, μπορείς να φαντασθείς πως θα διακινδύνευα ποτέ και το παραμικρό πούπουλο του πανέμορφου κορμιού σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, και ... τι θα 'κανες ... κύριε Ιάσωνα, εε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα. Σαν Ιάσωνας, αναπόφευκτα θα έκανα το ίδιο! Σαν λυκάνθρωπος, ειλικρινά δεν ξέρω! Χα χα χα ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σαν Ιάσωνας, γιατί θα έκανες αναπόφευκτα το ίδιο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, καλή ερώτηση! ... Πως να σε βοηθήσω τώρα ν' αναγνωρίσεις το αναπόφευκτα; ... Δεν μου είναι εύκολο ... Θα κάνουμε το εξής. Θα συνεχίσω με τον τελευταίο συλλογισμό μου και πιστεύω πως θα το καταλάβεις, εντάξει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εντάξει.

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Είπαμε λοιπόν πως τα πάντα στο ΣΥΜΠΑΝ είναι ΥΛΗ. Αυτή η ΥΛΗ όμως, δεν είναι ταυτόχρονα και η λογική του; Άρα το καθετί αντιληπτό, το κάθε Υλικό δεδομένο, μεταφερόμενο με τις αισθήσεις μας στον εγκέφαλο, ουσιαστικά δεν γίνεται το εμφύτευμα της ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ δηλαδή του ΛΟΓΟΥ, μέσα σ' αυτόν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: **Χμ, δηλαδή οι αισθήσεις μας, δεν είναι παρά η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, έτσι;**
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωωω!!! Μου φαίνεται πως καλύτερα δεν θα μπορούσες να το ορίσεις! Αισθάνομαι τυχερός που σε λύτρωσα και με λύτρωσες!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι εμένα μ' αρέσει η συντροφιά σου, σ' ευχαριστώ! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι εγώ σ' ευχαριστώ! ... Θέλεις να μου πεις τώρα, πως το λέμε αυτό το εμφύτευμα του κοινωνούντος ΛΟΓΟΥ, μέσα στον εγκέφαλό μας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ, ... Μνήμη;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς γλυκιά μου, μνήμη! ... Πρόσεξε τώρα, θέλω όλη σου την προσοχή. Ξαναγυρίζουμε στο ΑΠΕΙΡΟΝ και στον ΛΟΓΟ. Θυμάσαι τι άλλο είχαμε συμφωνήσει για την ΥΛΗ; Είχαμε πει πως είναι η απόδειξη των λογικών διεργασιών του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ και μάλιστα, η καταγεγραμμένη απόδειξή τους, σωστά;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σωστά, έτσι είχαμε συμφωνήσει.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πρόσεξε καλά λοιπόν! Αφού το εμφύτευμα του ΛΟΓΟΥ πάνω στην ΥΛΗ του εγκεφάλου, είναι η μνήμη, τότε η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΥΛΗ σαν η καταγεγραμμένη απόδειξη των λογικών διεργασιών του ΛΟΓΟΥ, δεν μπορούμε να πούμε πως είναι και η μνήμη του ΛΟΓΟΥ;

00.00'

Τετάρτη 1-11-2006/09.50'

- ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! ... Μμμ, θα μπορούσα να συμφωνήσω μαζί σου, όμως ... κάτι μ' εμποδίζει ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι σ' εμποδίζει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να, μνήμη δεν λέμε εκείνο το στοιχείο που θυμόμαστε;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τότε για ν' αντιμετωπίσουμε την ΥΛΗ ως μνήμη του ΛΟΓΟΥ, θα πρέπει να δεχθούμε ότι το ΣΥΜΠΑΝ, το ΑΠΕΙΡΟΝ, ο ΛΟΓΟΣ, την θυμούνται. Την ... θυμούνται;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, μ' αρέσει η παρατήρησή σου αυτή! Θα σου πω την άποψή μου, αφού όμως σου διευκρινίσω καταρχήν τι σημαίνουν για μένα μετά των όσων είπαμε, οι έννοιες αυτές. Το ΣΥΜΠΑΝ, το αντιλαμβάνομαι ως το σύνολο εκείνων που με

οποιοδήποτε τρόπο υποπίπτουν στη σύλληψη των αισθήσεων, τα καταγεγραμμένα, τα αντιληπτά, τα γνωστικά δεδομένα.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εννοείς οτιδήποτε υλικό;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι βέβαια. Υλικά και άυλα. Δεν συμφωνήσαμε πως τα άυλα είναι συνάρτηση των υλικών, συνυφασμένα τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε έφτασες ακόμη και ν' αναρωτηθείς, μήπως κι αυτά δεν είναι παρά ΥΛΗ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έχεις δίκιο ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΣΥΜΠΛΗΝ λοιπόν, όλα τα αντιληπτά ή τα δεδομένα, ΥΛΗ και ιδέες, το γνωστικό δυναμικό της ανθρωπότητας. Συμφωνείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μάλλον, για συνέχισε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τον ΛΟΓΟ, τον αντιλαμβάνομαι ως τον συνδυαστικό κρίκο τόσο των δεδομένων όσο κι εκείνων που δεν υποπίπτουν ακόμη στη σύλληψη των αισθήσεων. Τον ενδιάμεσο της ΑΠΕΙΡΗΣ ΥΛΗΣ. Με καταλαβαίνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, πολύ καλά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ χαίρομαι γι' αυτό! Τέλος το ΑΠΕΙΡΟΝ, το αντιλαμβάνομαι ως το σύνολο της ΥΛΗΣ και του ΛΟΓΟΥ μαζί. Για πες μου, εσύ πως τις αντιλαμβάνεσαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Για να είμαι ειλικρινής, μέχρι τώρα τις αντιλαμβανόμουν κάπως συγκεχυμένα, περίπου σαν ταυτόσημες. Αισθάνομαι όμως με αρκετή ασφάλεια, πως ο τρόπος που εσύ τις αντιλαμβάνεσαι, είναι σωστός. Δεν βρίσκω κάτι που να μου επιτρέπει να τον ... αμφισβητήσω! ... Οπότε δεν μου μένει παρά να τον δεχθώ μέχρι αμφισβητήσεώς του, ως ... αποδεδειγμένα σωστό και να τον καταγράψω στον εγκέφαλό μου σαν ένα νέο δεδομένο, που εμφυτευμένο εκεί, θ' αποτελεί στο εξής τμήμα της μνήμης μου! Τι λες; ...

14.05'

Πέμπτη 2-11-2006/09.05'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα ... Όταν χαμογελάς έτσι πονηρά, διαπιστώνω μ' ευχαρίστηση πως συμφωνείς δεν συμφωνείς μαζί μου, τουλάχιστον με κατανοείς, αντιλαμβάνεσαι τα όσα σου λέω! Μμμ, μ' αρέσει! ... Αφού συμφωνούμε στους προηγούμενους ορισμούς, τότε δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ΣΥΜΠΛΗΝ, είναι ταυτόχρονα και ο ΣΥΜΠΛΗΝΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ, το δε ΑΠΕΙΡΟΝ ο ΑΠΕΙΡΟΣ ΛΟΓΟΣ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Λογικά απ' όσα συμφωνήσαμε, αυτό προκύπτει.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά να τα κρατήσουμε ως δεδομένα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μέχρι κάτι να τ' ανατρέψει, ασφαλώς!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωραία. Για πες μου τώρα, όταν θυμόμαστε κάτι γιατί το θυμόμαστε;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα γιατί κάτι μας προκαλεί να το κάνουμε!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή εξαιτίας κάποιου εξωτερικού ή εσωτερικού ερεθίσματος, έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Κάποιο δεδομένο δηλαδή, προκαλεί τις αισθήσεις κι εκείνες αλυσιδωτά τον εγκέφαλο, ο οποίος δραστηριοποιείται σ' εκείνη τη γνωστική περιοχή όπου αυτό είναι εμφυτευμένο, επεξεργάζεται την πληροφορία και την ταυτοποιεί, κάπως έτσι δεν γίνεται;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Απ' όσα γνωρίζω, κάπως έτσι γίνεται όντως.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Το σημείο που πρέπει να προσέξουμε εδώ, ξέρεις ποιο είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Την ταυτοποίηση!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Την ταυτοποίηση;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι νομίζω. Αυτή τη διαδικασία αντιλαμβάνομαι ως μνήμη. Την ταυτοποίηση των δεδομένων!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν μπορώ να πω, ακούγεται ωραία αυτό, αλλά πως μπορεί να γίνεται; Τι είναι εκείνο που μας κάνει να αισθανόμαστε ότι θυμόμαστε το σωστό;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... Είδες τι είπες; Αισθανόμαστε, ότι θυμόμαστε το σωστό! Νομίζω ότι πάνω σ' αυτό θα πρέπει ν' αναζητήσουμε την λύση μας.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος αλλά ... ξέρεις ποια απάντηση μου 'ρχεται;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποια;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: «Μνήμη, η αναγνώριση του ΛΟΓΟΥ»!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... Πως σου 'ρθε πάλι αυτό;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα απ' αυτό που είπες! Το αισθανόμαστε ότι θυμόμαστε το σωστό!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως κατέληξες στο συμπέρασμά σου; Είμαι περίεργη να τ' ακούσω!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Να σου πω. Καταρχήν αναρωτήθηκα τι είναι το σωστό. Ανέτρεξα λοιπόν σ' αυτά που γνώριζα, τα δεδομένα μου, τη μνήμη μου. Σ' εκείνα που ήξερα κι εκείνα που μου 'μαθες.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά! Τι νομίζεις ότι κάνω εδώ μαζί σου; Μαθαίνω καρδούλα μου, μαθαίνω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κοίτα να δεις! Κι εγώ που νόμιζα ότι εσύ μου μαθαίνεις! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ε τότε, δεν έχουμε παρά να παραδεχθούμε ότι ... μαθαίνουμε!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί όχι; Μαθαίνουμε λοιπόν!

20.45'

Παρασκευή 3-11-2006/10.15'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού ερεύνησα τα δεδομένα μου, ξέρεις που κατέληξα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Που;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ότι το σωστό, δεν είναι παρά η ίδια η μνήμη! Αυτό καθ' αυτό το εμφύτευμα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, είν' εκείνο το σύνολο των δεδομένων, που για τις αισθήσεις του καθενός, δημιουργούν ένα πλήρες μόρφωμα, ένα συγκεκριμένο συναίσθημα.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πλήρες μόρφωμα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ένα πλήρες μόρφωμα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο συγκεκριμένα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, ... ως μόρφωμα, εννοώ εκείνο το σύνολο των δεδομένων που απαρτίζει μια συγκεκριμένη επανάληψη. Για παράδειγμα ένα μόρφωμα είμαι εγώ, ένα μόρφωμα είσαι εσύ, άλλο το κόκκινο αγριολούλουδο εδώ μπροστά μας, άλλο εκείνη η οξιά, οι βράχοι που μοιάζουν με τις Συμπληγάδες, άλλο το δάσος κι άλλο το βουνό. Με καταλαβαίνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νομίζω πως ναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το κάθε μόρφωμα απ' αυτά, είναι ένα σύνολο από γνωστά και άγνωστα δεδομένα, τα οποία επαναλαμβάνονται συνεχώς και συλλαμβάνονται από τις αισθήσεις, πάντα σ' αυτό το συγκεκριμένο σύνολο, δημιουργώντας πάντα το ίδιο ακριβώς συναίσθημα. Για να το καταλάβεις καλύτερα, πάρε για παράδειγμα το μόρφωμα σου.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, και γιατί το δικό μου;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έεεε, επειδή είναι το ομορφότερο στο εδώ μας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Καλά καλά, σιγά να μην το διάλεξες γι' αυτό! Ή έστω μόνο γι' αυτό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εντάξει όχι μόνο γι' αυτό ... Ίσως και για οτιδήποτε άλλο! Εξάλλου δεν σε πειράζει να σε πάρουμε για παράδειγμα έτσι δεν είναι;

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά και δεν με πειράζει, απλώς προσπάθησα να μαντέψω τη σκέψη σου μα δεν ... Ας είναι, για συνέχισε σε διέκοψα.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Παίρνοντας για παράδειγμα το μόρφωμα σου, ποια είναι τα δεδομένα που το απαρτίζουν;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν σε κατάλαβα καλά μέχρι τώρα, είναι το σώμα μου, το κεφάλι, τα χαρακτηριστικά του, μαλλιά, μέτωπο, φρύδια, μάτια, μύτη, στόμα, μάγουλα, αυτιά, λαιμός, χέρια, πόδια, μμμ ... κι άλλα;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Οουου, μόνο! Αμέτρητα θα μπορούσες ν' αναφέρεις κι όμως είδες; Αυτά σου φάνηκαν αρκετά και σταμάτησες.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έχεις δίκιο! Και να φαντασθείς, την ώρα που με περιέγραφα νόμιζα ότι ήμουν και ιδιαίτερα λεπτομερής! Πίστευα κιόλας, για φαντάσου, ότι η εικόνα που σου μετέφερα, ήταν όπως και για μένα μια εικόνα πλήρης!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πάντως για σένα, σίγουρα ήταν μια εικόνα πλήρης. Γιατί όμως ήταν πλήρης;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε ... ; Γιατί; ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να σε βοηθήσω;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν μπορείς το ρωτάς;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θυμάσαι τι είχαμε πει για την πληρότητα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Είχαμε πει πως στην κατάσταση της ευτυχίας, οι αισθήσεις μας βρίσκονται σε απόλυτη πληρότητα, γι' αυτό εξάλλου αισθανόμαστε κι ... ευτυχισμένοι! Χμ, όπως στον Παράδεισο! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πολύ σωστά. Άρα η εικόνα που μου περιέγραφες, ήταν για σένα πλήρης, επειδή ακριβώς σ' έκανε ευτυχισμένη! Σου 'δινε μια γεύση Παραδείσου και για να 'μαι πιο ακριβής, μιας γωνιάς του Παραδείσου.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι νομίζεις. Για θυμήσου, όταν περιέγραφες τον Παράδεισο, την κοιλιά της μητέρας, ποιο ήταν το σημαντικότερο συναίσθημα του ανθρώπου εκεί;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Η ασφάλεια;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Η ασφάλεια και μάλιστα, αφού αυτή είναι άμεσα συνυφασμένη με την ευτυχία του, άρα είναι και με την πληρότητα των αισθήσεων. Επομένως, δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως η ασφάλεια της πληρότητας, διατηρεί την ευτυχία;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα μπορούσαμε, αλλά τη σχέση έχουν όλ' αυτά;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσύ θα μου πεις.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά εσύ. Για κάνε εκείνο που έμαθες να κάνεις. Πάρε για αλγεβρικό σου αριθμό την ευτυχία, στοιχεία την επανάληψη, την ασφάλεια, την πληρότητα και βρες την εξίσωσή μας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ουφ αυτά τα μυστήρια σου! ... Πάντως μη δίνεις σημασία στη γκρίνια μου, το κάνω για πλάκα. Με βοηθάει να χαλαρώνω τη σκέψη μου. Τα μυστήριά σου, μου προκαλούν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και μ' αρέσουν. Για να δούμε λοιπόν. Επανάληψη, ασφάλεια, πληρότητα και ευτυχία. Μμμ ... Άααα, μάλιστα! ... Νομίζω ότι κάτι βρήκα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για πες μου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Η επανάληψη του μορφώματος, η σύλληψη του συγκεκριμένου συνόλου δεδομένων δηλαδή από τις αισθήσεις, είναι σαφές ότι προκαλεί κάθε φορά στον εγκέφαλο, το ίδιο ποσοτικό και ποιοτικό αισθητικό αποτέλεσμα, το ίδιο συναίσθημα. Δηλαδή, για το συγκεκριμένο μόρφωμα, κάθε φορά που αυτό επαναλαμβάνεται, ο εγκέφαλος λαμβάνει και δεν λαμβάνει την ίδια ποσότητα και ποιότητα αφής, όσφρησης, γεύσης, ακοής και όρασης. Αυτό του δημιουργεί την εντύπωση του ασφαλούς συμπεράσματος, της απόδειξης, του σωστού συναισθήματος. Άρα το αναγνωρίζει ως γνωστό του, με την ίδια πάντα πληρότητα, οπότε για το συγκεκριμένο μόρφωμα, αισθάνεται εξαιτίας της ταυτοποιήσεώς του, ευτυχία. Έτσι;

(21.10')

Σάββατο 4-11-2006/10.40'

ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! Ναι αυτό εννοούσα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Στάσου τώρα ... Δηλαδή η μνήμη είναι ευτυχία;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απ' όσα έχουμε παραδεχθεί μέχρι τώρα, αυτό προκύπτει!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα πως καταλήγεις συνέχεια σε κάτι περίεργα συμπεράσματα και μάλιστα απ' αυτά που λέμε; Εγώ, γιατί δεν κάνω τους ίδιους συνειρμούς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, λες να φταίει η ηλικία; ... Πάντως έτσι είναι καλύτερα. Αν έκανες τους ίδιους, δεν θα 'χαμε λόγο να βρεθούμε!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όντως!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, εσύ θα αισθάνεσαι κι εγώ θα συμπεραίνω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα χα χα, εντάξει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θέλεις να σου εξηγήσω τώρα γιατί νομίζω πως η μνήμη είναι ευτυχία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, για λέγε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και για να 'μαι πιο ακριβής, ένα μικρό κομμάτι ευτυχίας, όση και το κάθε μόρφωμα.

Κυριακή 24-12-2006/14.50'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κομμάτι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι κομμάτι! Ουφ ... άντε πάλι στα δύσκολα! Από που να ξεκινήσω τώρα, απ' τη μνήμη ή απ' την ευτυχία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Από το πρώτο στη σειρά.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και ποιο είναι το πρώτο στη σειρά, αφού το ένα προϋποθέτει το άλλο έως και του σημείου να είναι ταυτόσημα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα, αυτό εσύ το ξέρεις που αντιμετωπίζεις τα πάντα μ' αυτό τον τρόπο!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, έχεις δίκιο να με αικίζεις έτσι, δεν μπορώ να πω! Μα ... δεν με πτοείς! Και για να στ' αποδείξω ... , ορίστε! Θα ξεκινήσω από τη μνήμη!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άντε λοιπόν! Ποια η σχέση μορφώματος, μνήμης κι ευτυχίας; Έεεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να κατά την άποψή μου, χα ... το μόρφωμά σου, κάθε στιγμή με τις αισθήσεις του, γίνεται λήπτης παντός είδους και πλήθους πληροφοριών, μοιραίως ασταμάτητα και αδιάκοπα όσο οι αισθήσεις λειτουργούν. Κάθε μια απ' τις πληροφορίες, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ο ΛΟΓΟΣ της ΥΛΗΣ που το περιβάλλει. Η ποσότητα και η ποιότητα του ΛΟΓΟΥ αυτού ως δύναμη δράσης, σε συνάρτηση με την ποσότητα και την ποιότητα του ΛΟΓΟΥ του μορφώματός σου εκείνη τη δεδομένη στιγμή, που εκπέμπεται από την ΥΛΗ σου ως δύναμη αντίδρασης, καθορίζει και την τύχη της ληπτότητάς της ή όχι, το συναίσθημα δηλαδή. Με καταλαβαίνεις ή όχι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! Μάλλον δεν μπορώ να πω ναι! Προσπαθώ όμως, ασχέτως που δεν τα καταφέρνω ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Την ποσότητα και την ποιότητα του ΛΟΓΟΥ, τις αντιλαμβάνεσαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με τον τρόπο αυτόν; Δε νομίζω ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ ... δεν πειράζει ... Θα προσπαθήσω να στις εξηγήσω ... Μμμ ... Μου φαίνεται πως είναι καλύτερα να σου κάνω ερωτήσεις, τι λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και δεν δοκιμάζουμε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ας δοκιμάσουμε. Για πες μου, κάθε πληροφορία που δέχεσαι, καταρχήν δεν απευθύνεται σε όλα τα αισθητήρια όργανά σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή ... Ας πάρουμε ένα παράδειγμα ... Ποιο παράδειγμα; ... Ας πάρουμε τον ήχο μιας καμπάνας! Πες λοιπόν πως η πληροφορία αυτού του ήχου, μέσω της δονήσεως

των μορίων του αέρα, φτάνει στο σώμα σου. Εκείνη τη στιγμή που φτάνει, δεν απευθύνεται ταυτόχρονα σ' όλα τα αισθητήρια όργανά σου;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα, μάλιστα, κατάλαβα τι θες να πεις! Όντως απευθύνεται σε όλα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Παρ' όλ' αυτά, δεν γίνεται αντιληπτή απ' όλα, αλλά μόνο από τ' αυτιά σου, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν τη στιγμή που η δόνησή της έφτανε στο σώμα σου, εσύ είχες βουλωμένα τ' αυτιά σου, βλέποντας, μυρίζοντας, γεύοντας και πίνοντας τον αέρα, θ' αντιλαμβανόσουνα την ύπαρξή της;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι βέβαια!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό λοιπόν εννοώ βασικά, ποιότητα της πληροφορίας, ποιότητα του ΛΟΓΟΥ. Το κατάλαβες τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αχά, μάλιστα! Το κατάλαβα, αλλά γιατί λες βασικά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χαίρομαι που το κατάλαβες! Όσο για το βασικά, ακούγοντας τον ήχο της καμπάνας, αυτό σημαίνει πως βασικά, είναι μια ηχητική πληροφορία αλλά όχι μόνο!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι άλλο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έχει κι ένα σωρό άλλα στοιχεία όπως η ένταση, η χροιά, ο ρυθμός, όλ' αυτά δηλαδή που σε κάνουν να 'σαι βέβαιη πως ακούς καμπάνα κι όχι ... την ψαλμωδία του παπά! Αυτά τα επιμέρους στοιχεία, είναι κι αυτά απαραίτητα για τον προσδιορισμό της ποιότητας του ΛΟΓΟΥ, έτσι δεν είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα μάλιστα, το κατάλαβα!

19.00'

Δευτέρα 25-12-2006/20.00'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή τι κατάλαβες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα αυτά που είπες! Ότι η ποιότητα του ΛΟΓΟΥ, για σένα, προσδιορίζεται βασικά από την αίσθηση στην οποία απευθύνεται και επιμέρους απ' τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι όντως αυτά είπα, μα ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα; Τι μα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να τώρα που τα επαναλάμβανες, προκλήθηκε εξαιτίας τους, μια ... τρικυμία στο γνωστικό δυναμικό μου.

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τρικυμία στο γνωστικό δυναμικό σου; Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, σου είπα ότι ο βασικός προσδιορισμός της ποιότητας του ΛΟΓΟΥ, εξαρτάται από την αίσθηση στην οποία απευθύνεται, έτσι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, αυτό είπες.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Πρόσεξε όμως τώρα πολύ καλά αυτό που θα σου πω, εντάξει;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εντάξει.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Σκέψου και πάλι την καμπάνα μας που χτυπά. Τώρα όμως, πες πως εσύ είσαι κουφή. Παίρνω λοιπόν και σου τοποθετώ στον ακουστικό πόρο των αυτιών σου, ένα τεχνητό υπερευαίσθητο τύμπανο, το οποίο στην παραμικρή παλμική του κίνηση, δημιουργεί με κάποιον τρόπο ποσότητα ρεύματος, το οποίο κάπως παροχετεύω σε οποιοδήποτε κατάλληλο νεύρο που μπορεί να το μεταφέρει στον εγκέφαλό σου ως τσίμπημα, αποτέλεσμα δηλαδή της αφής. Αν ήμασταν οι μοναδικοί άνθρωποι στον κόσμο, ή οι πρωτόπλαστοι Αδάμ και Εύα, έτσι ώστε να μην έχουμε κανενός είδους μνήμη περί του ήχου της καμπάνας, όταν αυτή θα χτυπούσε, τι είδους βασικό προσδιορισμό θα δίναμε στην ποιότητα του ΛΟΓΟΥ της πληροφορίας της;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι όπως το θέτεις, εσύ ηχητική κι εγώ αφητική! Μα που θες να καταλήξεις;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος αλλά μου φάνηκε, διαισθάνθηκα κάπως ασυνείδητα, έτσι πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου η ιδέα, πως ... μήπως τελικά ο ΛΟΓΟΣ είν' εκείνος που δημιουργεί και τον πομπό και τον λήπτη του; ...

21.52'

Τρίτη 26-12-2006/10. 20'

- ΑΜΦΙΘΕΑ: Για ... για να καταλάβω, εννοείς ότι ο ΛΟΓΟΣ, μπορεί να δημιουργεί και την καμπάνα και τ' αυτιά μας;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, κάτι τέτοιο πέρασε απ' το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή, όμως έχασα πια τη δικαιολογητική του βάση ... Δυστυχώς ... Το μόνο που μου 'μεινε, είναι το συναίσθημα του ενδιαφέροντός της ... Ίσως μου ξαναπεράσει Άααααα μάλιστα!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μη μου πεις ότι το ξαναβρήκες!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος αλλά μάλλον!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να, σκέφτηκα πως η καμπάνα είναι ένα αντικείμενο επικοινωνίας. Ένα αντικείμενο που δημιούργησε η αναγκαιότητα της επικοινωνίας, έτσι δεν είναι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, έτσι είναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ο ήχος της δηλαδή, καλύπτει τον ενδιάμεσο χώρο αυτού που την χτυπά κι αυτού που την ακούει, φέρνοντάς τους σε άμεση επαφή!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα είναι ο ΛΟΓΟΣ μεταξύ του παπά και του πιστού, σωστά;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι φαίνεται.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως, η αναγκαιότητα της επαφής, δημιούργησε το μέσον της επαφής! Δηλαδή ο ΛΟΓΟΣ δημιούργησε ΛΟΓΟ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεεε ... ; ... Ναι! ... Μα ... έτσι όπως το θέτεις, συνεπάγεται πως αφού κι ο άνθρωπος είναι ΛΟΓΟΣ, τότε αυτός έφτιαξε τον ΛΟΓΟ-άνθρωπο ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ξέρεις κάτι; Νομίζω πως τουλάχιστον «ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ», θα μπορούσα να πω ΝΑΙ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είσαι τρελός!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί; Δηλαδή τα βλέπεις λογικά όλ' αυτά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απολύτως!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε τότε, είσαι απολύτως τρελός!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λυπάμαι για την άποψή σου. Επιμένω όμως πως δεν είμαι τρελός και πως έχω δίκιο!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τι λες; Σύνελθε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ... ναι ... κι όμως επιμένω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Θέλεις λίγο νερό; Θα σου κάνει καλό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, νομίζεις πως δεν αισθάνομαι καλά έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ίσως να κουράστηκες λιγάκι! Έλα πιες.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Θα πω να ξεδιψάσω, μα όχι να ξεχάσω! Χα χα χα, δώσ' μου.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ορίστε κύριε ... επίμονε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωωω, σ' ευχαριστώ γλυκιά μου ... αμφισβήτηση! ... Άαα, δροσίστηκα, μα ξέρεις κάτι; Πιο πολύ απόλαυσα τη γεύση των χειλιών σου απάνω στο μπουκάλι σου, παρά το νερό! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι καλά! Από κάποιον άλλο θα μπορούσα ίσως να τ' απολαύσω το κομπλιμέντο σου, αλλά εσύ, είμαι σίγουρη ότι μ' αυτό, απλώς κάπου θέλεις να με ξαναπαρασύρεις και με καλοπιάνεις! Τι σκαρώνεις πάλι;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Μα γιατί είσαι καχύποπτη μαζί μου;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ φταίω; Έχουμε πει τόσα πράγματα και ταυτόχρονα δεν έχουμε πει τίποτ' απολύτως! Ξεκινάμε να βρούμε μια απάντηση σε κάθε μας ερώτημα και το μόνο που έχουμε καταφέρει μέχρι στιγμής, είναι όχι μόνο να μην έχουμε βρει ούτε μία, αλλ' αντιθέτως, να έχουμε δημιουργήσει ένα απίστευτο χάος ερωτήσεων!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, δεν έχεις κι άδικο! Μα αν για το καθετί είχαμε και μιαν απάντηση, τότε δεν θα 'μασταν ... φασίστες;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Παμπόνηρε λυκάνθρωπε! ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα! Πρόσεξε λιγάκι τους χαρακτηρισμούς σου. Ξεχνάς ότι είμαι δημιούργημά σου, χα χα χα! Ότι είμαι, δεν είμαι παρ' αυτό που ήθελες να είμαι, εκείνο που σου έλειπε για να 'σαι ... ευτυχισμένη; Χα χα χα! Άρα η πονηριά μου σου 'λειπε για να νοιώθεις έτσι; ...
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα! Την πάτησες! Κι εσύ δεν επιμένεις ότι είμαι δημιούργημά σου; Άρα ότι λέω για σένα, είν' εκείνα που ήθελες ν' ακούσεις, εκείνα που σου λείπανε για να είσ' ευτυχισμένος, γι' αυτό δεν με δημιούργησες; Τι έχεις να πεις λοιπόν τώρα ... παμπόνηρε λυκάνθρωπε;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα! Δε μου λες ... Αγάπη μου, ... εσύ δεν είσαι ένα κομμάτι του ΛΟΓΟΥ όπως συμφωνήσαμε;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε ... ; ... Ναι ... με βάση αυτά τα λίγα που συμφωνήσαμε ως τώρα, είμαι!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Εγώ ... , δεν είμαι άλλο ένα κομμάτι αυτού του ΛΟΓΟΥ;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ννναι, ... είσαι ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού λοιπόν όπως παραδέχτηκες είμαστε ΛΟΓΟΣ και φτιάξαμε όπως βλέπεις ΛΟΓΟ, εμάς, γιατί με λες τρελό;;; ... Χα χα χα, γιατί ε, γιατί;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... !!! ... !!! ... Έεεε ... ;;; ... Είλικρινά ... μ' έχεις αποσβολώσει!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, δεν πίνεις κι εσύ λίγο νεράκι τώρα, χμ, ... αν δεν σε πειράζει η γεύση των χειλιών μου!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, χμ, χμ, ... Μάλλον ... το χρειάζομαι, μου το δίνεις;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ορίστε χαρά μου!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Σ' ευχαριστώ!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Παρακαλώ!

13.00'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα πως τα καταφέρνεις και με κάνεις να αισθάνομαι λογικά όλ' αυτά τα παράλογα που λες; «Άκου ... ο άνθρωπος έφτιαξε τον άνθρωπο»! Και το χειρότερο, απ' όσα έχουμε πει, ... φαίνεται και λογικό! Αν είναι δυνατόν!!! ... Τσ τσ τσ, είς' απίστευτος!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα δεν είμ' εγώ αυτός που το καταφέρνει! Μακάρι να 'μωνα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! Ωχ, τι θα μου πεις πάλι; Και ποιος είναι; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... Ο ΛΟΓΟΣ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ε δεν υποφέρεσαι! ... Μήπως σκοπεύεις να με τρελάνεις κι εμένα; Αυτό θέλεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα όχι βέβαια! Εξάλλου είναι κάτι που εγώ τουλάχιστον, δεν μπορώ να το κάνω! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και ποιος μπορεί; Ο ΛΟΓΟΣ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ Ίσως ... ! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τι λες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, ... τώρα που το ξανασκεφτομαι! Μμμ, ... ναι ... Πιθανόν! ... Λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... Μα τι μουρμουρίζεις, τι δαιμονικό σκέφτεσαι πάλι, Δαίμονα ε Δαίμονα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Έεε ... ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Επανάλθες, εντάξει; Τι σκεφτόσουνά τόσο έντονα Δαίμονά μου;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δαίμονας; Μμμ, ... έτσι όπως είμαι ... Ίσως! ... Αλλά πως σου 'ρθε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα, μα όπως λες κι εσύ, είναι πολύ απλό, όπως όλα!!! Μόνο ένας Δαίμονας μπορεί να είναι ταυτόχρονα, λογικά παράλογος και παράλογα λογικός!!! Να, έτσι ακριβώς όπως εσύ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα! Σ' ευχαριστώ ... ψυχή μου για την τιμή που μου κάνεις, να με τοποθετείς «ανάμεσα στους Θεούς και στους ανθρώπους», όμως δεν με βρίσκεις υπερβολικά ανάξιο γι' αυτό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να!!! Βλέπεις πως απάντησες; Όπως ακριβώς ένας Δαίμονας, δαιμονικά! Λέγοντας με ψυχή σου, τσουπ μεμιάς, μ' αυτή σου τη λέξη και μόνο, μετέφερες όλη την ευθύνη του παράλογου λογισμού σου και του λογικού σου παραλογισμού, σε μένα!!! Εάν αυτό δεν είναι δαιμονισμός, τότε τι είναι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, ναι ίσως και να 'χεις δίκιο, χα χα χα, ίσως! ... Ψυχή μου ... !

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δαίμονά μου ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... ΛΟΓΕ μου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι ΛΟΓΕ μου, τι θα μου πεις πάλι;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Να σε ρωτήσω κάτι;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν και δεν γνωρίζω ανατομία, όταν ο ήχος της καμπάνας, το κύμα του, προσκρούσει πάνω στο τύμπανο, αυτό δεν πάλλεται και μεταφέρει τον παλμό αυτόν σ' εκείνα τα κοκαλάκια που βρίσκονται από πίσω του;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Όταν βλέπεις κάτι, αυτό δεν συμβαίνει επειδή τα κύματα του φωτός ανακλώμενα από την επιφάνειά αυτού, εισέρχονται στον οφθαλμό όπου διεγείρουν τα κύτταρα του και μέσω του οπτικού νεύρου, σου γίνεται αντιληπτό;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Απ' όσα ξέρω, κάπως έτσι συμβαίνει.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Από την επικάθιση των μορίων του αέρα πάνω σε συγκεκριμένα κύτταρα των ρουθουνιών σου, δεν αντιλαμβάνεσαι τις διάφορες μυρωδιές;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Από τη διάλυση των τροφών με το σάλιο πάνω στη γλώσσα σου, δεν αντιλαμβάνεσαι τη γεύση τους;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι αλλά που θες να καταλήξεις;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Όταν κάτι αγγίζει το σώμα σου, δεν το αντιλαμβάνεσαι εξαιτίας των κυττάρων του δέρματός σου;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι κοινό λοιπόν παρατηρείς στα προηγούμενα;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Κοινό; ... Δεν ξέρω ...
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Έλα, προσπάθησε λιγάκι. Ο ήχος διεγείρει το δέρμα του τυμπάνου, τα κύματα του ανακλώμενου φωτός διεγείρουν τα κύτταρα του οφθαλμού, τα μόρια του αέρα διεγείρουν τα κύτταρα των ρουθουνιών, η διάλυση των τροφών στο στόμα διεγείρει τα δικά του κύτταρα, το άγγιγμα διεγείρει τα κύτταρα του δέρματος. Τι κοινό υπάρχει λοιπόν μεταξύ τους;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν, δεν σε καταλαβαίνω!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ποιο είν' εκείνο με το οποίο τα δεδομένα του περιβάλλοντος, προκαλούν τη διέγερση των αισθήσεών σου;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα, νομίζω πως αυτή τη φορά κατάλαβα τη σκέψη σου! Η επαφή;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μπράβο ψυχούλα μου, η επαφή! Η επαφή του ανθρωπίνου μορφώματος, με την υπόλοιπη ΣΥΜΠΙΑΝΤΙΚΗ ΥΛΗ, με την υπόλοιπη ΑΠΕΙΡΗ ΥΛΗ! Συμφωνείς;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμ ... Μάλλον ναι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μάλλον;;; ... Γιατί μάλλον;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα! Γιατί είμαι και δεκαοχτώ χρονών! Αυτό και μόνο, δεν αρκεί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άααα, γι' αυτό! Χα χα χα, αρκεί φυσικά αρκεί! Χα χα χα! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι νομίζω κι εγώ! Χα χα χα! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα συμφωνείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εντάξει, συμφωνώ!

21.00'

Τετάρτη 27-12-2006/10.12'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού συμφωνείς, δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι τελικά, οι αισθήσεις δεν είναι πέντε αλλά μία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα! ... Εξήγησέ μου κάτι. Γιατί συνεχώς τα βάζεις με τα δεδομένα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εγώ; Χα χα χα, χα χα χα ... Μήπως επειδή δεν είμαι φασίστας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ή ... μήπως επειδή είμαι πιο φασίστας απ' τους φασίστες και προσπαθώ να βάλω τα δικά μου γαλήνια στεγανά στο ΣΥΜΠΙΑΝ, χα χα χα, τι λες; Έχω τα προσόντα, για ... φασίστας! Χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όντως για φασίστας, δεν έχεις ούτε ένα απολύτως! Για Δαίμονας όμως ... τα 'χεις όλα!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, όταν παίρνεις αυτή την έκφραση της καχύποπτης επιφύλαξης, το μουτράκι σου είναι σκέτη γλύκα, μια ζωντανή απόλαυση! Ευτυχία!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα! Το ξέρεις πάρα πολύ καλά, πως τα γλυκόλογα από σένα, δεν με συγκινούν πια καθόλου! Έχω μάθει το ρόλο τους! Πήγαινε με λοιπόν κατευθείαν εκεί που θες και κράτα τις γαλιφιές σου, για 'κείνες που ... ατυχώς δεν θέλησαν να σε μάθουν, τις δυστυχείς που δεν σε μαθαίνουν και τις τυχερές που θα σε μάθουν ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, κι εσύ σε ποιες ανήκεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, παμπόνηρε Δαίμονα ... Ελπίζω να ενταχθώ στις τυχερές, αλλά να είναι στ' αλήθεια τυχερές, όχι ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Πάντως εγώ, αισθάνομαι στ' αλήθεια τυχερός που σε μαθαίνω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό θα το δούμε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έχεις δίκιο, θα το δούμε! Εξάλλου, «την αλήθεια είναι αναπόφευκτο να την παραδεχθείς και αρετή να την ομολογήσεις!» Συμφωνείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Συμφωνώ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για πες μου τώρα, μετά απ' αυτά που είπαμε, οι αισθήσεις είναι πέντε ή μία;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι να σου πω; Με βάση τα σημερινά δεδομένα, σαφώς είναι πέντε. Απ' αυτά που είπαμε όμως, όντως προκύπτει πως είναι μία! Μα αν είναι μία, τότε γιατί να έχουμε τόσα αισθητήρια όργανα και όχι ένα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, σε μένα πάντως φαίνεται πολύ απλό!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Απλό; Άα ξέχασα, για σένα όλα είν' απλά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα αφού έτσι μου φαίνονται;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ωραία λοιπόν, αφού σου φαίνονται απλά, γιατί έχουμε πέντε αισθητήρια όργανα αλλά μία αίσθηση;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα για να είμαστε περισσότερο ευτυχισμένοι!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;;; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, ναι! Όσο περισσότερα αισθητήρια όργανα, τόσο περισσότερο το συναίσθημα, μεγαλύτερη μνήμη, άρα και περισσότερη, ή ευρύτερη ευτυχία!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! ... Εσύ τουλάχιστον τα καταλαβαίνεις αυτά που λες!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Μα φυσικά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ε τι να σου πω, μπράβο σου!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα γιατί; Αφού είναι τόσο απλά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι εγώ γιατί δεν τα καταλαβαίνω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα κι αυτό είναι πολύ απλό! Όλες αυτές οι πληροφορίες, τα ερεθίσματα που σου εκπέμπω, η επαφή μας, είναι πρωτόγνωρα για σένα. Έξω απ' τα ως τώρα δεδομένα της μνήμης σου, έξω δηλαδή απ' τη σημειολογική σου ευτυχία. Σου προκαλούν καινούρια συναίσθημα, καινούρια δεδομένα, με τέτοιον τρόπο που η έως τώρα σημειολογική σου ευτυχία, τίθεται κατά κάποιον τρόπο σε καινούριο μεγαλύτερο εύρος, που για να καλυφθεί πλήρως και ν' αποτελέσει καινούριο δεδομένο ευτυχίας, χρειάζεται τη γνώση, το ΛΟΓΟ που θα συνδέει όλ' αυτά σε ένα νέο σαφές μνημονικό μόρφωμα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! ... Δεν φαντάζομαι να με ρωτήσεις αν τα κατάλαβα όλ' αυτά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να μη σε ρωτήσω έεεε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ΟΧΙ βέβαια!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Καλά καλά, χαλάρωσε! Έχεις πολύ πλάκα όταν υπερασπίζεσαι δυναμικά τα δεδομένα σου, την ευτυχία σου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πλάκα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ναι, έχεις πολύ πλάκα να καμώνεσαι τη φασίστρια ενώ το ξέρεις κι εσύ η ίδια πως δεν είσαι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και που το ξέρεις πως δεν είμαι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λες να μην ξέρω πως σε έφτιαξα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί όχι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, λες; Που ξέρεις καμιά φορά! Χα χα χα, μπορεί!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ποτέ δεν ξέρεις!!! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τέλος πάντων, ας είναι κι έτσι! ... Θέλεις να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά! Πάντως ... μ' άρεσε αυτή η χαριτωμένη παρένθεση!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμ, δεν μπορώ να πω κι εμένα μ' άρεσε ... Δεν ξαναγυρίζουμε όμως στην κουβέντα μας πριν ξεχάσω τα όσα σκεφτόμουνα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έχεις δίκιο. Για πες μου λοιπόν, γιατί έχουμε πέντε αισθητήρια όργανα για τη μία μας αίσθηση;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Καταρχήν, θέλεις να βαφτίσουμε την αίσθησή μας για να μπορούμε να συνεννοούμαστε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σωστά.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως λοιπόν θα λέμε στο εξής την αίσθησή μας;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ λέω έτσι ακριβώς αυτό που είναι, επαφή!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νομίζω πως έχεις δίκιο, επαφή λοιπόν! Χμ ... Επαφή, η αντίληψη του ΑΠΕΙΡΟΥ από το κάθε μόρφωμα! ... Κι αν τη δούμε καθαρά από τη χημική και φυσική της πλευρά, δεν μπορούμε να πούμε πως «είναι το μέτρο, το μέγεθος της έλξης του ΑΠΕΙΡΟΥ από το κάθε συγκεκριμένο μόρφωμα»; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πως σου 'ρθε πάλι αυτό; Αλλά ... έει έει, για στάσου!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι ... έπαθες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Για μια στιγμή! ... Περίμενε λίγο ... Αυτό που είπες κάτι μου θύμισε! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν είμαι σίγουρη ή για την ακρίβεια, ... μάλλον αποφεύγω να νοιώσω σίγουρη για κάτι τέτοιο!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα τι 'ναι αυτό το τόσο τρομακτικό που δεν θέλεις να παραδεχθείς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Διστάζω ακόμα και να το εκστομίσω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, έλα μη διστάζεις, πες το!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να ξέρεις, ... Πως να στο πω, ... Είπες και συμφωνώ μαζί σου πως η επαφή είναι η αίσθηση, η αντίληψη του ΑΠΕΙΡΟΥ από το κάθε συγκεκριμένο μόρφωμα. Άρα η επαφή είναι ο συνδετικός κρίκος όλων των μορφωμάτων! Δηλαδή, είναι το ενδιάμεσο της ΑΠΕΙΡΗΣ ΥΛΗΣ! Μα τότε δεν είναι ο ίδιος ο ... ΛΟΓΟΣ;;; ... Ο ίδιος ο ... !!! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, το πρόσεξες κι εσύ λοιπόν; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό προσπαθούσες να μου πεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όχι ακριβώς, αλλά κι εγώ «ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ» που το 'λεγα, αυτό συνειδητοποίησα! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σοβαρά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ... Μόλις τώρα αναγνώρισα το κλειδί της επαφής!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όμως δεν ήταν αυτό που με σοκάρισε! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το ξέρω! Νομίζω ότι σκεφτήκαμε το ίδιο. Έλα πες το ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είχαμε παραδεχθεί πως η ΥΛΗ, είναι η καταγεγραμμένη απόδειξη των λογικών διεργασιών του ΛΟΓΟΥ. Άρα δεν είναι παρά ο ... κατανενομημένος, ο συνειδητοποιημένος ΑΠΕΙΡΟΣ ΛΟΓΟΣ!!! Αυτό δεν προκύπτει;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, αυτό! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είχες πει επίσης, πως το ΑΠΕΙΡΟΝ είναι το σύνολο του ΛΟΓΟΥ και της ΥΛΗΣ μαζί! Σωστά;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σωστά ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα αν η ΥΛΗ είναι ΛΟΓΟΣ και ο ΛΟΓΟΣ ΥΛΗ, τότε το ΑΠΕΙΡΟΝ, δεν είναι ταυτόχρονα και ΥΛΗ και ΛΟΓΟΣ;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς! Αυτό δεν προκύπτει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όπως ... Πατήρ ... , Υιός ... και Άγιο Πνεύμα! Έεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... !!! ... Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα ΝΑΙ!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... !!! ... Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... Ξέρεις κάτι; Τώρα νομίζω ότι μπορώ να καταλάβω την κάθε ... παλαβομάρα σου! ΑΠΕΙΡΟΝ, ΥΛΗ και ΛΟΓΟΣ! Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα! Άνθρωπος, ΥΛΗ και ΛΟΓΟΣ, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν!!! Απλά, μα τόσο απλά!!! Γι' αυτό λες συνέχεια πως όλα είν' απλά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έχω άδικο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δε νομίζω!!! ... Με τέτοια οπτική, δε νομίζω ότι μπορεί κανείς, να 'χει ποτέ του άδικο!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ούουου! Είμαι σίγουρη πια! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σίγουρη; Από που κι ως που;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα με τέτοια οπτική, ως δια μαγείας τα πάντα γίνονται, ... απλά. Το πεπερασμένο μέχρι τώρα με τα συν και πλην άπειρο, γίνεται επιτέλους ένα αληθινό και μοναδικό ΑΠΕΙΡΟΝ, χωρίς συν και πλην, χωρίς μέσα και έξω, χωρίς πάνω και κάτω, χωρίς ... φασιστικά όρια, συνεχές, σαφές και ΑΙΩΝΙΟ! Έτσι, μπορεί να γίνει κατανοητό το Υπήρχε, Υπάρχει και θα Υπάρχει! Έτσι γίνονται όλα, μα όλα κατανοητά ...

21.00'

Πέμπτη 28-12-2006/10.10'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή ποια;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα όλα σου λέω, όλα! ... «Από τη στιγμή που η ΥΛΗ είναι ο αντιληπτός ΛΟΓΟΣ και ο ΛΟΓΟΣ Υλοποιήσιμος, προκύπτει αμέσως το Άφθαρτον του ΑΠΕΙΡΟΥ! Κάθε Υλικό σημείο, δεν είναι παρά η αποκάλυψη του ΛΟΓΟΥ! Μα και κάθε Υλικό που εξαφανίζεται, που χάνει δηλαδή την επαφή του με τα αισθητήρια όργανά μας, απλώς επιστρέφει στην κατάσταση του ΛΟΓΟΥ, χωρίς την παραμικρή, την απειροελάχιστη απώλεια»!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και; Τι και; Εσύ ο Δαίμονας, ρωτάς και;; Αλλά ξέρω γιατί το κάνεις! Το 'μαθα πια. Προσπαθείς να με βάζεις συνέχεια, να λέω εγώ αυτά που θες να πεις εσύ! Δαιμονισμένη Σωκράτη! Αλλά όχι, όχι, δεν θα σου κάνω το χατίρι συνέχεια, ΟΧΙ! Τώρα θα πεις εσύ αυτό που αισθάνθηκα, αυτό που ... αναγνώρισα εγώ. Εσύ όχι εγώ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα, χα χα χα, ψυχή μου, χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γελάς Δαίμονα εεεε; Γέλα, γέλα. Ξεκαρδίσου όσο θες στα γέλια. Μπορώ πια κι εγώ να περιμένω, μου το 'μαθες. Μα όσο κι αν γελάσεις, είσαι δημιουργημά μου και στο τέλος, θα πεις κι αυτά που θέλω εγώ να πεις! Γέλα λοιπόν, χα χα χα, γέλα χα χα χα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, μα ... δημιούργημά μου, ακόμα κι αυτό το πείσμα σου, ως δημιουργός σου, εγώ στο χάρισα χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα και πάλι χα!!! Ξεχνάς ... δημιούργημά μου, πως αυτή σου την εντύπωση, εγώ η δημιουργός σου σου τη χάρισα; Χα χα χα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, μα και κάθε δικιά σου, εγώ!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και κάθε δικιά σου εγώ, χα!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, μπράβο γέλια! Να 'σαι καλά!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, κι εγώ τα κατευχαριστήθηκα, τα είχα τόση ανάγκη!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πάντως καλά να πάθω. Ποιος μου 'πε να σε φτιάξω τόσο πεισματάρα, έεεε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί, εμένα ποιος μου 'πε να σε φτιάξω τόσο Δαιμονισμένο ... εξυπνάκια, έεεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... ο ΛΟΓΟΣ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... ο ΛΟΓΟΣ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λογικά μορφώματα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ή Λογικές αποκαλύψεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΕΚΕΙΝΟΣ ξέρει!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι εμείς, μπορούμε να μάθουμε!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ και με ποιον τρόπο;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα με τον ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩ φυσικά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Με ποιον!!! ;;;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με τον ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩ, γιατί απόρησες τόσο πολύ; Δεν ... τον ξέρεις;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έεεε;;; ... Γιατί εσύ τον ξέρεις πια;;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, δε μου λες Δαιμονισμένε ... εξυπνάκια μου, εσύ δεν είσαι ΛΟΓΟΣ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! ... Ναι είμαι.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ δεν είμαι ΛΟΓΟΣ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! ... Είσαι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα πως λοιπόν Δαιμονάκι μου, αφού εγώ είμαι ΛΟΓΟΣ κι εσύ είσαι ΛΟΓΟΣ, θα μπορούσαμε να είμαστε κάτι διαφορετικό από ΛΟΓΟΣ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! ... Δεν θα μπορούσαμε!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι αφού ΛΟΓΟΣ εγώ και ΛΟΓΟΣ εσύ, ΛΟΓΟΣ και κάθε άλλο μάρφωμα, όλα ΛΟΓΟΣ, μπορεί αυτός ο ένας, ο ίδιος και αυτός, να είναι διαφορετικός σ' εμένα, διαφορετικός σ' εσένα, διαφορετικός σε κάθε άλλο μάρφωμα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έεε!!! ... Ε όχι δεν μπορεί!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και γιατί δεν μπορεί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα γιατί όπως είπες και συμφωνώ μαζί σου, η ΥΛΗ είναι ο αντιληπτός ΛΟΓΟΣ, άρα αυτός που Προϋπήρχε, Υπάρχει και θα Υπάρχει. Κι αυτό μπορεί να συμβεί, μόνο αν αυτός μπορεί για πάντα να είναι ίδιος, Αφθαρτος.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αθάνατος;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι Αθάνατος!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ο ΛΟΓΟΣ ΥΛΗ γίνεται κι η ΥΛΗ ΛΟΓΟΣ! Χμ, ... «η Γέννησίς Σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω, το φως το της γνώσεως» και «θανάτω θάνατον πατήσας, και τοις εν τοις μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος»

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... ! Έτσι νομίζω κι εγώ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι αφού είν' Αθάνατος και ίδιος παντού και πάντα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σημαίνει πως είναι αναγνωρίσιμος, σε κάθε κι από κάθε Υλικό σημείο.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το οποίο κι αυτό είναι ΛΟΓΟΣ, έτσι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σωστά.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή ο ΛΟΓΟΣ, είναι αναγνωρίσιμος από τον εαυτό του!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άρα ο ΛΟΓΟΣ, είναι και η μνήμη του ΛΟΓΟΥ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, αυτό προσπαθούσα να σου εξηγήσω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα μάλιστα, τώρα αρχίζω να σε καταλαβαίνω και σιγά σιγά, ν' αναγνωρίζω τα όσα μου 'χεις πει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αλήθεια;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι και ξέρεις γιατί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί τώρα πια το ΑΠΕΙΡΟΝ, δεν είναι για μένα κάτι το απροσδιόριστο, το μακρινό, το άγνωστο και μόνο. Είναι το καθετί, είμαι εγώ η ίδια, το μέσα μου και το έξω μου, το σώμα μου μα κι οι σκέψεις μου. Ένα ΑΠΕΙΡΟΕΛΑΧΙΣΤΟ Υλικό σημείο Του, ένα Λογικό Του μάρφωμα. Μία Αποκάλυψη του ΛΟΓΟΥ Του, «κατ' εικόνα και

καθ' ομοίωσιν Του»! «ΕΙΜΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΙΜΑΙ»!
Αρκεί ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αρκεί τι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να το αναγνωρίσω! Χμ, ... ή να το πιστέψω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, να το θυμηθείς!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! Να το θυμηθώ!!! ... ;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Θυμάσαι;;;... ..

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα τουλάχιστον μπορώ!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Μπορείς!!! ;;; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Για πρώτη φορά νοιώθω τόσο ΕΛΕΥΘΕΡΗ! «ΕΙΜ' ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΙΜΑΙ»! Για πρώτη φορά δεν αντικρίζω ούτ' ένα όριο! ... ΛΟΓΟΣ ήμouνα, ΛΟΓΟΣ είμαι και ΛΟΓΟΣ θα είμαι!!! Αδάμ, ...! Κατάρα είν' αυτό ή ευλογία;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ΛΥΤΡΩΣΗ!!! ΑΝΑΣΤΑΣΗ!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, «ΕΙΜ' ΕΔΩ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ»! Έτσι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Με θυμάσαι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: «ΤΩΡΑ» τουλάχιστον μπορώ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μπορείς!!! ;;; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: «ΤΩΡΑ» μπορούμε! Σε θυμάμαι και με θυμάσαι! «ΤΩΡΑ» έχουμε επαφή!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Επαφή!!! ... ΑΠΕΙΡΟΝ ... Έχουμε το ίδιο μνημονικό μόρφωμα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς! Τώρα Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΟΧΤΩ, μπορεί να μας ταξιδέψει, οπουδήποτε και οποτεδήποτε! Στο ΑΠΕΙΡΟΝ, την ευτυχία!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Στην πληρότητα ε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί όχι; Ακόμα κι εκεί! Πάντως σίγουρα στη δικιά μας, μπορεί!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΟΧΤΩ ... ΕΣΥ κι ΕΓΩ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ... ΜΑΣ! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: «ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ»!

ΣΕΙΡΙΟΣ: «ΕΙΜ' ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΙΜΑΙ» ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας! Η αναπόφευκτη αναγνώριση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ, της ... μοιραίας ΓΝΩΣΗΣ ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αλήθεια ... ΤΟΥ ΟΧΤΩ! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μάλλον «ΤΩΡΑ», μπορούμε να μιλήσουμε και για το Μηδέν!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το μηδέν;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι για το μηδέν ... Για πες μου λοιπόν, μετ' απ' όλ' αυτά που είπαμε, ποια έννοια μπορεί να έχει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, τώρα σε καταλαβαίνω. Καμία απολύτως!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί «ΤΩΡΑ» το λες κι εσύ αυτό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα, ... όπως θα λέμε κι οι δυο μας στο εξής, είναι πολύ απλό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απλό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα φυσικά! Όπως όλα! Χα χα χα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κοίτα να δεις γιατί δεν μπορεί να έχει καμία, γιατί είναι παράλογη η ύπαρξή του. Πιστεύεις, ... μάλλον θυμάσαι το ΑΠΕΙΡΟΝ; Μπορείς εσύ, μέρος Αυτού, ν' αρνηθείς την ύπαρξή Του; Εγώ τουλάχιστον, αφού αισθάνομαι την ύπαρξή μου, δεν μπορώ! Εσύ μπορείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ούτε κι εγώ.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Επομένως, τουλάχιστον όσο υπάρχουμε εσύ κι εγώ, το τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει. Ούτε ακόμα κι αν χανόντουσαν τα πάντα, συνεπώς κι εμείς!

21.05'

Παρασκευή 29-12-2006/09.29'

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα είναι πολύ απλό! Όσο θα υπάρχουμε έστω και μόνο εμείς, δεν είναι προφανές ότι το μηδέν, το τίποτα δεν θα μπορεί να υφίσταται, αφού θα υπάρχουμ' εμείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είναι προφανές.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αν κι εμείς, τα τελευταία Υλικά στοιχεία του ΣΥΜΠΙΑΝΤΟΣ χανόμεσταν, δεν θα ξαναγινόμασταν και πάλι ΛΟΓΟΣ;

- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα ξαναγινόμασταν.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ΑΠΕΙΡΟΝ τότε, δεν θα ξαναμετατρέπονταν εξ' ολοκλήρου και μόνο σε ΛΟΓΟ;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Θα ξαναμετατρέπονταν.
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εε ο ΛΟΓΟΣ, ήταν, είναι ή μπορεί ποτέ να είναι, Τίποτα; ... «Εν αρχή ην ο ΛΟΓΟΣ, και ο ΛΟΓΟΣ ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο ΛΟ-ΓΟΣ»!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... ΟΧΙ βέβαια! ... Ο ΛΟΓΟΣ, ο Θεός, δεν μπορεί να είναι τίποτα! ... Δεν μπορεί να είναι μηδέν! ... Το μηδέν, δεν μπορεί να είναι ο Θεός!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Να λοιπόν γιατί είναι παράλογη η ύπαρξη του μηδενός!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή θες να πεις, πως ακόμα και το απόλυτο τίποτα, θα ήταν κάτι ... Θα ήταν ένα τίποτα, αλλά ένα! ... Ή ... ο ίδιος ο Θεός! Δηλαδή τότε ο Θεός θα ήταν το τίποτα! Άρα αν υπάρχει το μηδέν, δεν υπάρχει ο Θεός! Αυτό δεν θες να πεις;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό ακριβώς.
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Συνεπώς αν υπάρχει Θεός, το μηδέν δεν μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο, παρά ... το ίδιο το ΑΠΕΙΡΟΝ!!! Σωστά;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Αυτό δεν προκύπτει;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι αυτό προκύπτει και μάλιστα, στην κατάσταση του απόλυτου ΛΟΓΟΥ! ... Ναι μα όπως μόλις παραδεχθήκαμε, ο ΛΟΓΟΣ, με τίποτα δεν μπορεί να είναι τίποτα! Βλέπεις όμως, η χρήση του έστω και στο λόγο, ακόμα κι από μένα που θεωρώ παράλογη την ύπαρξή του, μας δίνει Λογική σκέψη! Πως είναι δυνατόν, γιατί συμβαίνει αυτό; Μπορεί το παράλογο να είναι ταυτόχρονα και Λογικό;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: ... ;;; Ουφ, κι άλλος δαίμονας!
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Δαίμονας;
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Εμ, αφού μόνο ο δαίμονας μπορεί να είναι ταυτόχρονα και Λογικός και παράλογος!;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Ναι καλά! Σιγά να μην αφήσω στο ... μηδενικάκι, να πάρει τα προνόμιά μου, χα χα χα!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Προνόμια, ποια προνόμια;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα του Δαίμονα! Έτσι δεν με βλέπεις, χα χα χα!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Άαα ναι, χα χα χα! Και τι μπορείς να κάνεις ... Δαίμονά μου;
- ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα ... είναι πολύ απλό! Το αναπόφευκτο! Θα ... θυμηθώ, το λόγο της υπάρξεώς του!
- ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μπορείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΛΟΓΟΣ δεν είμαι; Αφού υπάρχει, ΛΟΓΟΣ δεν είναι; Γιατί να μην μπορώ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σωστά!!! Μπορείς! ... Μα, ... κι εγώ μπορώ! ΛΟΓΟΣ δεν είμαι κι εγώ; Άρα μπορώ!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ας προσπαθήσουμε λοιπόν! ... Δε μου λες, η αναγκαιότητά του δεν προέκυψε από τις πρώτες και βασικές μαθηματικές πράξεις, την πρόσθεση και την αφαίρεση;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ε τότε, ας αρχίσουμε κι εμείς από κει! Μμμ ... Για κοίταξε γύρω σου, βλέπεις όλ' αυτά τα λουλούδια, τ' αγριόχορτα, τα δένδρα, τα χαμόκλαδα, αα κι αυτό το υπέροχο κόκκινο αγριολούλουδο εδώ μπροστά μας! Χμ, είναι πιο όμορφο ... κι από σένα, χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κάθαρμα! ... Χα χα χα! Όντως είναι πανέμορφο!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ... και σου μοιάζει!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι έεε!;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αφού λοιπόν τα βλέπεις όλ' αυτά, αν σε ρωτήσω εσύ πόσα δένδρα έχεις, τι θα μου απαντήσεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα φυσικά κανένα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή, Λογικά μηδέν;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, Λογικά μηδέν.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν σε ρωτήσω, από λουλούδια τι έχεις, τι θα μου απαντήσεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα φυσικά τίποτα.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Λογικά μηδέν, έε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι, μηδέν.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτά, υπάρχουν όμως γύρω μας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεε; Ναι υπάρχουν.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν τώρα σου πω, θέλω ένα λουλούδι, τι θα κάνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα κόψω ένα και θα σου το δώσω. Ίσως ... αυτό το κόκκινο αγριολούλουδο!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έν' απ' αυτά που υπάρχουν εδώ έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Λογικά ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν σου πω αγκάλιασε ένα δένδρο, τι θα κάνεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Θα πάω και θ' αγκαλιάσω εκείνη την όμορφη οξιά, δίπλα στις ... Συμπληγάδες σου.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή, θ' αγκαλιάσεις αυτή την οξιά, μία απ' αυτές που υπάρχουν εδώ εε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τότε, πόσες οξιές θα έχεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μία.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για παρατήρησε κάτι. Γύρω μας υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν, όλες οι οξιές κι όλα τ' αγριολούλουδα. Όμως εσύ κι εγώ, δεν έχουμε κανένα, δηλαδή έχουμε μηδέν, έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είμαστε όμως μαζί τους, δεν είμαστε;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Είμαστε.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είμαστε δηλαδή στο εδώ μας, ταυτόχρονα με όλα αλλά και με τα μηδέν μας ... ! Μηδέν λουλούδια, μηδέν δένδρα, μηδέν εγώ, μηδέν εσύ, όλα τα μηδέν! Το μηδέν, μπορεί να είναι πολλά μηδέν; Μπορεί να είναι έστω και ένα; Από κει δεν ξεκινάει ο παραλογισμός του, απ' το ότι αν υπάρχει, παύει να είναι μηδέν γιατί υπάρχει;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι είναι, αλλά υπάρχει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ξέρεις τι σκέφτομαι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μήπως τελικά αυτό που χρησιμοποιούμε, δεν είναι το μηδέν που σε καμία περίπτωση τουλάχιστον για μας δεν μπορεί να υπάρχει, αλλά το «μηδέν από»;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το «μηδέν από»;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, το «μηδέν από κάτι», από κάτι οριακά συγκεκριμένο κι όχι σκέτο μηδέν!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμμ ... ξέρεις τι θυμάμαι τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι ... αναγνωρίζεις; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, νομίζω ότι τελικά το μηδέν, δεν είναι παρά μία Λογική παρεξήγηση!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Λογική παρεξήγηση;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι, μια απλή Λογική παρεξήγηση, την οποία μάλιστα οι μαθηματικοί, έχουν ήδη διορθώσει με το ΚΕΝΟ { } αλλά εν μέρει, αφού δεν διόρθωσαν και τα του ΑΠΕΙΡΟΥ. Χμ, γι' αυτό υφίστανται ακόμα κι αυτές οι παραδοξότητες!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, αφού δεν με καταλαβαίνεις, ας κάνουμε καμιά πράξη ακόμα, μερικά πειράματα ... Στο Θεό πιστεύεις;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σε πόσους Θεούς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Στον ένα και μοναδικό που υπάρχει!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή ... , έχεις Θεό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φυσικά και έχω!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τότε, δώσε μου έναν Θεό!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Τι τι; Είπες πως έχεις έναν Θεό. Ε δώσ' τον μου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Πως να στον δώσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όπως και το λουλούδι, πιάσ' τον και δώσ' τον μου.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα δεν γίνεται!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί δεν γίνεται;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Γιατί ο Θεός δεν είναι κάτι που μπορείς να πιάσεις!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή τι είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ δεν ξέρω

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δηλαδή ο Θεός είναι η άγνοιά σου! Κι αφού δεν ξέρεις τίποτα για το Θεό, πως έχεις Θεό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι, δεν κατάλαβες. Ο Θεός, δεν είναι κάτι που γίνεται αντιληπτό αυτό καθ' αυτό. Υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει αιώνια και παντού, αλλά γίνεται αντιληπτός σ' εμάς, μέσω της δημιουργίας του και μόνο. Οπότε μπορώ να σου δώσω τη δημιουργία του, αλλά όχι το Θεό!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Επομένως καλά κατάλαβα. Έχεις δημιουργία Θεού κι όχι Θεό! Θεός είναι η άγνοιά σου! Άρα δεν έχεις Θεό!;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Όχι, έχω Θεό! Αλλά όταν λέω πως έχω, δεν εννοώ το ίδιο πράγμα όπως όταν λέω έχω τα ρούχα μου, τα παπούτσια μου, το κόκκινο σκουφάκι μου. Ο Θεός υπάρχει παντού γύρω μας κι ο καθένας μας, τον έχουμε μέσα στην καρδιά και στο μυαλό μας. Έτσι τον έχω κι εγώ.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άααα! Δηλαδή ... σαν λύκος που είμαι, αν με την εμπειρία και την τέχνη μου, χμ ... χα χα χα, πάρω την καρδιά και το μυαλό σου, θ' αποκτήσω το Θεό;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Σα δε ντρέπεσαι παλιόλυκε!!! Χμ, θα μπορούσες να κάνεις τέτοιο πράγμα σ' εμένα; Στο κοριτσάκι σου που ... που ... που σου κρατάει συντροφιά;;; Έεεε, θα μπορούσες!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, όχι βέβαια! Αλλά αν πάλι ήταν για το ... Θεό;;; Χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Φτου σου, φτου σου. Φύγε μακριά μου, φύγε δεν θέλω να σε ξέρω, φύγε μακριά μου, φύγε τέρας!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, χα χα χα, στάσου, μη φοβάσαι, χα χα χα, δεν πρόκειται ποτέ να σου κάνω κακό! Ποτέ! Μη φοβάσαι, χα χα χα! Έλα δω ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να 'ρθω εκεί; Εμ δε σφάξανε! Χα, άκου να 'ρθω εκεί!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Έλα αγάπη μου, έλα ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αγάπη σου; Αυτό είν' αγάπη για σένα; Ότι μπορείς να κατασπαράξεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα, μα ... και όχι μόνο! Χα χα χα, χα χα χα ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τιιιι;;; Τι άλλο;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα ... είναι πολύ απλό!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αααπλό!!! ;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όπως όλα!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δη ... δηλαδή;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ ... Ότι Αγαπάω επειδή μπορώ να το κατασπαράξω, μπορώ και να το Ερωτευθώ όσο τίποτε άλλο, αρκεί να το αξίζει, να το αξίζει αληθινά! Τόσο που να μην μπορώ ούτε καν, ... να το κατασπαράξω!!! ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τιιιι;;;;; Κι ε ... κι εμένα;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσένα τι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εεεεμένα, ... μπορείς να μ' ερωτευθείς;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα φυσικά! ... Τι λες, τ' αξίζεις; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... ; ... Εεεσύ τι λες; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... ! Αν όπως λες ... , έχεις μέσα σου το Θεό, γιατί να μην τ' Αξίζει; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Ποιος, ο Θεός ή εγώ; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... ! Μ' αν έχεις μέσα σου Θεό, Θεός δεν είσαι; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... ! ... Κι αν δεν έχω; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αν δεν έχεις; Χμ, μπορεί να μην έχεις ΕΣΥ; ... Χμ! ... Τότε Θεός υπάρχει;

21.43'

Σάββατο 30-12-2006/10.07'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τώρα αλήθεια, γιατί νομίζω ότι με κολακεύεις πάλι; Ήρθε η «ΣΤΙΓΜΗ» να ... με κατασπαράξεις;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα χα χα! Η «ΣΤΙΓΜΗ» ήρθε αλλά, ... να σε κατασπαράξω ή να σ' Ερωτευθώ; Χα χα χα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μπορείς να γίνεις, ή ... μάλλον είσαι τόσο κακός;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Είμαι; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Είσαι, ναι είσαι! Είσαι πολύ κακός, κάκιστος ... κακούργος ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν διαφωνώ αλλά σαν Δαίμονας, ... έχω και την καλή μου πλευρά, την κάλλιστη! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εσύ; Έχεις εσύ τέτοια πλευρά; ... Από πότε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα από τότε που με δημιούργησες!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και γιατί ... δεν τη βλέπω;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα είναι πολύ απλό όπως όλα! Όταν με δημιούργησες, δημιούργησες εκείνο που σου 'λειπε για ν' αποκτήσεις την πληρότητά σου, την ευτυχία σου. Αφού λοιπόν ήσουν ... καλή, μ' έφτιαξες κακό! Τώρα όμως που ... έμαθες αρκετά και σιγά σιγά μαθαίνοντας κι άλλα, γίνεσαι ... κακή ... αισθάνεσαι να χάνεις την πληρότητά σου την ευτυχία σου. Οπότε «ΤΩΡΑ», αν ήθελες, θα ... μπορούσες να δεις και την καλή μου την πλευρά, την κάλλιστη! Έλα ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Παμπόνηρε, απαίσιε, κάκιστε λυκάνθρωπε, πάλι με τα λόγια σου προσπαθείς να ρίξεις την ευθύνη όλων των κακών σε μένα!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, νομίζω ότι είσαι λιγάκι άδικη μαζί μου. Όταν σε δημιούργησα, σαν ... κακός που ήμουνα ..., για να είμαι ευτυχισμένος, σ' έφτιαξα καλή! Νομίζω πως δεν είν' απαραίτητο να γίνεις τώρα κάκιστη εσύ, μόνο και μόνο για ν' αποκαλύψεις το κάλλος μου! Δεν χρειάζεται, δεν το 'χω ανάγκη πια! Αναγνωρίζοντάς σε, είμαι σίγουρος πια και για το δικό μου και για το δικό σου κάλλος. Μικρό ή μεγάλο δεν έχει καμία απολύτως σημασία, αφού με τη θέληση μας, το μικρό μπορούμε να το κάνουμε μεγάλο και το μεγάλο, να το διατηρήσουμε! Εκείνο που έχει σημασία, είναι να παραμένει πάντα κάλλος κι αυτό, δεν γίνεται χωρίς την επαφή μας! Έλα λοιπόν κοντά μου, έλα να σμίξουμε και να ισορροπήσουμε, για να ... ευτυχίσουμε! ... Έλα! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και πως μπορώ να σ' εμπιστευθώ ξανά για να 'ρθω κοντά σου; Εσύ είσαι ικανός οποτεδήποτε, να με κατασπαράξεις!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα κι ως τώρα, ικανός ήμουνα αλλά δεν το 'κανα, γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Που να ξέρω εγώ τι είχες στο μυαλό σου! Εσύ ξέρεις! ... Γιατί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Γιατί; ... Ακόμα αναρωτιέσαι γιατί; Ούτ' αυτό δεν μπόρεσες να καταλάβεις; ... Κι είναι τόσο προφανές! ... Μ' αφού σ' αγάπησα επειδή μπορούσα να σε κατασπαράξω, δεν σε κατασπαράξα γιατί εκτίμησα πως τ' άξιζες, πως ίσως ακόμα τ' αξίζεις, πως μπορούσα και μπορώ να σ' Ερωτευθώ μέχρι να χάσω βεβαίως την εκτίμηση μου αυτή και ... αγαπώντας σε ... να σε κατασπαράξω! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ... Άρα, καλά κάνω και δεν σ' εμπιστεύομαι!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, μα εμένα μ' εμπιστεύεσαι! Τον εαυτό σου δεν εμπιστεύεσαι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τον εαυτό μου;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι τον εαυτό σου! Εγώ σου το 'χω αποδείξει και το 'χεις παραδεχθεί, πως μπορώ να είμαι Ερωτευμένος μαζί σου. Ήσουν τόσο κοντά μου κι ακόμα για τις δυνατότητές μου είσαι. Κοίτα! Δυο, άντε τρεις δρασκελιές μακριά μου και σ' άρπαξα! Κι όμως, ούτε το 'κανα κι ούτε το κάνω, γιατί σ' εκτιμώ ακόμα ... Εσύ όμως απ' ότι μου δείχνεις, αμφιβάλεις για την αξία σου, φοβάσαι πως δεν ανταποκρίνεσαι, πως δεν μπορείς ν' ανταποκριθείς στις προσδοκίες μου. Άρα τον εαυτό σου δεν εμπιστεύεσαι και την αξία σου, όχι εμένα! Γι' αυτό και είναι αναπόφευκτο να φοβάσαι πως κάποια στιγμή ... θα σε κατασπαράξω. Και το περίεργο ξέρεις ποιο είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως εγώ τουλάχιστον, αναγνωρίζω την ευθύνη μου για τις αμφιβολίες σου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι τις αναγνωρίζω, έστω και μέσα στην αμφίδρομη μεταξύ μας αιτία τους.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι εννοείς;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Να. Αμφιβάλεις για την αξία σου, επειδή γνωρίζεις πως για μένα αυτή θα ήταν, το να είσαι κι εσύ ερωτευμένη μαζί μου. Κάτι που δεν μπορείς να νοιώσεις αφού μέχρι στιγμής, δεν εκτιμάς πως τ' αξίζω. Άρα, αφού δεν αξίζω, δεν μπορείς να μ' ερωτευθείς, οπότε έτσι δεν μπορείς να 'χεις αξία για μένα, συνεπώς ούτ' εγώ μπορώ να σ' ερωτευθώ, κοκ. Ένας φαύλος κύκλος απαξίας δηλαδή μεταξύ μας, που συνεχώς ανακυκλώνεται!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Συμπληγάδες!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ακριβώς! Κι ανάμεσά τους τι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Η επαφή μας ... ! Η μόνη που μας ενώνει κι η μόνη που μας χωρίζει. Αυτή που αποκαλύπτει την απομάκρυνσή μας κι αυτή, που πνίγει τη βαρβαρότητα των συγκρούσεών μας δροσίζοντας τις πληγές μας. Αυτή που δεν μας χρωστάει τίποτα κι εμείς της χρωστάμε τα πάντα. Αυτή που μας ευλογεί κι αυτή που καταριόμαστε! ... Κρίμα δεν είναι; ... Ήταν η χαρά μας κι έγινε ο πόνος μας! ... Γιατί;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα γιατί με φόβισες! Με κατατρόμαξες!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πάντως δεν ήθελα να τρομάξεις.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και τι ήθελες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Απλώς να επισημάνω την ασυναρτησία των υπεροπτικών σου πεποιθήσεων, που όπως είχα προβλέψει, θα σε οδηγούσαν και όντως σε οδήγησαν στην Ύβρη! Βάζοντας τον εαυτό σου πιο πάνω ακόμα κι από τον Θεό σου! Αυτό το σκοπό είχε το λογοπαίγνιό μου, να σε προστατέψει κι όχι να σε τρομάξει.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα το λογοπαίγνιό σου όπως το λες, ήταν η άγρια αποκάλυψη όλων των ζωικών σου ενστίκτων! Μια πραγματική απειλή!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ε όχι δα!!! Ήταν απλώς ένα δείγμα τους! Όσο ακριβώς χρειαζόταν για τον εκπαιδευτικό του χαρακτήρα! Ένας λύκος, ένας αληθινός ... Δαίμονας σαν εμένα, σε διαβεβαιώνω πως έχει τεράστια γκάμα κακών ή καλών ενστίκτων και μάλιστα, εξαιτίας της προσαρμοστικότητάς του στις σκληρότατες συνθήκες διαβίωσής του, σ' αυτές που εσύ κοριτσάκι μου ούτε στη σκέψη τους δεν θ' άντεχες, τα περισσότερα απ' αυτά ξέρεις τι είναι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι είναι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ένστικτα ερωτικά, αγάπης, πίστης κι αφοσίωσης, στοργής και φροντίδας, φιλίας και συντροφικότητας, σεβασμού και αυτοπειθαρχίας, λεβεντιάς και αρχοντιάς, αυτοθυσίας και αυταπάρνησης, ευγένειας και ήθους, προσφοράς, εκτίμησης κι ένα σωρό άλλα τέτοια, σμιλεμένα όλα δυνατά και καθαρά απ' τις δοκιμασίες της κολασμένης του ζωής. Η Ευλογία και το Βάσανό του!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ευλογία ... μπορεί να είναι, ναι. Βάσανο όμως γιατί;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άαααχ! ... Γιατί Αγάπη μου, τέτοιον Λυκοδαίμονα, μόνο ένας άλλος Λυκοδαίμονας σαν κι αυτόν μπορεί να τον καταλάβει κι όχι κοριτσόπουλα σαν εσένα!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και γιατί όχι κοριτσόπουλα σαν εμένα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, γιατί αυτή η άτιμη η ζωή ψυχούλα μου, μαθαίνει σ' αυτούς τους Λυκοδαίμονες ν' αυτοδημιουργούν για πάντα τις σάρκες τους και τις ψυχές τους! Ενώ στα κοριτσόπουλα σαν εσένα, να τους αναγνωρίζουν μέσα στο πλήθος, να τους σαγηνεύουν και να λυμαίνονται τις σάρκες τους μα και το χειρότερο, τις ψυχές τους!

21.34'

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χα! Άλλο πάλι και τούτο! Δηλαδή αν κατάλαβα καλά, πιστεύεις πως εσύ κινδυνεύεις από μένα κι όχι εγώ από σένα;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν το πιστεύω, το ... θυμάμαι! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Το ... θυμάσαι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φυσικά! Αλλά τι θα γίνει τώρα, έτσι θα μιλάμε ... εξ' αποστάσεως;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ας μη με τρόμαζες ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα το χρειαζόσουνα! Είχες ξεπεράσει κάθε όριο σεβασμού, ηθικής κι εκτίμησης. Ακόμα και για ... το Θεό σου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποια, εγώ;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσύ βεβαίως, εσύ.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα τι λες, πότε, πως;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άααα! Έλα κοντά μου και θα σου πω.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ ξανά κοντά σου; Ποτέ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ποτέ; Μα δεν γίνεται! Εμείς οι δυο, ακόμα και να το επιδιώξουμε, δεν θα μπορέσουμε ποτέ ξανά να είμαστε χώρια! Σε μια μικρή απόσταση ίσως. Χώρια όμως, ... ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έτσι νομίζεις.

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν το νομίζω, απλώς θυμάμαι αυτό που ο εγωισμός σου δεν θέλει «ΤΩΡΑ» να θυμάται!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ο εγωισμός μου;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ναι ματάκια μου, ο εγωισμός σου. Αυτός, δεν θέλει να θυμάται ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Να θυμάται, τι να θυμάται;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πως «Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ, ΤΟ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΑΣ. ΚΙ Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ, ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, ΑΙΩΝΙΑ»!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Έεεε;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν! Αφού είμαι ο δημιουργός σου και είσαι η δημιουργός μου, αφού σε λύτρωσα και με λύτρωσες, ... σε θυμήθηκα και με θυμήθηκες, ... είναι Μοιραίο πια να είμαστε για πάντα μαζί, ΑΙΩΝΙΑ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μοιραίο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μοιραίο, ναι ... Αν αφήσεις για λίγο στην άκρη το πείσμα σου και τον εγωισμό σου, θα το καταλάβεις! Το μόνο που καταφέρνεις μ' αυτά, ξέρεις ποιο είναι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ποιο; ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, να τυραννάς αλύπητα εκείνη που δεν μας χρωστάει τίποτα κι εμείς της χρωστάμε τα πάντα, εκείνη που μας ευλόγησε κι εκείνη που καταριόμαστε, εκείνη που ήταν η χαρά μας και τώρα κάνεις πόνο μας!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Εγώ; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μα φυσικά εσύ.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Και ... ποια κάνω πόνο;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Την επαφή μας! Εγώ είμ' εδώ, έτοιμος να την ξανακάνουμε χαρά μας, μα εσύ δεν έρχεσαι! Στέκεσ' εκεί σαν ... κοριτσόπουλο και φτιάχνεις ... πόνο! Γιατί; ... Αλήθεια, μήπως τελικά σ' αρέσει μόνο ο πόνος κι όχι η χαρά; Μήπως έχεις χαρά κι αποζητάς τον πόνο; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !!! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Αυτό είναι; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν απαντάς έτσι; ... Κωφεύεις! ... Προσποιείσαι, προσποιείσαι πως δεν μ' ακούς έτσι;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Άρα, αυτό σημαίνει πως δεν αξίζεις τίποτα πια για μένα! Κι αφού δεν αξίζεις, δεν μου μένει παρά ... αγαπώντας σε, να σε ΚΑΤΑ-ΣΠΑΡΑΞΩ!!! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααχ! Άφησέ με, άφησε τα μαλλιά μου, με πονάς άφησέ με, ΒΟΗ-ΘΕΙΑ, ΒΟΗΘΕΙΑ, μη με πονάς άφησέ με, ΒΟΗΘΕΙΑ, μη με τραβάς έτσι, πονάω, μη σε παρακαλώ μη, ... πονάω! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πονάς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ναι πολύ!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χα! Πόνεσε λοιπόν, αφού αυτό σ' αρέσει, πόνεσε! Δεν θα σε λυπηθώ άλλο, αρκετά σε λυπήθηκα, αρκετά ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μη με τραβάς έτσι, σε παρακαλώ μη, λυπήσου με! ... Που με πας;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Που σε πάω; Χα χα χα, χα χα χα, όπου θέλω σε πάω! Χα χα χα, αρκετά σ' ανέχθηκα ως τώρα, αρκετά! Από δω και στο εξής, θα σε πάω όπου θέλω και θα κάνεις ότι θέλω εγώ, μονάχα εγώ κατάλαβες; ΠΡΟΧΩΡΑ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μη σε παρακαλώ, μη με τραβάς έτσι, θα πέσω! Αχ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Πέσε.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ωωωωωωω! Το πόδι μου, το πόδι μου, χτύπησα ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Που;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ, μχ μχ, στο γόνατο ... Μχ μάτωσε, μμμ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Και γι' αυτό κλαις! ΠΡΟΧΩΡΑΑΑ! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άει, ωχ, μχ μχ λυπήσου με σε παρακαλωωώ, μμμ μχ σε ικετεύω μχ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Εσύ, με λυπάσαι;;; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμ εγώ;;; Μα, μα δεν σου 'χω κάνει μχ μχ τίποτα, μμμμμ τίποτα, ουουχμ μχ μχ ... τί μχ ποτα, ουουμχ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΤΙΠΟΤΑΑΑ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: ΟΥΟΥΟΥΜΧ, μα, μα, μα τι σου 'χω κα ... κάνει; Για γιατί κάνεις έ ... έτσι; Μχχχχχ, τι, τι έπαθες έτσι ξαφνικά, μχ και, και μου φέρεσαι έτσι;;; Μχχχχχ, τui; μχ

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΕΕΕ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Οουουμχ όχι, ουουμχ μη, μη με πονάς άλλο, μμμμμμ σε πα ρα κα λώ μμμ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Φτάσαμε. ΟΡΘΙΑΑΑ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμμμμμ, το το γόνατό μου, μ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΔΕΝ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ! ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ, ΑΦΟΥ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ, ΟΟΟΣΕΣ ΠΛΗΓΕΣ ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙΣ, ΟΟΣΕΣ ΚΙ ΑΝ ΑΠΟΧΤΗΣΕΙΣ ΑΚΟΜΑ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΟΥ ΚΙ ΑΝ ΤΡΕΞΕΙ ΣΑΝ ΠΟΤΑΜΙ, ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΧΥΘΕΙ ΚΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΓΟΝΑ, ΕΣΥ ... ΕΣΥ ΘΑ ΣΤΕΚΕΣΑΙ ΟΡΘΙΑ, ΟΡΘΙΑ ΚΑΤΑΛΛΑΒΕΣ;;;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμμμμμμμμ

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΚΑΙ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑΤΙ;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμμμ, για... γιατί; Μμμμμμ

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ! ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Όρθια λοιπόν, φφφ Έλα, ηρέμησε τώρα και πάτησε προσεχτικά το ποδαράκι σου, για να μπορέσω να σ' αφήσω απ' τα μαλλιά σου ... Εντάξει; Το πάτησες; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νννναι, ... ε ... εντάξει ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νααα σ' αφήσω τώρα, μπορείς; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μχ, πονάω αλλααά ... θαα μπορέσω ... Εντάξει ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ορίστε ... Ωχ, μπορείς ή να σε κρατήσω; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Δεν, δεν ξέρω, θα ... προσπαθήσω, ωχ! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έλα, έλα, κρατήσου από το μπράτσο μου. Μπορείς τώρα;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Νναι, καλύτερα ... Σ' ε ... σ' ευχαριστώ! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι εγώ σ' ευχαριστώ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Κι ε...σύ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Κι εγώ ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... Μπορεί το ότι σ' άφησα απ' τα μαλλιά, ν' άξιζε ένα ευχαριστώ. Ίσως! Ήταν ένας λόγος μικρός! Μα, ... το ότι κρατιέσαι ετούτη τη στιγμή από το μπράτσο μου, ... είναι ένας μεγάλος, πολύ μεγάλος λόγος!!! ... Σ' ευχαριστώ ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μα, μα τι έγινε; Δεν κατάλαβα ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, δεν πειράζει, θα σου εξηγήσω ... Πες μου όμως καταρχήν, πονάς;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Αρκετά αλλά εντάξει, θα μου περάσει, θα μου περάσει ... Ε, εξήγησε μου, τι έκανα;;;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, θα σου πω, κάτσε όμως να σε σουλουπώσω λιγάκι, γιατί σ' έχω κάνει μη χειρότερα! ... Μμμ, δεν με βολεύει από δω στο πλάι σου. Έλα, βάλε τα χεράκια σου εδώ στους ώμους μου, έτσι ... για να μπορέσω να 'ρθω μπροστά σου, απέναντί σου. Έεετσι, έτσι μπράβο το κοριτσάκι μου, μπράβο.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Ωωωω! Δεν θα μπορούσες να μου προσφέρεις τίποτα καλύτερο για ν' αρχίσω το σουλούπωμά σου, απ' αυτό το υπέροχο και γλυκύτατο χαμόγελό σου!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τιιι; Σ' ευχαριστώ μα ... πριν λίγο ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, μη βιάζεσαι! Κάτσε να φτιάξω τα μαλάκια σου πρώτα ... Τσ τσ, χάλια στα 'κανα! Αλλά, ... αυτά εδώ, αυτά εκεί, χμ ... να κι η αλογουρίτσα σου. Χμ, δεν τα 'κανα όπως εσύ, αλλά εντάξει! Έεετσι! Καλύτερα έτσι, μμμ ωραία. Επιτέλους! ... Νάτο και πάλι το γλυκό μου το μουτράκι!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μα ... μα τι κάνεις; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σσσσσσσουτ! Εσύ κρατήσου και χαμογέλα ... Έτσι ... Ναι έτσι.

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μα ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Για να δούμε τώρα τα υπέροχα κατάμαυρα ματάκια σου ... Μμμμμ, κλάμα, πολύ κλάμα. Μμ δεν πειράζει, μια λύτρωση κι αυτή ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, μα τι λες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Σσσουτ, σουτ εσύ! Εσύ, χαμογέλα! Χαμογέλα, έτσι ... Μμμ, έχεις κάτι να σκουπίσω και να εξαφανίσω τις βαθιές χαράδρες των δακρύων σου; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, έχω χαρτομάντιλα στην τσέπη μου, εδώ. Ωχ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έει, θα σε μαλώσω πάλι! Κρατήσου εσύ, θα τα πάρω εγώ! Άιντε ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Καλά, καλά ... μη φωνάζεις!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έτσι μπράβο! ... Ωπ! Εντάξει, δεν μου 'πεσαν. Μμμ, απαλά! Ότι πρέπει για τα τρυφερά σου τα μαγουλάκια! Για να δούμε. Πρωωτά το αριστερό, ναι ναι ... κι ύυυυυστερα, το δεξιοσοό. Λίιιιγο ακόμα ... κι ακόοοοομα λίγο ... και λίγο το πηγουνάκι σου ... Έλα και λίγο τη μυτούλα σου...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, όχι και τη μύτη μου! Θα τη σκουπίσω εγώ ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ξέρεις κάτι; Εγώ θα στη σκουπίσω, έστω κι αν χρειαστεί να σε ξαν' αρπάξω απ' τα μαλλιά σου! Λοιπόν τι λες;

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμ, μα είναι βρώμικη και θα με σιχαθείς!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Το χαρακτήρα σου να φροντίζεις να μη σιχαθώ, όχι τη μυτούλα σου ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Συγνώμη

ΣΕΙΡΙΟΣ: Έλα ... Χμ! ... Εντάξει κι η μυτούλα σου! ... Για να

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι είναι, τι έπαθες;

ΣΕΙΡΙΟΣ: σε δω!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... ; Έχω κάτι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Νννναι !

ΑΜΦΙΘΕΑ: Τι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... ! Είσαι όμορφη, πολύ όμορφη ... μα παρά πολύ όμορφη !!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: !!! ... Σ' ε ... σ' ευχαριστώ, αλλά μη, μη με κοιτάς έτσι ... Ντρέπομαι ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Μη, μη μιλάς! Σσσσσσσουτ ... Τι ομορφιά!!! ... Τι, τι μαγεία! Δεν ... δεν ... δεν αντέχω άλλο! !

ΑΜΦΙΘΕΑ: Άααα μμμμμμ μμμ !!! ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Μμμμμ ... μμμ ... ωχ! ... Συ ... συ ... συγνώμη για το φιλί, δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ ... Να σ' αντισταθώ!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Χμ, ... δεν, δεν πειράζει! ... Ευ ... ευ ... ευτυχώς

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Ευ ... ευτυχώς τι;;; ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Ευτυχώς που ... που ... δεν μπόρεσες!

ΣΕΙΡΙΟΣ: !!! ... Μμμμμμμ μμμ μ !!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Μμμ μ!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Χμ, ...!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ... Χμ, ... !

ΣΕΙΡΙΟΣ: Δεν, δεν έχω νοιώσει τίποτα καλύτερο ως τώρα, απ' το ... απ' το φιλί σου και ... και την αγκαλιά σου!!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: Ού ... ούτε κι εγώ!!!

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... μόνο που

ΑΜΦΙΘΕΑ: Που; ...

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, ... μόνο που εσύ, μπορεί κάποτε ... ίσως ... μάλλον ... σίγουρα ... πρέπει ... και θα το ξαναιώσεις! Ενώ εγώ

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... κι εσύ γιατί όχι;

ΣΕΙΡΙΟΣ: Χμ, γιατί ... Γιατί εσύ 'σαι δεκαοχτώ κι εγώ ... μόλις σαράντα! Χμ, ... αυτή ήταν η πρώτη μου και ... μάλλον η τελευταία μου φορά!!! ...

ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΤΟΣΟ ΣΙΓΟΥΡΟΣ! ΦΙ ... ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ ΚΙ ΑΛΛΟ ...!

ΣΕΙΡΙΟΣ: ΨΥΧΗ ΜΟΥ ... !!!

ΑΜΦΙΘΕΑ: ΔΑΙΜΟΝΑ ΜΟΥ ... !!!

Μμμμμμμ μμμ Μμμμ μμ μ μ

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμμμμ αλήθεια ... μμμ και ποιο το όνομά σου μ;

ΣΕΙΡΙΟΣ: ... Χμ, μμμ ... ΣΕΙΡΙΟΣ ... μ μμμ μ

ΑΜΦΙΘΕΑ: Μμμ! ... μμ ... και ΑΜΦΙΘΕΑ μ μμμ ... μ

Μμμμμμ μμμ Μμμμ μμ μ !

ΣΕΙΡΙΟΣ, ΑΜΦΙΘΕΑ: Χμ, ... «ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ»! Χα χα χα, χα χα χα
...

Μμμμμμ μμμ μμμμ μμμμμμ μμμ !!! !!!

20.35'

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΜΟΥ Α΄

Η δεκαοχτάχρονη ΑΜΦΙΘΕΑ με τα πανέμορφα και κατάμαυρα μάτια, μια Μαγιάτικη Κυριακή, ανεβαίνει για έναν πρωινό περίπατο στο βουνό των Κενταύρων, το Πήλιο.

Παίρνοντας το ορειβατικό μονοπάτι για τον Κισσό, σ' ένα ξέφωτο, μία μυστηριώδης φωνή της πιάνει κουβέντα. Έκπληκτη, αναρωτιέται ποιος και που είναι αφού γύρω της δεν βλέπει κανέναν, για να λάβει την απίστευτη απάντηση, «ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ!» Έπειτα η φωνή την καθοδηγεί συζητώντας, στον προσδιορισμό του χώρου τους, του «εδώ», αλλά και του χρόνου τους «ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ». Τη «ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥΣ!» ...

Σύντομα η συζήτηση, αποκτά για την ΑΜΦΙΘΕΑ ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όταν η φωνή, της αποκαλύπτει πως αυτή η ΑΜΦΙΘΕΑ, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά το δημιούργημα της ... φωνής!!! Η πρωτάκουστη αυτή άποψη της δημιουργίας της υπάρξέως της από κάτι το ανύπαρκτο, την κεντρίζει τόσο πολύ, ώστε να μην μπορεί να συνεχίσει άλλο τη συζήτηση με κάποιον αόρατο άνθρωπο και τον προσκαλεί ν' αποκαλυφθεί. Η φωνή της διευκρινίζει όμως, πως αυτό εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από την επιθυμία της. Έτσι την προκαλεί, να δοκιμάσει κλείνοντας τα μάτια της και με τον τρόπο που της υποδεικνύει, να προβεί στην αποκάλυψή της που θα τη «λύτρωνε», επισημαίνοντάς της όμως και κάτι πολύ σημαντικό. Πως «Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ, ΤΟ ΛΥΤΡΩΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΑΣ. ΚΙ Ο,ΤΙ ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ, ΛΥΤΡΩΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑ-ΝΤΑ, ΑΙΩΝΙΑ!»

Η ΑΜΦΙΘΕΑ, με μεγάλη περιέργεια, μπαίνει σ' αυτό το παιχνίδι της φωνής, κλείνει τα μάτια της και της προσδίδει την οντότητα ενός λυκανθρώπου! Ενός Λυκοδαίμονα, που εμφανίζεται με μια οραματική διαδικασία μέσα από τους βράχους του σκηνικού, τις «Συμπληγάδες του». Ανοίγοντας τα μάτια της όμως, διαπιστώνει με τρομαχτική έκπληξη πως το όραμά της, δεν ήταν παρά μία ... πραγματικότητα! Ο Λυκοδαίμονας της, είχε ... «λυτρωθεί» και στεκόταν εκεί μπροστά της! Πραγματικός, αληθινός και με πολύ μεγάλη όρεξη για κουβέντα, προτείνοντάς της: «Θέλεις να κάνουμε μαζί ένα ανάστροφο ταξίδι στο εδώ μας;».

Και το ταξίδι τους αρχίζει με εισιτήριο τον «ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩ», τον «ΚΩΔΙΚΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ», αμφισβητώντας καταρχήν τη μεγαλύτερη ίσως παραδοξότητα των μαθηματικών. Την ευθύγραμμη απεικόνιση των πραγματικών αριθμών, πάνω στην οποία παρουσιάζεται η ύπαρξη του μείον και του συν απείρου, δηλαδή δύο απείρων, τη στιγμή που δεν μπορούμε με κανέναν λογικό αλλά ούτε και μαθηματικό τρόπο, ν' αμφισβητήσουμε την ΑΠΟΛΥΤΗ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ!!!

Κατόπιν ασχολούνται πολύ επιγραμματικά με τις έννοιες του ΑΠΕΙΡΟΥ, του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, της ΥΛΗΣ, του Θεού και της ευτυχίας, μιας και τους γίνεται πολύ γρήγορα φανερό, πως δεν μπορούν να τις αναλύσουν περισσότερο αν προηγουμένως δεν κατανοήσουν τον μηχανισμό της γνώσης κι επικεντρώνονται σ' αυτό.

Στην έρευνά τους όμως αυτή, έρχονται αντιμέτωποι και με πολλές άλλες έννοιες-ιδέες που χρήζουν φιλοσοφικής αναλύσεως, όπως του Παραδείσου, της επιστήμης και των επιστημόνων, του Θεού αλλά και του έρωτα, του γνωστικού δυναμικού και της αξίας των εμπνεύσεων. Αξιόλογη είναι η ερώτηση της ΑΜΦΙΘΕΑΣ, «αφού οι ιδέες είναι οι εκφάνσεις της ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ, δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι κι αυτές ... ΥΛΗ; ... », απ' όπου προκύπτει το ζήτημα της «αναπόφευκτης» δημιουργίας, ή της αναγνώρισης της μνήμης του ΛΟΓΟΥ.

Στο σημείο εκείνο, συμφωνούν και θέτουν ως κοινό τους τόπο και αναγκαία συνθήκη για την έρευνά τους, τους ορισμούς του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ως το σύνολο των αντιληπτών ή των δεδομένων, της ΥΛΗΣ δηλαδή και των ιδεών κατά συνέπεια, που δύνανται ν' αποτελέσουν το γνωστικό δυναμικό της ανθρωπότητας. Του ΛΟΓΟΥ ως τον συνδετικό κρίκο, το ενδιάμεσο της ΑΠΕΙΡΗΣ ΥΛΗΣ, το αίτιο δηλαδή του ΣΥ-ΜΠΑΝΤΟΣ και τέλος, του ΑΠΕΙΡΟΥ ως το σύνολο του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ και του ΛΟΓΟΥ μαζί.

Από τους ορισμούς αυτούς, προκύπτει στη συνέχεια για τον ΣΕΙΡΙΟ κι ο ορισμός «μνήμη, η αναγνώριση του ΛΟΓΟΥ», που μέσα απ' την ανάλυση των εννοιών του μορφώματος και της πληρότητας, τον οδηγεί και στο συμπέρασμα πως η ευτυχία του καθενός, είναι ταυτόσημη της μνήμης του! Η περαιτέρω επεξεργασία τους όμως, του προκαλεί ξαφνικά και μια πιο εμπνευσμένη

κατανόηση του ζητήματος της αναπόφευκτης δημιουργίας. «Δηλαδή ο ΛΟΓΟΣ δημιούργησε ΛΟΓΟ!», για να συμπληρώσει ερωτηματικά η ΑΜΦΙΘΕΑ, «πως αφού κι ο άνθρωπος είναι ΛΟΓΟΣ, τότε αυτός έφτιαξε τον ΛΟΓΟ-άνθρωπο ... !», κάτι που δικαιολογεί με περισσότερη ακρίβεια την προηγούμενη άποψη του ΣΕΙΡΙΟΥ, που συνεχίζοντας το συλλογισμό του καταλήγει και στο συμπέρασμα, πως οι αισθήσεις του ανθρώπου δεν είναι πέντε αλλά μία. Η «επαφή!» «Ο ίδιος ο ... ΛΟΓΟΣ;;; ... Ο ίδιος ο ... !!! ...»! «ΑΠΕΙΡΟΝ, ΥΛΗ και ΛΟ-ΓΟΣ! Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα! Άνθρωπος, ΥΛΗ και ΛΟΓΟΣ, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν !!! ...», «το Άφθαρτον του ΑΠΕΙΡΟΥ», «η Γέννησίς Σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως της γνώσεως» και «θανάτω θάνατον πατήσας και της εν τοις μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος» ... Εν κατακλείδι δε, «ΕΙΜΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΙΜΑΙ!», αρκεί ... να το «θυμηθεί» κανείς ...

Και τότε, φτάνει η στιγμή να μιλήσουν για το μηδέν που υπάρχει, χωρίς να ... υπάρχει! Μιλώντας όμως γι' αυτό, τους αποκαλύπτεται -«θυμούνται ...»- ότι ... «Θεός ην ο ΛΟΓΟΣ!», «το ίδιο το ΑΠΕΙΡΟΝ», οπότε το μηδέν μπορεί να υφίσταται αποκλειστικά και μόνο ως «μηδέν από κάτι», δηλαδή «το κενό».

Τέλος και πριν να ολοκληρωθεί η συζήτηση για το μηδέν, ανακύπτει και πάλι η έννοια του Θεού, με την ΑΜΦΙΘΕΑ να πιστεύει στην ύπαρξή του και τον ΣΕΙΡΙΟ, να επιφυλάσσεται έντονα εξαιτίας του ότι η ίδια η πίστη της, είναι αυτή που με την ασυμβατότητά της προς την ύπαρξή του Θεού, του προκαλεί αυτή του την επιφύλαξη, καθώς η πίστη της μοιάζει ισοδύναμη με Ύβρη έναντι αυτού ακριβώς του Θεού της!!!

Η παρατήρησή του αυτή με ένα έξυπνο λογοπαίγνιο, προκαλεί έντονη ενόχληση στην ΑΜΦΙΘΕΑ, που με μια κοριτσίστικη και μάλλον ναζιάρικη αντίδραση, απομακρύνεται από κοντά του. Τότε ο ΣΕΙΡΙΟΣ μ' εκπαιδευτική διάθεση, για να την επαναφέρει στην ... τάξη, χρησιμοποιεί έναν αρκετά δυναμικό έως άγριο τρόπο, ο οποίος όμως εξαιτίας του εκπαιδευτικού του χαρακτήρα, πραγματικά αποδίδει. Αυτό όμως, χωρίς να το καταλάβουν, τους οδηγεί ταυτόχρονα και σ' ένα πολύ τρυφερό, αληθινό και όμορφο ερωτικό παιχνίδι μεταξύ τους, με κατάληξη να βρεθούνε πολύ γρήγορα αγκαλιασμένοι να φιλιούνται!!!

Και ... μόνο τότε, πάνω στο φιλί τους, επιτέλους ... συστήνονται!

ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ !!!

Σάββατο 26-5-2007/00.27'

(Τελική επεξεργασία, Τρίτη 22 Μαΐου 2012)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε **παράνομα** το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!!

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έφαγε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ..., χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιοσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη **παράνομα**, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και **παράνομα**, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30^η Μαρτίου 2018

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την **παράνομη** διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της **παράνομης** αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ** αποκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!**

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δουλόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίτη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.ε** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σελήνοφωτος**» του **Beethoven** (το 15ο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!!

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιος Αγώνας Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων (http://pantechnon.gr/g-basic_principles/).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)